

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

**77 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β' ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
Ο ΚΟΣΜΟΣ ΞΑΝΑΓΙΝΕΤΑΙ ΕΝΑΣ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΟΠΟΣ**

Όποιος επιθυμεί την ειρήνη οφείλει να προετοιμάζει την κοινωνική ανατροπή

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

• ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΣΕΛ. 16-18

• Η ΥΠΟΓΡΑΦΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ ΣΕΛ. 11

• ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΑΝΤΙΣΤΕΚΟΝΤΑΙ
ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΧΑΤΖΗΔΑΚΗ ΣΕΛ. 13

της σύνταξης...

ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΑΝΩ από 2 μήνες πολέμου στην Ουκρανία, δεν διαφαίνεται κάποια εύκολη-ορατή προοπτική (δίκαιης ή άδικης, διαρκούς ή επισφαλούς, στρατιωτικής ή διπλωματικής) «επίλυσης» της ρωσο-ουκρανικής σύγκρουσης που παρόξυνε η ρωσική εισβολή.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ, ΓΥΡΩ και πάνω από την ουκρανική κρίση, επιταχύνονται οι δυναμικές του ευρύτερου ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Το ευρύτερο μεγάλο παιχνίδι στην Ευρώπη (ανάμεσα στη ρωσική διεκδίκηση επιστροφής στην «πίσω αυλή» της και την περιφρούρηση αλλά και περεταίρω επέκταση της επιρροής του ευρωατλαντικού μπλοκ) είναι μόνο μια πτυχή.

Η ΑΙΦΝΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ του διμερούς συμφώνου Κίνας-Νησιών Σολομώντα και οι οργισμένες αντιδράσεις της Αυστραλίας επαναφέρουν με «θερμό» τρόπο στην επικαιρότητα το -ξεχασμένο τις τελευταίες εβδομάδες αλλά απολύτως κρίσιμο- μέτωπο του Ειρηνικού Ωκεανού. Υπενθυμίζει επίσης ότι τα «σημεία τριβής» μεταξύ των μεγάλων ανταγωνιστών είναι πολλά και κάνουν εξαιρετικά δύσκολες τις «εγκάρδιες συνεννοήσεις» ειρηνικού σεβασμού κι αναγνώρισης της «αυλής» του καθενός.

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η δυναμική των διεθνών καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών που έχει φέρει την εφιαλτική προοπτική μεγαλύτερων πολεμικών συγκρούσεων στην ημερήσια διάταξη. Η 9η Μάη, που θεωρείται στην Ευρώπη η ημερομηνία λήξης του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου, λειτουργεί φέτος ως υπενθύμιση αυτών των δυναμικών, όπου η προηγούμενη «μοιρασιά» που επέβαλλαν οι νικητές του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, έβαζε τις βάσεις για μια νέα αναμέτρηση μεταξύ των «χορτάτων» και των «πεινασμένων».

Ο ΦΕΤΙΝΟΣ ΑΝΑΣΤΟΧΑΣΜΟΣ για τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο οφείλει να περιλαμβάνει τις απαντήσεις που έδωσε (ή αρνήθηκε να δώσει) η Αριστερά στις προηγούμενες μεγάλες πολεμικές συγκρούσεις -τη σύνδεση του αγώνα για ειρήνη με την πάλη για την αντικαπιταλιστική, σοσιαλιστική επανάσταση, καθώς έχουμε μπει σε μια εποχή ηγεμονικής σύγκρουσης όπου το σύστημα δεν διαθέτει «λογική» και μηχανισμούς για ειρηνική λύση. Σε τέτοιες εποχές, όποιος επιθυμεί την ειρήνη (και πολύ περισσότερο τη δίκαιη και διαρκή ειρήνη), οφείλει να προετοιμάζει την κοινωνική ανατροπή.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΑΥΤΗ αναδεικνύεται ήδη από τις οικονομικές συνέπειες του πολέμου, τις οποίες καλούνται να πληρώσουν οι εργαζόμενοι -με πρώτη την θηριώδη ακρίβεια στην ενέργεια και στα τρόφιμα αλλά από κοντά και την κατεύθυνση πολύτιμων πόρων της κοινωνίας στη νέα διεθνή εξοπλιστική κούρσα.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, αποτελεί τον πλέον κρίσιμο παράγοντα για την τροχιά που θα πάρουν οι ευρύτερες πολιτικές εξελίξεις. Σε μια εποχή που ο πόλεμος ή/και η απειλή διέυρυνσής του αξιοποιείται από τις άρχουσες τάξεις για να επιβάλουν μια παραλυτική «συσπείρωση γύρω από τη σημαία», μια νομιμοποίηση του μιλιταρισμού και των κρατικών ηγεσιών, αποκτά, αποκτά μεγάλη σημασία η μονομερής προτεραιότητα στα ανεξάρτητα ταξικά συμφέροντα των ανθρώπων που ζουν από τη δουλειά τους. Η υπενθύμιση του Καρλ Λίμπκνεχτ ότι «ο πιο επικίνδυνος εχθρός κάθε λαού βρίσκεται μέσα στην ίδια του τη χώρα» αποτελεί οδηγό για τις μεγάλες προκλήσεις που θέτει η οικονομική κρίση.

ΟΙ ΜΑΖΙΚΕΣ ΑΝΤΙΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ διαδηλώσεις στη Σρι Λάνκα, η κατάρρευση της κυβέρνησης στο Πακιστάν όταν ο στρατός απέσυρε την υψηλή προστασία του στον πρωθυπουργό για να διασώσει την καθεστωτική σταθερότητα, οι ανησυχίες που προκαλεί η παράταση της κρίσης στον ουκρανικό «σοιτοβόλωνα» τόσο στα αραβικά καθεστώτα όσο και στο Ισραήλ, που θυμούνται ότι το προηγούμενο κύμα εξεγέρσεων πυροδοτήθηκε από την τιμή του ψωμιού, είναι κάποια δείγματα.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ της ακρίβειας δεν αναλώνονται σε συζητήσεις για το αν φταίει η ρωσική εισβολή ή οι αμερικανικές κυρώσεις, βάζουν στο στόχαστρο τους «δικούς τους» άρχοντες, για την ανικανότητα ή την απροθυμία τους να καλύψουν τις εργατικές ανάγκες.

Η ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΟΥ ταξικού ρήγματος μέσα σε κάθε χώρα είναι πολύτιμη στο άγριο τοπίο που ζούμε. Στην ίδια την Ουκρανία, όπου το πέπλο της «εθνικής άμυνας» δεν μπορεί να κρύψει ότι η κυβέρνηση συνεχίζει -σε καιρό πολέμου!- να αποπληρώνει τακτικά και συνεπώς το πνιγηρό δημόσιο χρέος, ότι ο στρατιωτικός νόμος «αναστέλλει» τα εργατικά δικαιώματα, αλλά δεν τολμά να βάλει χέρι τον πλούτο των ολιγαρχών (καθήκον που ενίοτε αναλαμβάνουν «αυθόρμητα» οι πρωτοβουλίες εργατικής αλληλοβοήθειας σε τρόφιμα, φάρμακα κλπ). Ασφαλώς μέσα στην ίδια τη Ρωσία, όπου η αντιπολεμική

αντίρρηση χρειάζεται να επικοινωνήσει με την εργατικολαϊκή οργή για τις κραυγαλέες ανισότητες ανάμεσα στα «καλύβια» της ρημαγμένης υπαίθρου από την οποία αντλεί άντρες ο ρωσικός στρατός και τα «παλάτια» του Κρεμλίνου.

ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΑ ΠΡΕΠΕΙ να σταθούμε και στην Ευρώπη, απέναντι στην προσπάθεια να χορτάσουμε την πείνα μας με... περηφάνεια κι ευγνωμοσύνη που ζούμε στον «ελεύθερο κόσμο» και απέναντι στις προσπάθειες του κάθε απατεώνα (από τον Μπόρις Τζόνσον μέχρι τον Μακρόν) να αναβαπτιστεί ως «ηγέτης διεθνούς εμβέλειας».

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, η ανάγκη υπεράσπισης των εργατικών συμφερόντων απέναντι στην «εθνική ενότητα», σύνδεσης του αγώνα για ψωμί με τον αγώνα για ειρήνη και την αντίσταση στον μιλιταρισμό, όλα όσα περιγράφει η διαπίστωση ότι «ο κύριος εχθρός είναι μέσα στην ίδια μας τη χώρα» προκύπτει με επιτακτικό τρόπο από την πραγματικότητα γύρω μας. Όπου αντιμετωπίζουμε μια από τις πιο ακραία νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, αλλά και μια κυβέρνηση που αποδεικνύεται (ξανά) πρόθυμη να «παίξει με τη φωτιά» στον ανταγωνισμό με το τουρκικό κράτος στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο.

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΕ ΤΟΣΟ μεγάλες προκλήσεις κι επιτακτικές ανάγκες, όσα συνέβησαν στο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ θα έπρεπε να πείσουν και τον πλέον δύσπιστο ότι η απάντηση δεν βρίσκεται στην στρατηγική του Αλ. Τσίπρα και στην παθητική προσμονή για μια πιθανή «προοδευτική» κυβερνητική αλλαγή.

Η ΑΝΑΣΥΝΤΑΞΗ ΤΟΥ εργατικού κινήματος και η ενίσχυση των οργανώσεών του «από τα κάτω» αποτελεί μονόδρομο. Οι σχετικές διεργασίες μέσα στους κύκλους της συνδικαλιστικής αριστεράς και το ενδιαφέρον που προκαλούν ή μπορούν να προκαλέσουν σε ένα ευρύτερο εργατικό δυναμικό είναι μια σημαντική βάση αφετηρίας.

ΟΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ ΑΥΤΕΣ οφείλουν να περπατήσουν εισπράττοντας το ελπιδοφόρο μήνυμα από την άλλη μεριά του Ατλαντικού. Όπου μια μικρή ομάδα σύγχρονων «ηρώων της εργατικής τάξης», με επίμονη δουλειά «από τα μέσα» κι «από τα κάτω», χτίζοντας δεσμούς εμπιστοσύνης με τους συναδέλφους τους, έστησαν το πρώτο σωματείο στον κολοσσό της Amazon και την επομένη της ιστορικής νίκης έστειλαν γλαφυρό μήνυμα στα ταξικά τους αδέρφια διεθνώς: «Αν συνδικαλίσαμε την Amazon, μπορείς κι εσύ!»

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομενών 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Ενέργεια, ακρίβεια, ελληνοτουρκικά και στο βάθος εκλογές

Ο Μητσοτάκης στην κινούμενη άμμο της κρίσης

Της Μαρίας Μπόλαρη

Η υπέρμετρη αισιοδοξία μέσα στους κύκλους της κυρίαρχης τάξης σχετικά με τις προοπτικές του 2022 έχει ήδη εξανεμιστεί. Στη θέση της, όπως δείχνουν τα «στρατηγικά» άρθρα στον καθεστωτικό Τύπο, εγκαθίσταται ο αγνωστικισμός, η αβεβαιότητα, ακόμα και η αγωνία για τις εξελίξεις.

Ο παράγοντας αυτός θα έχει έμμεσες πολιτικές συνέπειες για την κυβέρνηση. Η ΝΔ του Μητσοτάκη παραμένει βασική πολιτική προτίμηση του κόσμου των από πάνω, αλλά το ξεδίπλωμα των δυσκολιών μέσα στις πολλαπλές κρίσεις βάζει ήδη σε αμφισβητήσεις αυτή την επιλογή και ανοίγει συζητήσεις σχετικά με τις εναλλακτικές.

Αυτή είναι η μια πλευρά των πονοκεφάλων στην κυβέρνηση και, ίσως, όχι η πιο σημαντική. Το πρωτοφανές κύμα της ακρίβειας ροκανίζει με ταχύτητα το εισόδημα των εργατικών και λαϊκών νοικοκυριών, αλλά ροκανίζει ταυτόχρονα την πολιτική επιρροή και τις εκλογικές προσδοκίες της ΝΔ. Η αγωνία των πολιτικάντηδων βουλευτών της ΝΔ για το πότε τελικά θα γίνουν οι εκλογές, δείχνει ότι η πτωτική τάση έχει αρχίσει να γίνεται αυτονόητη για τα στελέχη της Δεξιάς.

Ο συνδυασμός αυτών των δύο παραγόντων πολιτικής φθοράς, μπορεί από ένα σημείο και μετά να επιταχύνει και τους δύο και να οδηγήσει την κυβέρνηση σε θέση αναπόφευκτης ήττας. Ας το πούμε με τη γλώσσα των δημοσκόπων: Ο στόχος της νέας αυτοδυναμίας έχει χαθεί, και στους επόμενους μήνες θα κρίνεται ακόμα και το εάν η ΝΔ θα παραμένει με τη δυναμική του πρώτου κόμματος. Η πιο ουσιαστική από τις ελπίδες του, είναι τα χάγια των πολιτικών του αντιπάλων, και ειδικότερη η γραμμή του Τσίπρα.

Μπροστά σε αυτές τις πιέσεις, ο Μητσοτάκης θα προσπαθήσει να παρουσιάσει μια «νέα στρατηγική». Να πείσει ότι η ΝΔ είναι

το κόμμα των «θετικών λύσεων», της «πραγματικής προόδου», της «σταθερότητας» κ.ο.κ. Όμως όλα αυτά είναι σκέτα επικοινωνιακά τεχνάσματα. Η προσήλωση του Μητσοτάκη στο νεοφιλελευθερισμό και η πρόσδεση της κυβέρνησής του στην άμεση εξυπηρέτηση μεγάλων καπιταλιστικών ομίλων, οδηγούν στην απροθυμία και στην ανικανότητα για πρωτοβουλίες και για στοιχειώδεις παραχωρήσεις προς τα εργατικά και λαϊκά στρώματα που θα μπορούσαν να θρέψουν αυταπάτες, να ανανεώσουν συναιέσεις προς τις κυβερνητικές προοπτικές, να ανακόψουν την πορεία της πολιτικής φθοράς. Στο παρά πέντε του συνεδρίου της ΝΔ, διαβάζουμε στον φιλοκυβερνητικό Τύπο ότι η εισήγηση του Μητσοτάκη «δεν θα περιλαμβάνει εξαγγελίες, παρά μόνο εν είδει νύξεων».

Οικονομία

Μόνο που με τις «νύξεις» συνήθως δεν βάφονται αυτά. Πολύ περισσότερο όταν πλατιά στρώματα του κόσμου έχουν αρχίσει να συνειδητοποιούν ότι σε όλα τα κρίσιμα μέτωπα, η κυβέρνηση όχι μόνο αδιαφορεί για τα καυτά αιτήματα της κοινωνικής πλειοψηφίας αλλά, αντίθετα, δίνει τα ρέστα της για να ικανοποιήσει τα ανταγωνιστικά συμφέροντα των από πάνω.

Την ώρα που οι αυξήσεις στους μισθούς των εργαζομένων αποδεικνύονται ψίχουλα μπροστά στην ακρίβεια, οι ανακοινώσεις των ιλιγγιωδών μισθών και μόνους των golden boys λειτουργούν ως απόλυτη πρόκληση.

Την ώρα που οι λογαριασμοί του ηλεκτρικού και του φυσικού αερίου τινάζουν στον αέρα τη ζωή εκατομμυρίων ανθρώπων, τα αφορολόγητα υπερκέρδη των Ομίλων των «παρόχων» δείχνουν την αλήθεια για το τι είναι η πολιτική της «απελευθέρωσης» στην ενέργεια, με κορυφαία πράξη την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ.

Την ώρα που η πανδημία μπαίνει σε μια αχαρτογράφητη και εξαιρετικά επικίνδυνη φάση, την ώρα που στην Ελλάδα έχουμε ρεκόρ απωλειών ως προς το μέγεθος του πληθυσμού, η κυβέρνηση

Σκίτσο του Μιχάλη Κουτρουφιά από την «Εφ. Σύν».

προχωρά στην ασύστολη ιδιωτικοποίηση/διάλυση του ΕΣΥ και πετσοκόβει ακόμα περισσότερο τις κοινωνικές δαπάνες προβάλλοντας ως άλλοθι την «ανάγκη εξοικονόμησης πόρων για να χρηματοδοτηθούν οι εξοπλισμοί».

Η ΝΔ του Μητσοτάκη δεν θέλει και δεν μπορεί να κάνει ούτε τα στοιχειώδη που κάνουν αστικά-συντηρητικά κόμματα στην Ευρώπη, προκειμένου να διατηρήσουν έστω την ελάχιστη κοινωνική συνοχή. Αρνείται πεισματικά κάθε πολιτική ελέγχου των τιμών και της κερδοσκοπίας στις «αγορές», αρνείται κάθε ουσιαστική πολιτική αυξήσεων στους μισθούς και στις συντάξεις, αρνείται την κατάργηση βάρβαρων μνημονιακών περικοπών που επιβλήθηκαν ως «προσωρινές» 4 χρόνια μετά τη δήθεν «έξοδο» από τα μνημόνια, επιμένει στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων κ.ο.κ. Σε αυτό το έδαφος, το μόνο που της απομένει για τη διατήρηση του ελέγχου πάνω στην κοινωνία είναι η ένταση των πολιτικών καταστολής, όπως δείχνει η αναβάθμιση της θεματολογίας «πολιτικές ασφάλειας» στο συνέδριο της ΝΔ.

Όμως αυτά περιγράφουν στην πραγματικότητα ένα αδύναμο κόμμα και μια αδύναμη κυβέρνηση. Που έχει μπροστά της να αναμετρηθεί με τα προβλήματα της επικινδυνότητας των διεθνών

συνθηκών στο ενδεχόμενο της κλιμάκωσης ή και της επέκτασης του πολέμου της Ρωσίας στην Ουκρανία, που έχει μπροστά της το πάντα ενεργό ηφαίστειο της πανδημίας και που –κυρίως!– έχει μπροστά της να διαχειριστεί τις ογκούμενες εργατικές και λαϊκές διεκδικήσεις απέναντι στη λιτότητα και στην ακρίβεια. Μπροστά σε αυτές τις δυσκολίες, ο Μητσοτάκης –αργά ή γρήγορα– θα χρειαστεί να επιβεβαιώσει την ηγεμονία μέσα στο ίδιο του το κόμμα. Στο συνέδριο της ΝΔ ξεχωρίσαμε την ενότητα συζητήσεων για τον χαρακτήρα του κόμματος: «ΝΔ: Τολμά να εξελίσσεται παραμένοντας σταθερή στις αξίες της». Αυτό το δίπολο, μεταξύ «τόλμης στην εξέλιξη» και «σταθερότητας στις αξίες», περιγράφει μέτωπα αντιπαράθεσης και εγκυμονούμενες εξελίξεις. Θυμίζουμε ότι ο Αντ. Σαμαράς έχει προειδοποιήσει ότι «η ΝΔ δεν θα εξελιχθεί σε ένα νέο Ποτάμι» και ότι ο «κοινωνικός» φιλελευθερισμός θεωρείται από την καραμανλική πτέρυγα ο παραδοσιακός πυρήνας των «αξιών» της Δεξιάς.

Συνήθως στο εσωτερικό της ΝΔ οι αντιπαράθεσεις για το μέλλον, δρομολογούνται σε συνάρτηση με επιλογές στα λεγόμενα εθνικά θέματα. Και εδώ οι αντιφάσεις συσσωρεύονται εκρηκτικά.

(συνέχεια στη σελ.4)

Ενέργεια, ακρίβεια, ελληνοτουρκικά και στο βάθος εκλογές Ο Μητσοτάκης στην κινούμενη άμμο

(συνέχεια από σελ.3)

Επικίνδυνα παιχνίδια στα ελληνοτουρκικά

Στις τελευταίες εβδομάδες υπήρξε μια αιφνίδια σκλήρυνση. Είναι γνωστό ότι στα ζητήματα της κυριαρχίας στον εναέριο χώρο, το ελληνικό κράτος έχει κηρύξει μονομερώς μια «πατέντα», ένα καθεστώς που είναι μοναδική εξαίρεση στις διεθνείς σχέσεις: ενώ τα διεθνώς αναγνωρισμένα εθνικά ύδατα είναι σε ακτίνα 6 ναυτικών μιλίων γύρω από τα διεθνώς αναγνωρισμένα ελληνικά εδάφη, το ελληνικό κράτος θεωρεί ότι ο εθνικός εναέριος χώρος εκτείνεται σε ακτίνα 10 ναυτικών μιλίων. Σε αυτή τη «ζώνη» μεταξύ των 6 και των 10 ν.μ. στο Αιγαίο, παίζεται επί δεκαετίες το πανάκριβο και εξαιρετικά επικίνδυνο παιχνίδι των «υπερπητήσεων» και «αναχαϊτίσεων» μεταξύ των ελληνικών και τουρκικών πολεμικών αεροσκαφών.

Με αφορμή αυτές τις «υπερπητήσεις» η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχώρησε πρόσφατα σε μια κλιμάκωση: Δήλωσε ότι «παγώνει» τις επαφές μεταξύ των δύο χωρών σχετικά με τα Μέτρα Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης (ΜΟΕ). Ταυτόχρονα όμως προχώρησε σε μια κίνηση πέρα από τις συνήθειες διπλωματικές κοκορομαχίες. Ενεργοποίησε τους μηχανισμούς αεράμυνας στα νησιά. Θυμίζουμε ότι

το «λοκάρισμα» ξένων αεροσκαφών από τα όπλα αεράμυνας, ακόμα και σε περιπτώσεις αμφισβητούμενων «ζωνών», θεωρείται στρατιωτική/πολεμική ενέργεια.

Τι πραγματική υπήρχε ως υπόβαθρο γι' αυτή την κλιμάκωση;

Διαβάζουμε στην «Καθημερινή», μια εφημερίδα υπεράνω πάσης υποψίας για διεθνιστική «χαλαρότητα» στα ελληνοτουρκικά, σε άρθρο με τίτλο «Τα εξοπλιστικά πλάνα της Ελλάδας ζορίζουν την Τουρκία»:

«Στη στρατιωτική κινητικότητα της Ελλάδας στους αιθέρες του Αιγαίου και κυρίως στα νησιά, εστιάζουν την προσοχή τους τουρκικές πηγές. Ωστόσο η πρόθεση της Άγκυρας... δεν φαίνεται να είναι η περαιτέρω κλιμάκωση».

Το τουρκικό υπ.Εξ. δήλωσε ότι «η Ελλάδα ξεκίνησε και κλιμάκωσε την ένταση» και κάλεσε την κυβέρνηση Μητσοτάκη «να βάλει τέλος στις προβοκατόρικες ενέργειες και ρητορικές και να υποστηρίξει ειλικρινά τη διαδικασία των ΜΟΕ».

Η δημιουργία «θερμού κλίματος» στο Αιγαίο, είναι ένα παραδοσιακό πολιτικό παιχνίδι, που αποσκοπεί στην παραπλάνηση της κοινής γνώμης, αλλά αυτή τη φορά είχε και «παραλήπτες» στο εσωτερικό της ΝΔ λίγο πριν το συνέδριό της. Όμως, ταυτόχρονα, αναδεικνύει και την κρίση μιας ολόκληρης στρατηγικής.

Η «στρατηγική των υδρογονανθράκων» που συνεπήρε προηγούμενες ελληνικές κυβερνήσεις, αλλά και τις κυπριακές από τον Τάσσο Παπαδόπουλο και μετά, είναι σε πλήρη αναδιοργάνωση.

Το φαραωνικό σχέδιο του East Med, που στήριζε ως οικονομικό υπόβαθρο τον «άξονα» 4+1 (Ελλάδα, Κύπρος, Ισραήλ, Αίγυπτος, συν ΗΠΑ-

«αγορών», που όπως πάντα στηρίζονται στις προσδοκίες κέρδους και όχι σε ιδεολογήματα, ασφαλώς δεν σημαίνουν τέλος στο μεγάλο παιχνίδι των υδρογονανθράκων.

Αφενός, παραμένουν πάντα ανοιχτές οι εναλλακτικές ως προς τον East Med διαδρομές. Είτε αφορούν σχέδια που διέρχονται από το τουρκικό έδαφος (και προϋποθέ-

«Στη στρατιωτική κινητικότητα της Ελλάδας στους αιθέρες του Αιγαίου και κυρίως στα νησιά, εστιάζουν την προσοχή τους τουρκικές πηγές. Ωστόσο η πρόθεση της Άγκυρας... δεν φαίνεται να είναι η περαιτέρω κλιμάκωση».

ΕΕ) έχει κριθεί ανεφάρμοστο και μη βιώσιμο. Οι μεγάλες πολυεθνικές αποσύρονται από τα σχέδια εξορύξεων σε ελληνικά «οικόπεδα», επιστρέφοντας τα «δικαιώματά» τους στο... δημόσιο (!), επιβεβαιώνοντας τις εκτιμήσεις των εμπειρογνομώνων ότι η προσδοκούμενη «λεία» κοιτασμάτων αποδείχθηκε κατά πολύ μικρότερη των αναμενομένων.

Αυτές οι κυνικές απαντήσεις των

του γεωπολιτική «συνεννόηση», είτε τη ναυτιλιακή σύνδεση μεταξύ των αφρικανικών ακτών – Κρήτης – Αλεξανδρούπολης.

Αφετέρου, στις συνθήκες μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, τα αναβαθμισμένα σχέδια μεταφοράς υγροποιημένου φυσικού αερίου (LNG) με τα δεξαμενόπλοια των Ελλήνων εφοπιστών προς τη Ρεβουθούσα και κυρίως προς την Αλεξαν-

CAMPING RESIST.RECLAIM.REVOLT 2022

Το Camping Resist Reclaim Revolt ανανεώνει το καλοκαιρινό ραντεβού του για το 2022, από τις 27 Ιουλίου έως τις 3 Αυγούστου στο Camping Marmaras, στη Χαλκιδική. Για άλλη μια χρονιά, το καθιερωμένο Camping που οργανώνει το rproject.gr, θα είναι μία ευκαιρία συνάντησης, ξεκουράσης και πολιτικής συζήτησης μέσα στο καλοκαίρι.

Το πρόγραμμα του camping θα περιλαμβάνει καθημερινά συζητήσεις, εργαστήρια, πολιτιστικά δρώμενα, προβολές ταινιών, εκδηλώσεις. Ανάμεσα σε αυτές, κεντρικό θέμα των συζητήσεων και των εκδηλώσεων θα είναι το ζήτημα των αγώνων ενάντια στον πόλεμο.

Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος στην Ουκρανία, αυτή τη φορά στη «δική μας γειτονιά», έχει ανοίξει τη συζήτηση σε όλο τον κόσμο για τον πό-

λεμο αλλά και τον προβληματισμό, την αγωνία για τις δυνατότητες του αντιπολεμικού κινήματος. Η ιστορία της Αριστεράς και του εργατικού κινήματος είναι από τη γέννησή τους συνδεδεμένες με τους αγώνες ενάντια στον πόλεμο.

Από τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και την αντίθεση των κομμουνιστών σε αυτόν ενάντια σε κάθε πατριωτική κορώνα που υποστήριζε το μεγαλύτερο σφαγείο της ανθρωπότητας μέχρι εκείνη την εποχή μέχρι τα μαζικά αντιπολεμικά κινήματα στις αρχές του 2000 ενάντια στους πολέμους στο Ιράκ και το Αφγανιστάν, θα συζητήσουμε για το πώς μπορεί να σταματήσει ο πόλεμος και πώς μπορεί η Αριστερά να συμβάλει σε αυτούς τους αγώνες. Δε θα μπορούσε να λείπει από αυτή τη θεματολογία και η ιστορία των γυναικείων αγώνων ενάντια στον πόλεμο, ήδη από τα πρώτα βήματα

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

της κρίσης

δρούπολη, από όπου μέσω αγωγών θα κατευθύνονται προς τις κεντρικές αγορές της ΕΕ.

Η Frankfurter Allgemeine Zeitung χαρακτηρίζει την Αλεξανδρούπολη ως «το λιμάνι του ΝΑΤΟ», ως «το πιο σημαντικό μέρος στη Νοτιοανατολική Ευρώπη για τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ». Οι λόγοι είναι προφανώς στρατιωτικοί: το θρακικό λιμάνι είναι πλέον η βασική «πύλη» εισόδου των δυνάμεων του ΝΑΤΟ προς τη Μαύρη Θάλασσα, μετά την κρίση εμπιστοσύνης προς τον Ερντογάν που ελέγχει τα Στενά.

Είναι όμως και στρατηγικά οικονομικοί λόγοι: γι' αυτό επιταχύνθηκε η εκκίνηση της λειτουργίας του LNG Terminal (FSRU) –συμπερόντων Ομίλου Κοπελούζου...– που εγκαινιάστηκε με τυμπανοκρουσίες και παρουσία του Μητσοτάκη, των ηγετών των Βαλκανικών χωρών και της ευρωπαϊκής ηγεσίας. Το LNG θα μπορεί, σύντομα λέει, να φτάνει στον υπαρκτό αγωγό TAP. Μεγάλες δουλειές για τους Αμερικανούς «πετρέλαιάδες», τους Σαουδάραβες και Καταριανούς εμίρηδες, τους Μαρινάκηδες του κόσμου τούτου.

Και απ' ό,τι φαίνεται ακολουθεί η ιδιωτικοποίηση του λιμανιού της Καβάλας για το οποίο ενδιαφέρεται το σκοτεινό αμερικανικό fund της Black Summit.

Αυτές οι «δουλειές» είναι στην

πραγματικότητα πίσω από τις «εντάσεις» στο Αιγαίο και στην Ανατολική Μεσόγειο. Δουλειές που, όπως πάντα, έχουν διλήμματα: είτε με την έμφαση προς τη «συνεννόηση» με την Τουρκία, είτε με την έμφαση στις «κόντρες» για να μεγιστοποιήσουν τα μερίδια.

Οι αποχαιρετιστήριες δηλώσεις του Τζέφρι Πάιατ, που ως πρέσβης των ΗΠΑ στην Αθήνα πρωτοστάτησε (επί Κοτζιά και επί Δένδια) στη σύσφιξη των ελληνοαμερικανικών σχέσεων, αναδεικνύουν τον γλοιώδη κυνισμό που βρίσκεται πίσω από όλες τις «εθνικές» δημαγωγίες των τελευταίων χρόνων.

Η εισβολή του Πούτιν στην Ουκρανία έχει επιφέρει μια αναβάθμιση του ρόλου της Τουρκίας στην περιοχή. Η γεωγραφία και τα πληθυσμιακά δεδομένα είναι η βάση της αμερικανικής επιμονής να κρατήσουν την Τουρκία «μέσα στο μαντρί» του ΝΑΤΟ, παρά τα παραστρατήματα του Ερντογάν. Όμως, στα τελευταία χρόνια η αναβάθμιση των ελληνοαμερικανικών σχέσεων είναι ποιοτική, συμπαγής και ευρεία. Σε αυτό το δρόμο είναι αποφασισμένος να συνεχίσει ο Μητσοτάκης, προσπαθώντας να αποσπάσει κάποια ανταλλάγματα που θα του επιτρέψουν να διασκεδάσει –κάπως...– τις εντυπώσεις για τις παταγώδεις αποτυχίες του στο εσωτερικό μέτωπο.

του φεμινιστικού κινήματος στις αρχές του περασμένου αιώνα.

Με αφορμή την επέτειο των 100 χρόνων από την Μικρασιατική εκστρατεία και την καταστροφή της «Μεγάλης Ιδέας», θα συζητήσουμε για τον εθνικισμό και τους πολεμικούς κινδύνους που καλλιεργεί, σε μία περίοδο που ο μακρόχρονος ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός βρίσκεται σε όξυνση και τα προγράμματα πολεμικών εξοπλισμών «ματώνουν» τους λαούς και από τις δύο πλευρές του Αιγαίου.

Η φετινή διοργάνωση του Camping Resist.Reclaim.Revolt στη Χαλκιδική μας δίνει και την ευκαιρία να συζητήσουμε για την πλούσια ιστορία της Θεσσαλονίκης, την ιστορία μιας πολυεθνικής πόλης και μιας πολυεθνικής εργατικής τάξης, με ισχυρές παραδόσεις ακόμα και σήμερα αλλά και μεγάλη συμβολή στην ιστορία της Αριστεράς και του συνδικαλιστικού κινήματος.

Φυσικά, μέσα στο πρόγραμμα

των συζητήσεων θα υπάρξει και συζήτηση για τις Σκουριές, την καταστροφική πολιτική των εξορύξεων για το περιβάλλον, την εμβληματική τοπική αντίσταση των κατοίκων τα προηγούμενα χρόνια απέναντι σε τεράστια επιχειρηματικά συμφέροντα, τώρα που ο φάκελος των εξορύξεων «ανοίγει» ξανά από την κυβέρνηση, στο φόντο της ενεργειακής κρίσης.

Φυσικά το πρόγραμμα του camping θα έχει όπως κάθε χρόνο θεατρικά δρώμενα, προβολές ταινιών, workshops, παιχνίδια για μικρούς και μεγάλους, γλέντι, πάρτυ, φτιάχνοντας έτσι μία πρόταση οσυλλογικών και οικονομικών διακοπών, όπου συναντάται η πολιτική συζήτηση, η ξεκούραση και η ψυχαγωγία! Καθημερινά, στο χώρο θα λειτουργεί αυτοδιαχειριζόμενη κουζίνα και μπαρ με χαμηλές τιμές. Καθημερινά θα λειτουργεί επίσης και βιβλιοπωλείο των εκδόσεων redmarks, για τα καλοκαιρινά αναγνώσματά μας.

ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΕΜΠΡΗΣΤΩΝ

Από την 1η Μάη ξεκίνησε και επίσημα η αντιπυρική περίοδος, όπως κάθε χρόνο, με διαβεβαιώσεις περί «ετοιμότητας» και «κατάλληλης προετοιμασίας». Από την αρχή του έτους όμως, πριν την επίσημη «πρεμιέρα» δηλαδή, είχαν ξεσπάσει δεκάδες πυρκαγιές σε δάση και δασικές εκτάσεις, όπως σε Σάμο, Ρόδο, Κορινθία, Χαλκιδική, Ηλεία, Λακωνία κ.α., που είχαν σαν αποτέλεσμα να καούν περίπου 11.000 στρέμματα. Αριθμός κατά πολύ μεγαλύτερος από τις συνήθεις 4-5 μεγάλες πυρκαγιές της χειμερινής περιόδου, όλα τα προηγούμενα χρόνια, αποδεικνύοντας την αναγκαιότητα μιας διαρκούς πολιτικής πρόληψης και ενίσχυσης της δασοπροστασίας. Κάτι που φυσικά απουσιάζει από τις προτεραιότητες του «επιτελικού κράτους» Μητσοτάκη, που αντί για πυροσβεστικά μέσα αγοράζει όπλα, όταν δεν οργανώνει «πράσινες» και τουριστικές μπίζνες στα δάση. Παρά την εκθετική αύξηση των πυρκαγιών και της τεράστιας οικολογικής καταστροφής το περασμένο καλοκαίρι σε Εύβοια, Αττική και Πελοπόννησο, εξακολουθούν να υπάρχουν 4.000 κενές οργανικές θέσεις μονίμων στην Πυροσβεστική, με «γερασμένα» οχήματα και λίγα πτητικά μέσα πυρόσβεσης. Η φιλότιμη προσπάθεια του προσωπικού, στο οποίο οφείλονται χιλιάδες μέρες ρεπό και άδειας, δεν αρκεί για να καλυφθούν οι ανάγκες. Επιπλέον, περίπου 1.700 πυροσβέστες, βρίσκονται εκτός επιχειρησιακού σχεδιασμού, καθώς στελεχώνουν τις υπηρεσίες των ιδιωτικών αεροδρομίων της «Fraport», του «Ελευθέριος Βενιζέλος», των ιδιωτικών οδικών αξόνων κλπ. Μακάρι να μην δικαιωθούμε, αλλά αυτή η εγκληματική πολιτική επιλογή, προμηνύει ακόμα ένα τραγικό καλοκαίρι. Και θα γνωρίζουμε όλοι/ες, τον εμπρηστή...

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΥΡΙΣΜΟ

«Σφουρίζοντας τη λήξη» της πανδημίας, με πολιτική απόφαση του υπουργού Υγείας, η κυβέρνηση ποντάρει όλα τα χαρτιά της στη φετινή τουριστική σεζόν. Από Σεπτέμβρη που θα φύγουν οι τουρίστες, θα επανεξεταστούν και τα υγειονομικά δεδομένα... Τα κυβερνητικά επιτελεία εκτιμούν ότι μια καλή πορεία του τουριστικού κλάδου θα βοηθήσει το οικονομικό κλίμα και θα ανακόψει την πολιτική φθορά της ΝΔ, εξαιτίας της κοινωνικής δυσάρεσκειας που γεννά το μεγάλο κύμα της ακρίβειας. Με αφετηρία το Πάσχα, μια σειρά τουριστικές περιοχές κατέγραψαν αυξημένη πληρότητα. Ωστόσο, το «καλό ξεκίνημα» που διαπιστώνουν οι μεγαλοεπιχειρηματί-

ες δεν είναι καθόλου «αισιόδοξο» για τους εργαζόμενους στις τουριστικές επιχειρήσεις, που καλούνται να δουλέψουν μέσα σε άθλιες συνθήκες εργασίας και διαμονής, με κακοπληρωμένους μισθούς και εξαντλητικά ωράρια. Όταν μάλιστα, στη διάρκεια της πανδημίας, πολλοί από αυτούς/ες ήταν σε αναστολή και ζούσαν με 534 ευρώ το μήνα ή με τρεις μόλις μήνες δουλειά το χρόνο. Η προτροπή Μητσοτάκη στους εργοδότες του τουρισμού, προκειμένου να τηρούν απαρέγκλιτα τους κανόνες της εργατικής νομοθεσίας, μόνο σαν ειρωνικό αστείο ακούγονται. Παρά τα απανωτά μέτρα ενίσχυσης του τουριστικού κεφαλαίου, τα αφεντικά εξακολουθούν να δίνουν ψίχουλα και να λειτουργούν ασύδοτα. Και μετά αναρωτιούνται γιατί τους λείπουν 50 χιλιάδες εργαζόμενοι. Τι πιο ωραίο καλοκαίρι άλλωστε, από 12ωρη εργασία με το βασικό μισθό, χωρίς ρεπό για μήνες, με ύπνο σε τραγικά καταλύματα; Γιατί οι ανέσεις είναι μόνο για τους τουρίστες.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΜΕΡΑ 25

Από τις 12 μέχρι τις 15 Μάη θα πραγματοποιηθεί το β' μέρος του του Διαβουλευτικού Συνεδρίου του ΜΕΡΑ25, το α' μέρος του οποίου είχε γίνει το περασμένο καλοκαίρι στη Δραπετσώνα, όπου με ποσοστό 92,48% είχαν εγκριθεί οι πολιτικές θέσεις του κόμματος. Παράλληλα, είχαν διευρυνθεί τα όργανα και πλέον η Κεντρική Επιτροπή αριθμεί 200 μέλη, που θα εκλεγούν την τελευταία μέρα των εργασιών. Στο φόντο νέων ανεξαρτητοποιήσεων βουλευτών, διαγραφών και αποχωρήσεων στελεχών με καταγγελίες για σοβαρό έλλειμμα δημοκρατίας, με αφορμή τις αλλαγές στο καταστατικό και όχι μόνο, η ηγεσία προσπαθεί να υπερβεί το κλίμα εσωστρέφειας και να αποσαφηνίσει το ιδεολογικό στίγμα του ΜΕΡΑ25. Το κόμμα Βαρουφάκη, δείχνει να ριζοσπαστικοποιεί το ιδεολογικό και πολιτικό στίγμα του, αναθεωρώντας παλαιότερες «αυταπάτες» σχετικά με τις δυνατότητες «εκδημοκρατισμού» της ΕΕ (για αυτό και «Ρήξη, η μόνη απάντηση στην κρίση» το βασικό σύνθημα του Συνεδρίου). Παραμένει όμως καθηλωμένο στο πεδίο ενός «έντιμου κεϋνσιανισμού» -με ισχυρή συμβολή στην οικοδόμηση μετώπων κοινωνικής αντίστασης- όπου οι «υγιείς» επιχειρηματίες, θα οικοδομούν μαζί με τους εργαζόμενους, την «κοινή» ευημερία τους. Στα αδιέξοδα των πολλαπλών κρίσεων της εποχής μας, τέτοιες απαντήσεις είναι απλά ανέφικτες.

Η πορεία του πολέμου και οι

Του Πάνου Πέτρου

Καθώς έχουν συμπληρωθεί πάνω από 2 μήνες από την έναρξη της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία, κάποια πράγματα έχουν γίνει σαφή, αλλά πλέον δίνουν τη θέση τους σε νέα ερωτήματα.

Είναι πασιφανές ότι η αρχική ρωσική εκστρατεία έχει αποτύχει. Αλλά το τέλος μιας εκστρατείας (με την στενή έννοια του όρου, της επιχείρησης με συγκεκριμένους πολιτικούς/γεωγραφικούς και χρονικούς στόχους) δεν σημαίνει και το τέλος ενός πολέμου.

Η πρώτη φάση του πολέμου

Η έναρξη του πολέμου συνοδεύτηκε από τη ρητορική της «αποναζιστικοποίησης», η οποία -με βάση το ρωσικό αφήγημα για την Ουκρανία- μεταφράζεται σε συνολικό ξήλωμα του ουκρανικού κράτους, στα χνάρια της αμερικανικής «απομπαθοποίησης» στο Ιράκ και της στρατηγικής «αλλαγής καθεστώτος». Συνοδεύτηκε επίσης από τη ρητορική της «πραγματικής αποκομμουνιστικοποίησης, μέχρι τέλους», η οποία -σε συνάρτηση με τη θεωρία ότι το ουκρανικό έθνος είναι «κομμουνιστική κατασκευή»- μεταφράζεται σε πλήρη κατάργηση της ουκρανικής αυτοδιάθεσης.

Το κρατικό πρακτορείο «Ρία Νοβόστι», από υπερβάλλοντα ζήλο, είχε αναρτήσει ένα επιπόλιον άρθρο στις 26 Φλεβάρη (υποχρεώθηκε να το κατεβάσει στη συνέχεια) που αποτυπώνει γλαφυρά τις αρχικές προσδοκίες. Διακήρυσε ότι «η Ουκρανία επέστρεψε στη Ρωσία. Αυτό δεν σημαίνει ότι το κράτος της θα διαλυθεί, αλλά ότι θα αναδιοργανωθεί, θα επανιδρυθεί και θα επανέλθει στη φυσική του κατάσταση ως μέρος του ρωσικού κόσμου... Η Δύση βλέπει την επιστροφή της Ρωσίας στα ιστορικά της σύνορα στην Ευρώπη. Και φωνάζει με αγανάκτηση, αν και στα βάθη της ψυχής της πρέπει να παραδέχεται ότι δεν μπορούσε να γίνει αλλιώς. Πίστευε κανείς στα σοβάρια στις παλιές ευρωπαϊκές πρωτεύουσες, στο Παρίσι και στο Βερολίνο, ότι η Μόσχα θα εγκατέλειπε το Κίεβο;».

Τα μεγάλα προβλήματα στον εφοδιασμό και τη διοίκηση, οι αναφορές για χαμηλό ηθικό μεταξύ φαντάρων ή και αξιωματικών καθώς δεν είχαν ενημερωθεί ότι πάνε σε πόλεμο, το «άπλωμα» των διαθέσιμων ρωσικών δυνάμεων σε πολλά διαφορετικά μέτωπα (που επιδείωνε αυτά τα

προβλήματα) -όλα αυτά που από κοινού έπαιξαν ρόλο στην αποτυχία της αρχικής φάσης της εισβολής- μπορούν επίσης να ερμηνευτούν από μια προσδοκία «αστραπιαίου πολέμου» που θα προκαλούσε μια κατάρρευση του ουκρανικού κράτους. Η εκτίμηση για «αστραπιαίο πόλεμο» μπορεί να εξηγήσει και γιατί ο -κατά τα άλλα ιστοριοδίφης- Ρώσος πρόεδρος αγνόησε την επικείμενη έλευση της διαβόητης «ρασπούιτσα» («εποχή χωρίς δρόμους»), την ανοιξιάτικη λάσπη που ιστορικά έχει κάνει τη ζωή πολλών στρατών εισβολής δύσκολη.

Άλλωστε ο ρωσικός στρατός είχε καταγάγει εύκολες νίκες επί του (τότε) ουκρανικού στο Ντονμπάς το 2014, είχε αποσπάσει αναίμακτα -απλά με την εμφάνισή του- την Κριμαία, ενώ το 2008 είχε χρειαστεί 5 μέρες για να προελάσει πανηγυρικά στην Τιφλίδα και να υποχρεώσει τον Σαακασβίλι σε ταπεινωτική συνθηκολόγηση. Αντίστοιχα, η «συναίνεση» του Πενταγώνου και των αμερικανικών υπηρεσιών στις 24 Φλεβάρη ήταν ότι το Κίεβο θα πέσει «σε 96 ώρες» και ο στρατός ή η κυβέρνηση ίσως άντεχαν να παρατάξουν αντίσταση «μερικές μέρες παραπάνω», ενώ Αμερικάνοι αξιωματούχοι φέρωνταν να προσφέρουν στον Ζελένσκι ασφαλή διαφυγή.

Αυτές οι εκτιμήσεις ανατράπηκαν από την ουκρανική αντίσταση. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι εκτιμήσεις των στρατών και των υπηρεσιών ξεχνούν να συνυπολογίσουν τον πολιτικό παράγοντα της διάθεσης του πληθυσμού ή δεν είναι σπάνιο μια ηγεσία να πιστέψει τον μύθο που καλλιεργεί. Χρόνια μετά το διαψευσμένο από τα γεγονότα -σε βαθμό γελοιοποίησης- «αποστολή εξετελέστη» (Μπους, άνοιξη 2003), κορυφαίοι Αμερικάνοι αξιωματούχοι επιμένουν ότι -τότε- πίστευαν όντως ότι οι Ιρακίνοι θα τους δεχτούν ως απελευθερωτές. Εξίσου έκπληκτοι μπορεί να έμειναν σήμερα στο Κρεμλίνο από την απροθυμία του πληθυσμού της Ουκρανίας να στηρίξει τους «απελευθερωτές του από τη χούντα του Κιέβου».

Ο λειψός σχεδιασμός της εισβολής, η διάφορα που έκανε στο στρατιωτικό πεδίο το «πολιτικό στοιχείο» (της λαϊκής διάθεσης που υποστήριξε την άμυνα στις πόλεις), το «ανάρτηκο» που αξιοποιούσε κυρίως ενέδρες για να χτυπά τις πομπές των ρωσικών τεθωρακισμένων που έμεναν στους μεγάλους δρόμους (λόγω και της «ρασπούιτσα») έκριναν τη μάχη του Κιέβου, μαζί με έναν παραγνωρισμένο παράγοντα, που

αξίζει αναφοράς. Η συνεργασία του Λουκασένκο διασφάλισε στο ρωσικό στρατό την άμεση παρουσία σε «απόσταση βολής» από το Κίεβο. Αλλά τα συστηματικά σαμποτάζ που προέκυψαν από τη συνεργασία Λευκορώσων σιδηροδρομικών και χάκερ οδήγησαν κάποιες στιγμές σε πλήρη παράλυση της σιδηροδρομικής σύνδεσης Ρωσίας-Λευκορωσίας-Ουκρανίας, παροξύνοντας τα υπαρκτά προβλήματα εφοδιασμού. Στρατιωτικές περιοπολίες άρχισαν να κινούνται κατά μήκος των γραμμών και δεκάδες Λευκορώσοι σιδηροδρομικοί και

τάσταση «stalemate» (αδιέξοδος ισορροπίας).

Μια τέτοια κατάσταση, θα μπορούσε θεωρητικά να ενισχύει τη δυναμική των διαπραγματεύσεων, όπως αποτυπώθηκε και στο ευρύτερο κλίμα που επικρατούσε στη διάρκεια του Μάρτη και κορυφώθηκε με το ουκρανικό σχέδιο «10 σημείων». Όμως έκτοτε υπάρχει βήμα σημειωτόν. Η ομίχλη γύρω από την απουσία σημαντικών νέων από το διπλωματικό πεδίο (αν και οι επαφές συνεχίζονται εξ' αποστάσεως) προσφέρεται για blame game ως προς το ποιος

Είναι πασιφανές ότι η αρχική ρωσική εκστρατεία έχει αποτύχει. Αλλά το τέλος μιας εκστρατείας (με την στενή έννοια του όρου, της επιχείρησης με συγκεκριμένους πολιτικούς/γεωγραφικούς και χρονικούς στόχους) δεν σημαίνει και το τέλος ενός πολέμου. ■

όχι μόνο φυλακίστηκαν ως «τρομοκράτες» στη διάρκεια του Μάρτη...

Αλλαγή κατάστασης

Η ματαίωση του αρχικού σχεδίου της εισβολής προκάλεσε νέα πολιτικοστρατιωτικά γεγονότα.

Στη Μόσχα, εξελίχθηκε μια σταδιακή μετατόπιση όσον αφορά την «αναγνώριση» του Ζελένσκι, η οποία άνοιξε το δρόμο και για να υπάρξει διάυλος διαπραγματεύσεων. Σύμφωνα με αρκετούς, αναγνωρίστηκε απλά ως «αυτός που θα υπογράψει τη συνθηκολόγηση», αν και πλέον ο Λαβρόφ δηλώνει ως τεκμήριο της καλής θέλησης της Ρωσίας ότι «τη στιγμή που ο πρόεδρος Ζελένσκι πρότεινε διαπραγματεύσεις, ανταποκριθήκαμε αμέσως».

Στην Ουάσινγκτον, το αρχικό τετελεσμένο της επιτυχούς ουκρανικής αντίστασης ενίσχυσε τη διάθεση να υποστηριχτεί στρατιωτικά, διαβλέποντας τη δυνατότητα να επιφέρει αυτή μια ρωσική ήττα, η οποία μπορεί να «κοντύνει» τις ευρύτερες ρωσικές φιλοδοξίες και να μετριάσει τον αμερικανικό πονοκέφαλο της ξαφνικής ανακίνησης Ζητήματος «ανατολικής Ευρώπης», που αποσπά από το κρίσιμο μέτωπο του Ειρηνικού. Οι αμερικανικοί αντιραματικοί και αντιαεροπορικοί πύραυλοι μετρίασαν το πλεονέκτημα της Ρωσίας στον αέρα και σε τεθωρακισμένα, ενισχύοντας περισσότερο την κα-

γίνεται πιο «αδιάλλακτος» ή ποιος διαπραγματεύεται «με κακή πίστη».

Ο Ζελένσκι εξακολουθεί να υποστηρίζει τη σημασία της διπλωματικής διεξόδου ως μέθοδο λήξης του πολέμου, αλλά επιμένει ότι δεν μπορεί να εμπιστευτεί τον εισβολέα («αν πάρουν το Ντονμπάς, γιατί να μην ξαναεπιτεθούν στο Κίεβο;») και υπενθυμίζει ότι δεν είναι ο αμυνόμενος αυτός που έχει την πολυτέλεια να σταματήσει να πολεμά ως ένδειξη καλής θέλησης.

Ο Λαβρόφ, σε πρόσφατη αναλυτική συνέντευξή του στο El-Arabiya, για πρώτη φορά έκανε συγκεκριμένη την γενικόλογη μέχρι πρότινος κατηγορία για «ουκρανικές παλιωδίες». Ο Ρώσος υπ. Εξ. ισχυρίζεται ότι η ουκρανική πλευρά έχει υπαναχωρήσει από την αρχική πρότασή της ότι οι διεθνείς «εγγυήσεις ασφαλείας» (ως συνοδευτικές στην ουδετερότητα της Ουκρανίας) δεν θα αφορούν την Κριμαία και το Ντονμπάς (που στο δημοσιευμένο ουκρανικό κείμενο παραπέμπονται σε ξεχωριστές διαδικασίες διαλόγου). Ασφαλώς, την ίδια ώρα, Ρώσοι αναλυτές δεν κρύβουν ότι η στρατιωτική εισβολή, που συνεχίζεται, είναι «σαν το σκάκι», όπου «αν πάρεις ένα κομμάτι, προχωράς στο επόμενο».

Το βασικό γεγονός παραμένει ότι αυτός που αποφασίζει την έναρξη ενός πολέμου, δημιουργεί τετελεσμένα (αίματος) που κάνουν πολύ

προοπτικές

πιο δύσκολη υπόθεση την λήξη του.

Η δεύτερη φάση

Σε κάθε περίπτωση, έχουμε περάσει σε αυτό που οι Ρώσοι αποκαλούν «δεύτερη φάση της επιχείρησης» και που περισσότερο θυμίζει «Πλαν Β» μετά την αποτυχία του «Α».

Για να αντιμετωπιστούν οι απώλειες, τα προβλήματα εφοδιασμού, η υπερέκταση των δυνάμεων, ο κακός συντονισμός κ.ο.κ., οι ρωσικές δυνάμεις συγκεντρώνονται σε ένα μέτωπο, για να ανασυγκροτηθούν/συγχωνευτούν μονάδες, να ενισχυθούν πιθανά με νέες δυνάμεις, να εφοδιαστούν από τη Ρωσία, να κινηθούν σε εδάφη που γνωρίζουν πολύ καλύτερα (από την εμπειρία του πολέμου του 2014) και στην ανοιχτή κοιλιά που μπορεί να τους ευνοήσει. Η απουσία «μεγάλων ειδήσεων» από το μέτωπο ίσως αποτυπώνει το χρόνο που χρειάστηκε/χρειάζεται η ρωσική ανασυγκρότηση στο Ντονμπάς μετά τις δυσκολίες της πρώτης φάσης του πολέμου.

Η ουκρανική πλευρά επίσης προσαρμόζεται στη μάχη του Ντονμπάς. Η στρατιωτική βοήθεια που ζητά και παίρνει αφορά πλέον και πιο «βαριά όπλα», συγκεκριμένα τα Χόβιτζερ, πυροβολικό που είναι χρήσιμο στην επιβράδυνση εχθρικής προέλασης σε ανοιχτά εδάφη και «κουμπώνει» στις ανάγκες της μάχης του Ντονμπάς, κάνοντας πιθανά τη σύγκρουση λίγο πιο «στατική» για όποιον θέλει να αποφύγει μεγάλες απώλειες.

Βρισκόμαστε μπροστά σε ένα νέο σημείο καμπής, καθώς από την έκβαση αυτής της μάχης μπορεί να κριθούν πολλά. Αν έχουν δίκιο όσοι

επικαλούνται την αρέσκεια του Πούτιν στους συμβολισμούς, αξίζει να προσεχθεί η φετινή ομιλία του στις 9 Μάη. Όπου είναι προφανές ότι θα ήθελε να ανακοινώσει κάποιου είδους «νίκη».

Η μετατόπιση από τον έλεγχο όλης της Ουκρανίας προς το διαμελισμό της έχει διαφανεί ήδη στην καθεστωτική προπαγάνδα στο «Ρία Νοβόστι». Όπου μέσα στον Απρίλη ανέβηκε ένα άρθρο που έπαιρνε υπόψη τα τελελεσμένα της ύπαρξης μαζικής ουκρανικής αντίστασης. Πρώτα εξηγεί ότι η «ναζιστικοποίηση» της Ουκρανίας ξεκίνησε «τουλάχιστον (!) από το 1989», ενημερώνοντας το ρωσικό κοινό ότι «η Ουκρανία... δεν μπορεί να υπάρξει με την μορφή μιας εθνικής κυβέρνησης, και οι προσπάθειες να "οικοδομηθεί" ως τέτοια, φυσιολογικά οδηγούν στο ναζισμό».

Έχοντας ξεκαθαρίσει αυτά, παρουσιάζει τις προκλήσεις της «αποναζιστικοποίησης» όταν «ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού -κατά πάσα πιθανότητα η πλειοψηφία του- έχει εκπαιδευτεί και τραβηχτεί στο ναζιστικό καθεστώς και τις πολιτικές του. Δηλαδή, όταν η θεωρία "καλός λαός, αλλά κακή κυβέρνηση" δεν ισχύει πια».

Σε τέτοιες συνθήκες, «την αποναζιστικοποίηση την αναλαμβάνει ο νικητής», με αυτή την έννοια «μια χώρα που υπόκειται σε αποναζιστικοποίηση δεν μπορεί να είναι κυρίαρχη». Η Ρωσία θα αναλάβει την «ανάμρφωση» του πληθυσμού, που θα κρατήσει τουλάχιστον για «μια ολόκληρη γενιά». «Τα στελέχη και οι οργανώσεις που θα λειτουργήσουν ως εργαλεία αποναζιστικοποίησης στις

νέες αποναζιστοποιημένες δημοκρατίες μπορούν να στηριχτούν μόνο στην άμεση εξουσία και οργανωτική υποστήριξη της Ρωσίας». Η «αποναζιστικοποίηση» ασφαλώς θα είναι «αναπόφευκτα» και «από-ουκρανοποίηση» και «από-ευρωπαϊοποίηση».

Αλλά αυτό το σχέδιο κατοχής/προσάρτησης/ρωσοποίησης, δεν περιλαμβάνει όλη τη σημερινή Ουκρανία: «Είναι αδύνατο να προβλέψουμε πού ακριβώς, σε ποιες περιοχές θα βρεθεί αυτή η κρίσιμη μάζα του πληθυσμού για να σχηματιστεί μια αναγκαία πλειοψηφία. Οι "καθολικές επαρχίες" είναι απίθανο να ενταχθούν στις φιλορωσικές περιοχές... Θα παραμείνουν εχθρικές προς τη Ρωσία, αλλά θα παραμείνουν ως μια υποχρεωτικά ουδέτερη και αποστρατιωτικοποιημένη Ουκρανία... Εκεί θα καταγγύουν όλοι όσοι μισούν τη Ρωσία...».

Άλλωστε και ο Βλάντισλαβ Σούρκοφ, ο «γκρίζος καρδινάλιος» του Κρεμλίνου, όταν προφήτευε ότι «η Ουκρανία θα διαλυθεί από τη βαρυντική έλξη της Δύσης και της Ρωσίας», έδειχνε μια κάποια «γενναιοδωρία» προς το ουκρανικό έθνος, δηλώνοντας ότι «ασφαλώς ένας εθνικός πυρήνας υπάρχει», για να συμπληρώσει ότι «το ζήτημα είναι να ορίσουμε τα σύνορα».

Ήδη στην Χερσώνα, ο ρωσικός στρατός διέλυσε το δημοτικό συμβούλιο και διόρισε μια κατοχική διοίκηση που σπεύδει να οργανώσει τη μετάβαση στο ρούβλι και δηλώνει ότι οι άοπλοι διαδηλωτές κατά της κατοχής θα αντιμετωπιστούν ως «εχθρικές δυνάμεις σε πόλεμο».

Από μια στρατιωτική επιτυχία στο Ντονμπάς, ο Πούτιν θα έχει να

παρουσιάσει ίσως μια τέτοια «αντιφασιστική» νίκη στην ανατολική Ουκρανία.

Καθώς ο Λαβρόφ διευκρινίζει ότι «δεν είμαστε σε πόλεμο με το ΝΑΤΟ» και εξηγεί ότι το στρατιωτικό υλικό που στέλνουν κράτη-μέλη του «είναι νόμιμος στόχος από τη στιγμή που θα περάσει μέσα στην Ουκρανία», αρκετοί πιάστηκαν από τη δήλωση του Μπάιντεν ότι «ο Πούτιν δεν πρόκειται ποτέ να ελέγξει ολόκληρη την Ουκρανία», για να αναρωτηθούν αν ενεργοποιείται το ψυχροπολεμικό δόγμα του «συμφωνημένου πολέμου» (εν προκειμένω, μια παραδοχή εκατέρωθεν ότι θα δοθεί μάχη για την ανατολική Ουκρανία και δεν θα ξεφύγει πέρα από αυτό). Η αύξηση της αστικής αρθρογραφίας που εκφράζει ανησυχία για τις συνέπειες της παράτασης ή επέκτασης του πολέμου θα μπορούσε να συνηγορεί σε τέτοιες σκέψεις.

Εύκολο τέλος;

Αλλά κανείς δεν μπορεί να εφησυχάζει σε ένα τέτοιο σενάριο, όπου «θα λύσουν τους λογαριασμούς τους στο Ντονμπάς».

Καταρχήν, η ρωσική προπαγάνδα παραμένει σκόπιμα ασαφής ως προς τα «σύνορα» που είναι πρόθυμη να αποδεχτεί για μια κουτσουρεμένη Ουκρανία, τα οποία μάλλον τα εξαρτά από την πρόοδο των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Τελευταία, σε πράξεις και σε λόγια, έχει διαφανεί ένα σχέδιο ελέγχου της νοτιοανατολικής Ουκρανίας, από το Ντονμπάς στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας και μέσω Οδησσού στην Υπερδνειστερία.

(συνέχεια σελ.8)

Θεσσαλονίκη

Αντιπολεμική συναυλία στις 8 ΜΑΗ

Με πρωτοβουλία του Συλλόγου Μουσικών Βορείου Ελλάδας (ΣΜΒΕ) οργανώνεται στη Θεσσαλονίκη μεγάλη αντιπολεμική συναυλία στις 8 Μάη στη πλατεία Αριστοτέλους. Στο ανοικτό κάλεσμά τους ανταποκρίθηκε και το παράρτημα Θεσσαλονίκης του Πανελληνίου Μουσικού συλλόγου ΠΜΣ(ΠΘ) που πρόκειται στο ΚΚΕ, η «Αλληλεγγύη για Όλους», το ΜΕΡΑ 25, σωματεία εκπαιδευτικών, το δημοτικό σχήμα «η Πόλη Ανάποδα», το Κοινωνικό

Κό Ιατρείο, η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη κ.ά. Οι διοργανωτές κατέληξαν σε ένα πλαίσιο καταδίκης τόσο του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού Ρωσίας-ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ όσο και των φονικών αποτελεσμάτων του σε βάρος του λαού της Ουκρανίας. Ζητούν να μην υπάρξει στρατιωτική εμπλοκή ή άλλου είδους συμμετοχή της χώρας μας στον πόλεμο, πέρα από την αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας. Διεκδικούν τη κατάργηση των πυρηνικών όπλων. Εκφράζουν την αλληλεγγύη σε όλους και όλες

τους/τις πρόσφυγες και απαιτούν τη πλήρη αναγνώριση των δικαιωμάτων τους από όπου και αν προέρχονται. Η συναυλία αγκαλιάστηκε από πλήθος τραγουδιστών με τη συμμετοχή τους αλλά και με μηνύματα υποστήριξης όπως του Roger Waters και του Brian Ivo. Η πρόθεση των δεκάδων ανθρώπων που θα δουλέψουν εθελοντικά για το μεγάλο αυτό γεγονός είναι να δείξουν ότι η Θεσσαλονίκη δεν είναι η πόλη του μίσους και του ρατσισμού. Η Εργατική Αριστερά στηρίζει και καλεί όλους και όλες να είναι εκεί.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ

8

ΜΑΗ

17:00

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΟΥΚΡΑΝΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΥΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΡΩΣΙΑΣ, ΗΠΑ, ΝΑΤΟ & ΕΕ

ΚΑΜΙΑ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗ ΕΜΠΛΟΚΗ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΜΑΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΩΝ ΠΥΡΗΝΙΚΩΝ ΟΠΛΩΝ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Η πορεία του πολέμου και οι προοπτικές

(συνέχεια από σελ.7)

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΕΚΤΙΜΗΣΗ μερίδας του Τύπου, ο Πούτιν δεν θα έχει να ανακοινώσει κάποια «νίκη» στις 9 Μάη, οπότε θα ανακοινώσει κλιμάκωση: Ενδεχομένως την κήρυξη πολέμου, τόσο συμβολικά-ιδεολογικά (η κρατική προπαγάνδα επιμένει να αποφεύγει τη λέξη, κάνοντας λόγο για «ειδική στρατιωτική επιχείρηση»), όσο και έμπρακτα (με πλήρη κινητοποίηση).

Σε αυτά πρέπει να συνυπολογιστεί η αποφασιστική κλιμάκωση της στρατιωτικής στήριξης στην Ουκρανία από τις ΗΠΑ: τα ποσά που έχουν δεσμεύσει από την αρχή του έτους, μαζί με το νέο μεγάλο «πακέτο» που προορίζεται να καλύψει τους επόμενους 5-6 μήνες, κάνουν την πολεμική δαπάνη για την Ουκρανία μέσα στη διάρκεια του 2022 να αγγίζει το ετήσιο κόστος ενός χρόνου πολέμου στο Αφγανιστάν. Αλλά και η αναβάθμιση ιδεολογικά-πολιτικά της τοποθέτησης των ΗΠΑ: Επίσκεψη Πελόζι στην Ουκρανία με υπόσχεση στήριξης «μέχρι το τέλος των μαχών», δηλώσεις Αμερικανών υπουργών για την «αποδυνάμωση του ρωσικού στρατού» ως αυτοτελή σκοπό, πέρα από την «στήριξη στην Ουκρανία».

Αυτά μπορεί να εξωθήσουν ακόμα περισσότερο τον Πούτιν να ερμηνεύσει/παρουσιάσει τη σύγκρουση ως έναν «πόλεμο με τη Δύση» στο ουκρανικό έδαφος και άρα να δώσει την εντολή της γενικευμένης κινητοποίησης που θα αντιστοιχούσε σε μια τέτοια περίπτωση.

Δυστυχώς, δεν υπάρχουν ορατοί λόγοι αισιοδοξίας. Καταρχήν, μια ειρήνευση δείχνει εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Η ρωσική ηγεσία επένδυσε πολλά σε αυτόν τον πόλεμο, όσον αφορά την θέση της στο εσωτερικό και στο εξωτερικό και δεν «αντέχει» μια ήττα. Η εισβολή ήταν μια ζωογόνος δύναμη για τον ουκρανικό εθνικισμό (κάποιοι ισχυρίζονται ότι ο Πούτιν κατάφερε να κάνει περισσότερο για την ταλαιπωρημένη ουκρανική «εθνογένεση» από όσα όλη η ουκρανική εθνική παράδοση), που είναι εξαιρετικά αμφίβολο αν θα αποδεχτεί ειρηνικά μια (ακόμα) ματαίωση. Εξίσου αμφίβολο είναι αν η Ουάσινγκτον από τη μεριά της «αντέχει» (για την «αξιοπιστία» της απέναντι στους συμμάχους της στην ανατολική Ευρώπη και όχι μόνο) να απεμπλακεί ή αν τα «γεράκια» της μπορούν να αφήσουν την «ευκαιρία να πάει χαμένη», έχοντας πλέον «μυριστεί» ρωσική αδυναμία.

Πιο μεσοπρόθεσμα, ακόμα και μια εκχειρία ή ειρήνη που θα περιλαμβάνει εκατέρωθεν συμβιβασμούς, δεν θα απενεργοποιεί τη «βόμβα». Η παλιά εύστοχη παρατήρηση του Λένιν ότι «η Ουκρανία είναι για τη Ρωσία ό,τι είναι η Ιρλανδία για την Αγγλία», φέρνει στο μυαλό την επιτυχημένη πρόβλεψη του Ιρλανδού μαρξιστή Τζέιμς Κόνολι ότι ένας πιθανός διαμελισμός της Ιρλανδίας ως λύση θα φέρει «το πανηγύρι της αντίδρασης και στις δυο πλευρές του συνόρου».

Ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός

Αλλά οι λόγοι που δεν επιτρέπουν εφησυχασμό ξεπερνούν την Ουκρανία.

Έχει γίνει ήδη σαφές ότι ο πόλεμος εκεί έχει γίνει αντικείμενο ευρύτερης εκμετάλλευσης από τις ΗΠΑ. Αυτή είναι εμφανής ιδεολογικά-πολιτικά: Η εμφάνιση του «ρωσικού μπαμπούλα» αξιοποιείται για την πίεση στα ευρωπαϊκά κράτη να «αναλάβουν τις ευθύνες τους» στο ευρωπαϊκό μέτωπο του παγκόσμιου ανταγωνισμού (επιταχύνοντας την εξοπλιστική κούρσα), για τη προσέλκυση των «ουδέτερων» στην «προστασία» του ΝΑΤΟ (Φινλανδία, Σουηδία), για να στηριχτεί το αστείο αφήγημα «δημοκρατίας εναντίον αυταρχισμού», με στόχο τη συσείρωση των πληθυσμών πίσω από τις σημαίες των

κρατών τους σε μια εποχή που η κοινωνική ειρήνη δεν θα είναι καθόλου εύκολη υπόθεση. Αξιοποιείται επίσης για να κηρυχθεί ο «οικονομικός πόλεμος»: πρόκειται για μέτρα τέτοιας εμβέλειας και μακροπρόθεσμης διάρκειας που ξεπερνούν κατά πολύ την παραδοσιακή έννοια του όρου «κυρώσεις» και αφορούν περισσότερο το «τέλος της παγκοσμιοποίησης».

Αλλά η αξιοποίηση της ουκρανικής κρίσης για την προώθηση ευρύτερων σχεδιασμών προκύπτει και πολύ πιο «χειροπιαστά»-υλικά. Μια προσεκτική ματιά στα διαδοχικά «πακέτα βοήθειας» στην Ουκρανία είναι αποκαλυπτική: Πέρα από ένα τμήμα τους που αφορά οικονομική-ανθρωπιστική βοήθεια (την ώρα που το δυσβάστακτο ουκρανικό χρέος συνεχίζει να αποπληρώνεται και οι όροι του ΔΝΤ μένουν απαράβιαστοι) κι ένα πιο σοβαρό τμήμα που αφορά στρατιωτική βοήθεια (που η ανάγκη να εγγραφεί στον κρατικό προϋπολογισμό ως επιπλέον δαπάνη αποδεικνύει ότι στην ουσία αφορά την αναπλήρωση των όπλων που «δωρίζουν» οι ΗΠΑ, μην τυχόν κι αποδυναμωθεί στο ελάχιστο το οπλοστάσιό τους) στην Ουκρανία, ένα πολύ σεβαστό κομμάτι κατευθύνεται στην ενίσχυση των αμερικανικών-νατοϊκών δυνάμεων συνολικότερα στα άλλα κράτη που είναι μέλη της Συμμαχίας στην ανατολική Ευρώπη. Η εισβολή της Ρω-

σίας στην Ουκρανία αξιοποιείται ως «ευκαιρία» ενίσχυσης του ΝΑΤΟ και ιδιαίτερα του ευρωπαϊκού μιλιταρισμού, για να μπορέσουν οι ΗΠΑ να «ηγηθούν» απερίσπαστες στη σύγκρουση στον Ειρηνικό...

Αλλά και εκ μέρους της Ρωσίας, παρά την «υπαρξιακή» πτυχή που έχει για τον ρωσικό εθνικισμό ειδικά η Ουκρανία, εκκρεμεί η τύχη της ευρύτερης ιμπεριαλιστικής απαίτησης που παρουσίασε πριν λίγους μήνες για να αναγνωριστεί η «θέση της στον κόσμο». Οι «αδέσποτες» ρουκέτες στην Υπερδνειστερία λίγο μετά από κάποιες ρωσικές δηλώσεις με υπονοούμενα για τη σειρά της Μολδαβίας, οι απειλές στη Φινλανδία για τις «τεχνικοστρατιωτικές» συνέπειες αν ζητήσει να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, τα οικονομικά αντίμετρα ειδικά σε Πολωνία-Βουλγαρία αναδεικνύουν τη «βεντάλια» που έχει ανοίξει.

Πριν την εισβολή στην Ουκρανία, υπήρχε ήδη μια μεγάλη διεθνής συζήτηση για μια κυοφορούμενη «νέα Γιάλτα». Αλλά η προηγούμενη ήταν προϊόν πολέμου. Και σήμερα, οι μεν χορτάτοι «δυτικοί» δείχνουν απρόθυμοι να την παραχωρήσουν ειρηνικά, οι δε πεινασμένοι Ρώσοι απέδειξαν ότι είναι πρόθυμοι να πολεμήσουν για να την επιβάλουν, ενώ οι τοπικοί εθνικισμοί εξακολουθούν να θεωρούν την προοπτική της έναν εφιάλη που δεν θα επιτρέψουν...

3ο Συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ

Το νέο κόμμα, «Τσίπρας Α.Ε.», είναι εδώ...

Του Αντώνη Νταβανέλου

Το 3ο συνέδριο του ΣΥΡΙΖΑ είναι «τέλος» μιας διαδρομής. Που άρχισε με τη συμμετοχή στις διαδικασίες του αντιπαγκοσμιοποιητικού κινήματος και την «αριστερή στροφή» των αρχών του 21ου αιώνα, πέρασε μέσα από την κρίση/διάσπαση του 2015, μεταλλάχθηκε μέσα από την άσκηση των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων του 3ου μνημονίου, και ολοκληρώνεται σήμερα με τη συγκρότηση ενός ακραία αρχηγικού και πολιτικά πολυσυλλεκτικού «κόμματος» που στο μυαλό και στη συνείδησή του κυριαρχεί η εκλογοκεντρική στρατηγική.

Σε αυτή τη διαδρομή πρωταγωνιστεί η ηγετική ομάδα γύρω από τον Αλ. Τσίπρα. Αυτό το περίκλειστο «κόμμα μέσα στο κόμμα», που πήρε όλες τις καθοριστικές αποφάσεις μετά το 2013, αποφεύγοντας κάθε λογοδοσία ακόμα και μέσα στα πιο υπεύθυνα και αρμόδια όργανα του τότε κόμματος, η ομάδα που μπορούσε να επιβάλει τις πραξικοπηματικές «στροφές» της κυρίως γιατί είχε τη σταθερή υποστήριξη ενός πλατιού φάσματος στελεχών μέσα από τον παλιό-ενιαίο Συνασπισμό, αλλά και την ανοχή ενός σημαντικού φάσματος μελών του ΣΥΡΙΖΑ, που αντιμετώπισε με παραλυτικό δέος τα διλήμματα του «πρώτου φορά αριστερά». Αυτή η παραδοσιακή ισχύς της ηγετικής ομάδας γύρω από τον Αλ. Τσίπρα έχει σήμερα κατακερματιστεί. Το πλατύ φάσμα στελεχών ευρωκομμουνιστικής καταγωγής, που του έδωσε την κομματική «σταθερότητα» στις δοκιμασίες γύρω από το 2015, έχει μετακομίσει στην εσωκομματική αντιπολίτευση της «Ομπρέλας», ενώ οι σχέσεις μεταξύ ηγεσίας και εσωκομματικής αντιπολίτευσης έχουν φτάσει σε ρεκόρ έντασης, όπως φάνηκε χειροπιαστά στην αίθουσα του Τάε Κβο Ντο. Η πλειοψηφία των μελών που παρέμειναν στον ΣΥΡΙΖΑ μετά το 2015 έχουν υποβαθμιστεί σε ρόλο κυρίως αυριανού ψηφοφόρου του κόμματος. Η νέα ηγετική ομάδα στηρίζεται, πλέον, σε πολύ πιο ασταθή υλικά, όπως οι πασοκογενείς και οι επιστρέψαντες της ΔΗΜΑΡ, αλλά και οι «νέοι λύκοι», τα πρώην νεολαίστικα στελέχη που ξεκίνησαν ως ριζοσπάστες για να καταλήξουν να έχουν σήμερα ως μοναδικό συνεκτικό

στοιχείο την ελπίδα της «δεύτερης φοράς» στις κυβερνητικές καρέκλες. Ο Τσίπρας σήμερα μπορεί να αισθάνεται ισχυρός, αλλά είναι τόσο ισχυρός, όσο ήταν ο Ντ' Αλέμα και άλλοι «μετα-κομμουνιστές» ηγέτες που, διαλύοντας τα κόμματά τους, θεωρούσαν ότι εγγράφουν μεγάλες κι ένδοξες προοπτικές. Σήμερα όμως κανείς δεν θέλει να τους θυμάται.

Στο 3ο συνέδριο ο Τσίπρας δήλωσε ότι θέτει ως στόχο το «να αποφύγουμε τη γραφειοκρατική αναπαραγωγή του εαυτού μας». Στην πραγματικότητα επέβαλε τη δυνατότητα της ηγετικής ομάδας να αναπαράγει τον εαυτό της, με κάθε αναγκαίο μέσο και έξω από κάθε δυνατότητα ελέγχου και κριτικής.

Κόμμα;

Ένα συνέδριο «αρένα» με 5.500 συνέδρους, πολιτικές και οργανωτικές αποφάσεις που προέκυπταν από όργανα με σύνθεση διορισμένη και προκύπτουσα από το σταρ-σύστημα της «διεύρυνσης», κατέληξαν σε «τομές» που υπερβαίνουν κάθε κόκκινη γραμμή της παράδοσης της Αριστεράς στην κρίσιμη έννοια «κόμμα». Ο πρόεδρος γίνεται Αρχηγός που θα εκλέγεται από το «λαό του κόμματος», η ΚΕ (ένα όργανο-χυλός 300 μελών) θα εκλέγεται σε πανελλαδική ψηφοφορία με γεωγραφικές «ποσοτώσεις» (!), ενώ η έννοια του μέλους φτάνει στο απόλυτο ξεχειλόμενο: μέλος γίνεται όποιος-α στέλνει ένα mail στο i-Syrgiza και δηλώνει πρόθυμος-η! Οι σοσιαλδημοκράτες της εποχής του Α. Παπανδρέου και του Φρ. Μιτερράν θα κοκκινίζουν από ντροπή...

Δεν πρόκειται μόνο για ένα αρχηγικό κόμμα – ανεργατιστό πολυσυλλεκτικό μηχανισμό, όπως προειδοποίηση στο συνέδριο ο Ν. Φίλης. Δεν πρόκειται ούτε για μια στροφή από την αντίληψη για το μάχιμο κόμμα που καθόριζε όλες τις ποικιλίες της ιστορικής Αριστεράς, προς την αντίληψη για το κόμμα που είχαν τα ρεύματα του εκλογικού «αριστερού λαϊκισμού» (πχ στη Λατινική Αμερική και στην Ισπανία των Ποδέμος επί Π. Ιγκλέσιας). Πρόκειται για προσανατολισμό προς την απόλυτη ισοπέδωση, προς τις συνθήσεις του «κόμματος-εκλογική λίστα» που χαρακτηρίζουν αστικά ρεύματα, όπως το Δημοκρατικό Κόμμα στις ΗΠΑ ή το «κόμμα» του Μακρόν στη Γαλλία.

Αυτές οι οργανωτικές μεταποίσεις

αντανακλούν άμεσα βαθιές πολιτικές μεταποίσεις.

Στο 3ο συνέδριο ο Τσίπρας ανέδειξε τις «5+1 δεσμεύσεις» με τις οποίες θα βαδίσει προς την εκλογική αντιπαράθεση με τον Μητσοτάκη. Οι 5 δεσμεύσεις υπόσχονται κάποιες βελτιώσεις στους εργαζόμενους, στους φτωχούς και στη νεολαία, ενώ η 6η (η παραγωγική ανασυγκρότηση) υπόσχεται στους καπιταλιστές ότι όλα θα γίνουν υπό την προϋπόθεση της συστημικής/καθεστωτικής σταθερότητας. Οι 5 δεσμεύσεις είναι λίγες: 5 χρόνια μετά τη χιλιοτραγουδημένη «έξοδο από τα μνημόνια», ο Τσίπρας δεν τολμά να δεσμευτεί ούτε για την κατάργηση των αριότερων μνημονιακών «ρυθμίσεων» που, τότε, επιβλήθηκαν ως τάχα έκτακτα και προσωρινά μέτρα (κατάργηση 13ου και 14ου μισθού και σύνταξης στο δημόσιο, «εισφορά» αλληλεγγύης, ΕΝΦΙΑ, ΦΠΑ-τούρμπο σε είδη πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης κ.ά.). Δεν τολμά να μας πει τι σκέφτεται να κάνει με τις ιδιωτικοποιήσεις στρατηγικής σημασίας, με τις τράπεζες-ζόμπι, με τις υποχρεώσεις πληρωμής χρέους που οσονούπω επανέρχονται, με τις κουτσουρεμένες κοινωνικές δαπάνες κ.ο.κ. Μπροστά στις σημερινές «5+1 δεσμεύσεις», το μετριοπαθές πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης φαντάζει ως άγριος αριστερισμός.

Αξιοπιστία;

Αυτή η επιλογή ελάχιστων δεσμεύσεων, είναι η καλύτερη προειδοποίηση για την ελάχιστη αξιοπιστία όλων των δεσμεύσεων. Αν το πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης υλοποιήθηκε ως τρίτο μνημόνιο, ο καθείς μπορεί να καταλάβει ότι οι «5+1 δεσμεύσεις» μπορούν κάλλιστα να υλοποιηθούν ως... ό,τι προαιρείται ο ΣΕΒ και γενικότερα «οι επιχειρήσεις», μια λέξη που στο νέο λεξιλόγιο των «Τσίπρα και συνεργάτες» έχει γίνει αυτόματο συνοδευτικό και ισοδύναμο των λέξεων εργαζόμενοι, λαϊκές μάζες κ.ο.κ.

Στα χρόνια της διακυβέρνησης Μητσοτάκη, ο Τσίπρας απέτυχε να αναδείξει τον ΣΥΡΙΖΑ ως αξιόπιστη εναλλακτική προοπτική.

Γι' αυτό, παρά τη σκληρή και αποτυχημένη πολιτική του αρχηγού της ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ στις δημοσκοπήσεις εξακολουθεί να υπολείπεται της Δεξιάς. Σε αυτό το πρόβλημα, ο Αλ. Τσίπρας προσπαθεί να ανταποκριθεί όπως και σε όλα τα υπόλοιπα. Όχι με πραγματική μάχη για την ανατροπή

των πολιτικών και κοινωνικών συσχετισμών, αλλά με «φαινικές ιδέες» που ψάχνουν διεξόδους μέσα στα όρια αυτών των συσχετισμών. Μια τέτοια ιδέα είναι η πρόταση για την «προοδευτική κυβέρνηση» που αντικαθιστά πλέον στο λεξιλόγιο του ΣΥΡΙΖΑ το στόχο της «κυβέρνησης της Αριστεράς». Πρακτικά, όπως είναι φανερό, η πρόταση απευθύνεται στις δυνάμεις του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ. Είναι γνωστό ότι η ισχύς κάθε αλυσίδας είναι η ισχύς του πιο αδύναμου κρίκου της. Μια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΚΙΝΑΛ θα έχει ως όριο στην πολιτική παρέμβασή της, το όριο της πολιτικής του ΚΙΝΑΛ. Πρόκειται για μια πρόσθετη προειδοποίηση για την αξιοπιστία των «5+1 δεσμεύσεων». Η καλλιέργεια αυταπατών για τις κυβερνήσεις συνεργασίας δεν είναι χωρίς παρενέργειες. Ήδη ο Ν. Ανδρουλάκης προβάλλει θέση ότι θα συναινέσει σε τέτοιες προοπτικές, υπό την προϋπόθεση ότι δεν θα είναι πρωθυπουργός ούτε ο Αλ. Τσίπρας, ούτε ο Κυρ. Μητσοτάκης. Επιφανειακά, η πρόταση του Τσίπρα για «προοδευτική κυβέρνηση» μπορεί να εξελιχθεί σε αυτοπαγίδευση, που θα θυμίζει την παροιμία «το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται», όμως ο κίνδυνος είναι βαθύτερος: αυτή η προπαγάνδα λειαιίνει το έδαφος για ευρύτερες κυβερνήσεις συνεργασίας ή «ειδικού σκοπού», δηλαδή για την καθεστωτική επιλογή που επωάζεται, αν η επερχόμενη κρίση αποδειχθεί βαθύτερη των προβλέψεων. Και σε αυτό το ενδεχόμενο, ο Τσίπρας θα βαδίζει προς το δικό του Καστελόριζο, όπως και ο σημερινός ΣΥΡΙΖΑ θα βαδίζει προς τη δική του α λα ΠΑΣΟΚ παρακμή.

Κάποια στελέχη της «Ομπρέλας» διατύπωσαν δημόσια την εκτίμηση ότι το πραγματικό κίνητρο του Τσίπρα για την επιβολή των διαλυτικών οργανωτικών προτάσεών του, είναι κυρίως η διαμόρφωση των συνθηκών που θα του επιτρέψουν να διατηρήσει τον έλεγχο του κόμματος και να αποφυγεί τις ευθύνες από μια νέα πολιτική ήττα.

Η εκτίμηση αυτή είναι σωστή. Και φωτίζει με πιο σκληρά χρώματα τόσο τις υποχρεώσεις όσων διατηρούν αριστερές αναφορές μέσα στον σημερινό ΣΥΡΙΖΑ, όσο και τις υποχρεώσεις όλων όσων παλεύουν έξω από τον ΣΥΡΙΖΑ και διεκδικούν σχέσεις με τον απλό κόσμο που συνεχίζει να είναι εγκλωβισμένος στις γραμμές του.

Ακρίβεια και φτώχεια απειλούν τις ζωές μας

Του Σπύρου Αντωνίου

Η πολυδιαφημισμένη αύξηση του κατώτατου μισθού από την 1η Μάη, στα 713 ευρώ μεικτά τον μήνα (43ευρώ το μήνα καθαρά!), έχει ήδη γίνει «καπνός» από τις αλλεπάλληλες ανατιμήσεις στο ρεύμα και στα άλλα βασικά αγαθά. Τον Απρίλιο ο πληθωρισμός έσπασε ακόμα ένα ρεκόρ, φτάνοντας στο 9,4%.

Ειδικά η εκτίναξη των τιμών στην ενέργεια-ρεύμα, θέρμανση, καύσιμα- έχει οδηγήσει χιλιάδες νοικοκυριά στην απελπισία. Τα περίφημα χρηματιστήρια ενέργειας και η ληστρική ρήτρα αναπροσαρμογής, αύξησαν την τιμή του ηλεκτρικού πάνω από 60%τους τελευταίους μήνες. Οι εξωφρενικοί λογαριασμοί ρεύματος ξεπερνούν σε ύψος ένα μισθό ή μια σύνταξη, που ήδη έχουν μειωθεί τα τελευταία χρόνια με τις απανωτές μνημονιακές παρεμβάσεις και την ασυδοσία των εργοδοτών. Όσοι διακανονισμούς και να κάνει ο καταναλωτής είναι αδύνατον να πληρωθούν τέτοια υπέρογκα ποσά, πιέζοντας έτσι αφόρητα το βιοτικό επίπεδο των λαϊκών στρωμάτων που ζουν σε συνθήκες ενεργειακής-και όχι μόνο- φτώχειας.

Οι εταιρείες-πάροχοι του ρεύματος μάλιστα, που έχουν θησαυρίσει χάρη στην κερδοσκοπία της «αγοράς» και τη διαχρονική πολιτική της ιδιωτικοποίησης των δημόσιων αγαθών, έχουν το θράσος να απειλούν και με διακοπές ρεύματος. Σύμφωνα με τον πρόεδρο της Ένωσης Τεχνικών της ΔΕΗ, Κώστα Μανιάτη, από την 1η έως τις 21 Απριλίου έχουν δοθεί από όλους τους παρόχους 26.500 εντολές διακοπής ηλεκτροδότησης, με περίπου 25% από αυτές να έχουν εκτελεστεί. Αλλά για τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους που μας κυβερνούν, τα παράκριβα τιμολόγια πρέπει να πληρωθούν διότι «το τσάμπα πέθανε», όπως υποστήριξε με ακραίο κυνισμό, ο βουλευτής της ΝΔ Β. Οικονόμου. Την ίδια ώρα βέβαια, τα «golden boys» της ΔΕΗ απολαμβάνουν μισθό 360.000 ευρώ ετησίως, μπόνους εκατ. ευρώ και χτίζουν πολυτελείς επαύλεις στη Τζα.

Ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί
Στο φόντο της κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, Δύση και Ρωσία αλληλοεκβιάζονται, οξύνοντας

την ενεργειακή κρίση. Οι κυρώσεις κατά της Ρωσίας, λόγω της στρατιωτικής εισβολής της στην Ουκρανία, ήταν απολύτως βέβαιο πως θα έφερναν αντίμετρα. Ο Πούτιν δεν θα άφηνε τη Δύση να γονατίσει την οικονομία της Ρωσίας και θα έπαιρνε μέτρα για να στηρίξει το ρούβλι. Την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές, διεξαγόταν η Έκτακτη Σύνοδος των υπουργών Ενέργειας της ΕΕ, αναζητώντας ενιαία στάση (που δεν είναι καθόλου δεδομένη) σε μια δύσκολη εξίσωση. Την ικανοποίηση των απαιτήσεων της Μόσχας για πληρωμή σε

γών ηλεκτρικού ρεύματος από τις γειτονικές χώρες ή το πρόσθετο αζέρικο αέριο μέσω Τουρκίας (που εξετάζονται ή υλοποιούνται ήδη ως εναλλακτικές), θα επιφέρουν πρόσθετα κόστη, που σίγουρα θα επιβαρύνουν τις τιμές χονδρικής και θα καταλήξουν στους λογαριασμούς μας. Οι όποιες μικρές κρατικές ενισχύσεις στα τιμολόγια της ενέργειας ή η περίφημη «κάρτα καυσίμων», αποτέλεσμα της έντονης κοινωνικής δυσaréσκειας και της πίεσης του εργατικού κινήματος, απλά δεν φτάνουν για να πληρώσει το ρεύμα και τη βενζίνη.

των εργαζομένων. Και έπειτα, έχουν το θράσος τα κυβερνητικά megάφωνα να υποστηρίζουν ότι κάθε μείωση στο ΦΠΑ, θα διαταράξει τη «δημοσιονομική πειθαρχία».

Διεκδικήσεις

Η οργή που σιγοκαίει, για τη ζοφερή πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί από τη γενικευμένη ακρίβεια, χρειάζεται να γίνει οργανωμένη κραυγή αγώνα και αντεπίθεσης των «από κάτω». Με τη μαζική δράση του κινήματος και της Αριστεράς, που θα χρειαστεί να επαναφέρει συλλογικές πρακτικές δυναμικής ανυπακοής, μαχητικής διεκδίκησης και κοινωνικής αλληλεγγύης προς τους πιο αδύναμους, να απαιτήσουμε, εδώ και τώρα:

- Αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις και αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή του κατώτατου μισθού.
- Επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στο δημόσιο και αντίστοιχα της 13ης και 14ης σύνταξης.
- Επίδομα ανεργίας για όλους/ες, χωρίς όρους και προϋποθέσεις, ίσο με τον βασικό μισθό, με πλήρη ασφαλιστικά και υγειονομικά δικαιώματα.
- Πλαφόν στις τιμές υγρών καυσίμων, φυσικού αερίου και ηλεκτρικής ενέργειας.
- Κατάργηση του χρηματιστηρίου ενέργειας και της ρήτρας αναπροσαρμογής.
- Καμία διακοπή ρεύματος σε λαϊκό σπίτι και μικρομάγαζα.
- Εθνικοποίηση του συστήματος παραγωγής, μεταφοράς και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας.
- Κατάργηση του ειδικού φόρου κατανάλωσης και του ΦΠΑ στα βασικά είδη διατροφής και πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης.
- Γενναία και μόνιμη φορολόγηση των υπερκερδών των μεγάλων επιχειρήσεων ενέργειας, καυσίμων και τροφίμων.

Η μεγάλη συμμετοχή στη γενική απεργία της 6ης Απριλίου και την Πρωτομαγιά, όπως και μια σειρά πρωτοβουλίες σωματείων, κοινωνικών φορέων και συλλογικοτήτων γειτονιάς, κατά της φτώχειας και της ακρίβειας, δείχνουν ότι ένα μαζικό «δεν πάει άλλο!» έχει αρχίσει να διαμορφώνει μια απειλητική συνθήκη για τους καλοταϊσμένους ενοίκους του Μαξίμου και την πολιτική τους. Το κοινωνικό ζήτημα είναι αυτό που θα καθορίσει, ως συνήθως, τις όποιες πολιτικές εξελίξεις και τους συσχετισμούς.

Η οργή που σιγοκαίει, για τη ζοφερή πραγματικότητα που έχει διαμορφωθεί από τη γενικευμένη ακρίβεια, χρειάζεται να γίνει οργανωμένη κραυγή αγώνα και αντεπίθεσης των «από κάτω».

ρούβλια, όπως το άνοιγμα νέων λογαριασμών στην τράπεζα Gazprombank, χωρίς να παραβιάζονται όμως οι ευρωπαϊκές κυρώσεις.

Όπως σημειώνει το Bloomberg, αν δεν επιλυθούν οι διαδικασίες για την ικανοποίηση των απαιτήσεων του Κρεμλίνου, χωρίς ταυτόχρονη παραβίαση των κυρώσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, περισσότερες χώρες κινδυνεύουν να δουν τη στρόφιγγα του φυσικού αερίου να κλείνει τις επόμενες ημέρες ή εβδομάδες. Η Ευρώπη βασίζεται στο ρωσικό αέριο για το ένα πέμπτο της παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και μια μικρή διακοπή θα μπορούσε γρήγορα να προκαλέσει αναταράξεις σε ολόκληρη την ήπειρο.

Μετά την προειδοποιητική αναστολή παροχής ρωσικού φυσικού αερίου σε Πολωνία και Βουλγαρία (δεν καταβλήθηκε το αντίτιμο του λογαριασμού σε ρούβλια) ο Κυριάκος Μητσοτάκης εμφανίστηκε στο υπουργικό συμβούλιο και σε πρόσφατη συνέντευξή του σε κυριακάτικη εφημερίδα, λέγοντας πως «η ενεργειακή επάρκεια της χώρας είναι απόλυτα διασφαλισμένη». Χωρίς όμως να απαντά στον τρόπο που οι εταιρείες προμήθειας αερίου θα προχωρήσουν στις πληρωμές προς τη Gazprom.

Τα επιπλέον φορτία LNG και αερίου από την Αλγερία, τα στρατηγικά αποθέματα αερίου σε υπόγειες αποθήκες στην Ιταλία και η αύξηση των εισαγω-

Ακρίβεια

Η εκτίναξη του κόστους του ρεύματος συμπαρασύρει όλα τα βασικά αγαθά, με αποτέλεσμα χιλιάδες νοικοκυριά στα μέσα του μήνα να βλέπουν ένα άδειο ταμείο και να κόβουν βασικές ανάγκες. Λόγω της ακρίβειας, 7 στους 10 Έλληνες έχουν μειώσει την κατανάλωση σε είδη πρώτης ανάγκης, αλλά και σε ένδυση-υπόδηση ή ψυχαγωγία, σύμφωνα με έρευνα της FocusBari (Απρ. 2022). Η αγοραστική δύναμη του κατώτατου μισθού στην Ελλάδα είναι 7η χειρότερη στην ΕΕ, ενώ εδώ και χρόνια η Ελλάδα είναι η χώρα με το μεγαλύτερο στεγαστικό κόστος στην Ευρώπη.

Οι υψηλότερες ανατιμήσεις, σε σχέση με πέρυσι την ίδια περίοδο, σημειώνονται στο κρέας, με 38,3% στο αρνί, 32,2% στο κατσίκι και 24,6% στο κοτόπουλο. Τα λαχανικά είναι ακριβότερα από 10% έως 21,4%. Οι ελλείψεις («τεχνικές» ή πραγματικές) σε διάφορα προϊόντα, λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, εκτινάσσει περαιτέρω τις τιμές (+60% το αλεύρι). Οι μετακινήσεις στα νησιά, με τα ακτοπλοϊκά εισιτήρια στα ύψη, αποτελούν πλέον πολυτέλεια.

Είναι χαρακτηριστικό ότι το σαρωτικό κύμα ανατιμήσεων σε καύσιμα και τρόφιμα, αύξησε τα φορολογικά έσοδα του προϋπολογισμού κατά 15%, έναντι του προβλεπόμενου στόχου, το διάστημα Ιανουαρίου-Μαρτίου 2022. Λεφτά που έφυγαν φυσικά από τις τσέπες

Η υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας ξανά στο προσκήνιο

Του Θοδωρή Πατσατζή

Το τελευταίο διάστημα φουντώνει σιγά σιγά σε εργατικούς χώρους, συλλόγους, σωματεία κ.λπ. η συζήτηση για την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας. Αφορμή στάθηκε τόσο η υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας (ΣΣΕ) στην ΠΟΕ-ΟΤΑ για τους εργαζόμενους στους δήμους αλλά και η σχεδόν ταυτόχρονη συμφωνία και υπογραφή ΣΣΕ από την Ομοσπονδία Οικοδόμων για τους εργαζόμενους στον κλάδο. Χωρίς να ξεχνάμε τους 2 αγώνες που είχαν πυροδοτήσει από το Σεπτέμβριο και μετά αυτή τη συζήτηση στη e-food και την Cosco. Χωρίς να ξεχνάμε επίσης και τις ΣΣΕ που υπογράφηκαν στον ΟΤΕ και που έχουν σχεδόν συμφωνηθεί για τους εργαζόμενους στις τράπεζες από την ΟΤΟΕ.

Η συζήτηση για την αξία της υπογραφής ΣΣΕ σε ένα κλάδο δεν γίνεται ποτέ μόνο με τα στενά κλαδικά αιτήματα. Δε γίνεται δηλαδή μόνο με το αν προτείνονται κάποιες αυξήσεις σε σχέση με τις προηγούμενες συμβάσεις και τους υπάρχοντες μισθούς ή μόνο με την κάλυψη κάποιων κλαδικών αιτημάτων. Χωρίς να θέλουμε να υποτιμήσουμε τα ειδικά αιτήματα κάθε κλάδου είναι βέβαιο ότι αν για παράδειγμα υπέγραφαν μια ΣΣΕ οι εργαζόμενοι στον επισιτισμό-τουρισμό, δεν θα μας εντυπωσίαζε το να αποδεχθούν οι εργοδότες από μόνο του το αίτημα για παροχή δωρεάν στέγης σε όσους εργάζονται την καλοκαιρινή περίοδο μακριά από το μόνιμο χώρο διαμονής τους. Θα το χαιρόμασταν αλλά αν ταυτόχρονα δεν υπογραφόντουσαν μαζικές αυξήσεις στους μισθούς δεν θα μπορούσαμε να μιλάμε για μια επιτυχία του κλάδου. Τουλάχιστον όχι στις συνθήκες μέσα στις οποίες ζούμε σήμερα με την ακρίβεια να χτυπάει κόκκινο.

Πραγματικές αυξήσεις

Με την κυβέρνηση να πανηγυρίζει που δίνει αυξήσεις στους μισθούς 1,66 ευρώ την ημέρα. Να πανηγυρίζει δηλαδή που καλύπτει την αύξηση αυτή που προσεγγίζει την αύξηση στο χαρτί υγείας, μια δεκάδα του οποίου κόστιζε το καλοκαίρι του 2019, 2,20 ευρώ και πριν 15 μέ-

Πρώτος και δυσκολότερος σκόπελος είναι το θεσμικό τοπίο που έχουν διαμορφώσει οι μνημονιακοί νόμοι για την εργατική τάξη.

ρες ανέβηκε στα 3,60 ευρώ. Μόνο με χαρτί υγείας δεν ζει κανείς. Και από εκεί και πέρα υπάρχει το γάλα που έφτασε από το 1,30 στο 1,70 ευρώ το λίτρο. Υπάρχει το λάδι που από 3,5 και 4 ευρώ το λίτρο έφτασε τα 5 και 6 ευρώ και πάει λέγοντας και κυρίως κλαίγοντας για την εργατική τάξη με τις υπέρογκες αυξήσεις στους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος, φυσικού αερίου και καυσίμων. Απέναντι σε αυτό χρειαζόμαστε πραγματικά οι ΣΣΕ να διεκδικούν μεγάλες αυξήσεις στους μισθούς.

Αυξήσεις όχι με τη λογική κάλυψης της απώλειας εισοδημάτων της προηγούμενης δεκαετίας γιατί τότε το λογικό αίτημα θα ήταν οι μισθοί μας να τριπλασιαστούν. Αυξήσεις με τη λογική να καλύψουμε το όριο επιβίωσης του σήμερα που μπορεί πολύ σύντομα να περιλαμβάνει ακόμη και τη δυσκολία εύρεσης τροφίμων λόγω του πολέμου στην Ουκρανία. Με αυτή την έννοια είναι αστείο να συζητάμε ότι το συνδικαλιστικό κίνημα και οι εργαζόμενοι στις τράπεζες μπορεί να είναι ικανοποιημένοι με μεσοσταθμικές αυξήσεις 5% που προσφέρουν οι τραπεζίτες για την επόμενη τριετία. Αντίθετα είναι δυναμικό παράδειγμα η υπογραφή ΣΣΕ στους Οικοδόμους με αυ-

ξήσεις από 18 ως 38%. Όμως ακόμη και αυτή η με θετικό πρόσημο ΣΣΕ έχει 2 μεγάλους σκοπέλους να ξεπεράσει.

Διεκδικήσεις

Πρώτος και δυσκολότερος σκόπελος είναι το θεσμικό τοπίο που έχουν διαμορφώσει οι μνημονιακοί νόμοι για την εργατική τάξη. Η βαρβαρότητα των μνημονίων έφτασε στο σημείο της μη υπογραφής και της μη εφαρμογής των ΣΣΕ από τους εργοδότες χωρίς οι εργαζόμενοι να μπορούν να υπερασπιστούν αυτονόητα παλιότερα δικαιώματα. Το 8ωρο ήταν σε αμφισβήτηση πριν το νόμο Χατζηδάκη όταν στα ξενοδοχεία και τα μπαρ οι εργαζόμενοι υποχρεώνονταν να δουλεύουν 12ωρα χωρίς σταματημό. Και όλα αυτά με την πλήρη απαξίωση και την υπολειπόμενη του κύριου θεσμού που υπήρχε για τον έλεγχο της εφαρμογής μιας ΣΣΕ που είναι η επιθεώρηση Εργασίας. Πλήρως αποσιλωμένες και χωρίς προσωπικό ακόμη και τώρα είναι αβέβαιο αν μπορούν να κάνουν τον παραμικρό έλεγχο σε κάθε επιχείρηση του ιδιωτικού τομέα. Αυτή η κατάσταση διευκολύνει και την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές να φαίνονται πιο διαλλακτικοί υπογράφοντας ΣΣΕ που γνωρίζουν εκ των προτέ-

ρων ότι στην πλειοψηφία των περιπτώσεων δεν θα εφαρμόζονται, ώστε έτσι να αποφεύγουν μαζικές αντιδράσεις των εργαζομένων.

Χωρίς ελεγκτικούς μηχανισμούς μόνο ένας άλλος τρόπος υπάρχει για να μην τολμούν οι εργοδότες να αμφισβητούν και να μην εφαρμόζουν τη ΣΣΕ. Η δραστηριοποίηση, οι αγώνες και η μαχητικότητα των συνδικάτων. Ο μόνος τρόπος αυτή τη στιγμή για να εφαρμοστεί η ΣΣΕ, για παράδειγμα στους δήμους, είναι να υπάρχει η δυνατότητα άμεσης κινητοποίησης των σωματείων. Πως θα γίνει αυτό όμως από τη στιγμή που η υπογραφή ΣΣΕ εκ μέρους της πλειοψηφίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ είναι ο δούρειος ίππος για να εφαρμοστεί ο νόμος Χατζηδάκη και άρα να αδυνατεί το κάθε σωματείο να μπορεί να οργανώσει μια απεργία της προκοπής; Τέτοιες ΣΣΕ δεν πρόκειται να βοηθήσουν τους εργαζόμενους καθώς θα φέρουν ακόμη μεγαλύτερους περιορισμούς στη συνδικαλιστική δράση, την ώρα που τα σωματεία θα έπρεπε να είχαν καθημερινά τη δυνατότητα να ελέγχουν την εφαρμογή μιας ΣΣΕ.

Σε κάθε περίπτωση η επαναφορά στο προσκήνιο της συζήτησης για υπογραφή ΣΣΕ, που είχε αρχίσει λιγότερο θαρρετά στα τέλη της προηγούμενης δεκαετίας, μπαίνει ξανά πιο έντονα στο προσκήνιο τώρα. Τα συνδικάτα και το εργατικό κίνημα χρειάζεται να αδράξουν την ευκαιρία και να προσπαθήσουν να επιβάλλουν μια επιστροφή στη δική τους «κανονικότητα». Στην «κανονικότητα» της υπογραφής ΣΣΕ με κέντρο τις ανάγκες των εργαζομένων.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Νέες μαχητικές κινητοποιήσεις στην Cosco

Νέες κινητοποιήσεις ξεκίνησαν οι εργαζόμενοι στις προβλήτες του λιμανιού του Πειραιά που έχει αγοράσει η Cosco. Οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν από τα μεσάνυχτα της Παρασκευής 29 προς Σάββατο 30 Απρίλη με 24ωρη απεργία και συνεχίζουν τις επόμενες μέρες με πολύμορφες δράσεις ακολουθώντας τις αποφάσεις της Γενικής τους Συνέλευσης που έγινε τις προηγούμενες μέρες. Μια Γενική Συνέλευση στη σκιά ακόμη ενός εργατικού ατυχήματος που είχε ως αποτέλεσμα τον τραυματισμό του εργαζόμενου Τάκη Πέτα.

Ο παθών μιλώντας μέσω τηλεφώνου στη Γενική Συνέλευση έστειλε το μήνυμα: «Αυτό που έγινε με μένα, να είναι τα εφελτήριο για κάτι καλό για όλους μας». Η συμμετοχή στην απεργία και η αποφασιστικότητα των εργαζομένων τρόμαξε για μια ακόμη φορά την εργοδοσία και την κυβέρνηση. Οι εργαζόμενοι ζητού-

σαν συνάντηση το Σάββατο 30/4 στο Υπουργείο αλλά η κυβέρνηση απάντησε ότι δεν συνομιλεί με απεργούς. Έθεσε ως όρο για συνάντηση τη Δευτέρα 2/5 το να λειτουργεί κανονικά το λιμάνι. Ενώ η εταιρεία έφτασε στο εξευτελιστικό σημείο να δηλώνει ότι δεν υπάρχει τραυματισμός εργαζομένου και ότι ο Τάκης Πέτας νοσηλεύεται προληπτικά στο νοσοκομείο, την ώρα που ο εργαζόμενος έχει από την πτώση από ύψος 12 μέτρων χτυπήματα στο κεφάλι και τη μέση του. Και τέλος το δικαστήριο κήρυξε παράνομη την απεργία.

Οι εργαζόμενοι την Κυριακή 1 Μάη και τη Δευτέρα 2 Μάη πραγματοποίησαν νέες απεργιακές συγκεντρώσεις συμμετέχοντας στην Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση στον Πειραιά και με περιφρουρήσεις από νωρίς το πρωί στην Cosco. Μάλιστα την Κυριακή το μεσημέρι πραγματοποιήθηκε και λαϊκό γλέντι. Η κυβέρνηση το Σάββατο έστειλε απέναντι στους απεργούς τα ΜΑΤ και ειδικές δυνάμεις του Λιμενικού που απέκλεισαν το χώρο και απαγόρευαν σε απεργούς και συμπαραστάτες να πλησιάσουν τους απεργούς που περιφρουρούσαν την απεργία. Την ίδια ώρα η εργοδοσία συγκέντρωσε εργαζόμενους στο Χαϊδάρι προσπαθώντας να στήσει απεργοσπαστικό μηχανισμό. Μια προσπάθεια που έπεσε στο κενό λόγω της μαζικής συμμετοχής των εργαζομένων στην απεργία και σπάζοντας στην πράξη το κλίμα τρομοκρατίας που έστησαν κυβέρνηση και εργοδοσία.

Εκδικητικές απολύσεις στην υπηρεσία ασύλου

Δεκατέσσερις απολύσεις πραγματοποίησε η κυβέρνηση στην Υπηρεσία Ασύλου. Οι απολύσεις είναι εκδικητικές. Οι 14 εργαζόμενοι είχαν προσφύγει στα δικαστήρια μετά τις άδικες απολύσεις στο Υπουργείο Μετανάστευσης και Ασύλου τον Μάη του 2020. Οι συμβάσεις άλλων 800 περίπου εργαζομένων είχαν παραταθεί.

Σύμφωνα με τις αποφάσεις επί των αγωγών των 14 εργαζομένων που δημοσιεύθηκαν το Δεκέμβρη του 2021 η επιχειρηματολογία του Υπουργείου ότι απλά δεν ανανεώθηκαν οι συμβάσεις απορρίφθηκε. Ο Πρωτοδίκης έκρινε ότι υπήρξαν 14 απολύσεις χωρίς όμως να θεωρεί τις 14 απολύσεις άνηση μεταχείριση σε σχέση με τους υπόλοιπους 800 εργαζομένους που παρατάθηκαν οι συμβάσεις τους για το 2020.

Στηριζόμενο σε αυτές τις αποφάσεις το υπουργείο ενημέρωσε την Τετάρτη 27 Απρίλη τους 14 εργαζομένους, που συνέχιζαν να εργάζονται έχοντας κερδίσει δύο φορές ως τώρα τις δίκες επί των ασφαλιστικών μέτρων, ότι η εργασία τους διακόπτεται. Ο λόγος που αυτές οι απολύσεις είναι καθαρά εκδικητικές είναι ότι πρόσφατα πέρασε τροπολογία στη βουλή (στο ν.4915/2022) για παράταση όλων των συμβάσεων εργασίας της Υπηρεσίας Πρώτης Υποδοχής και Ταυτοποίησης για ένα έτος κι ενώ αναμένεται σε λίγες μέρες να ανανεώσει αντιστοίχως τις συμβάσεις του συνόλου των συμβασιούχων της Υπηρεσίας Ασύλου (περίπου 500 στον αριθμό). Επίσης η απόφαση να απολυθούν έρχεται ενώ εκκρεμεί η εκδίκαση της έφεσης των 14 εργαζομένων.

Μάλιστα από τους 14 εργαζομένους, οι 10 είναι γυναίκες και οι 3 βρίσκονται σε κύηση αλλά ούτε αυτό δεν σταμάτησε την αντεργατική κυβέρνηση Μητσοτάκη από το να τις απολύσει. Ο αγώνας για να μην περάσουν οι απολύσεις χρειάζεται να στηριχθεί από όλους τους εργαζομένους στο δημόσιο, καθώς αν περάσουν νομιμοποιείται διά της πλαγίας οδού η απόλυση εργαζομένων αορίστου χρόνου, καθώς το δικαστήριο αναγνωρίζοντας απολύσεις επιδίκασε και αποζημιώσεις στους 14 εργαζομένους αντίστοιχες με τους εργαζομένους αορίστου χρόνου στο δημόσιο.

48ο Συνέδριο ΠΟΕ-ΟΤΑ

Η ουσία στις μάχες της επόμενης μέρας

■ εκίνησε τις διεργασίες του την Τρίτη 3 Μάη, στη Χαλκιδική, το 48ο συνέδριο της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων στους Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΠΟΕ-ΟΤΑ). Το συνέδριο θα ολοκληρωθεί την Παρασκευή 6 Μάη με τις ψηφοφορίες για την εκλογή νέου Γενικού Συμβουλίου της Ομοσπονδίας και εκπροσώπων στην ΑΔΕΔΥ.

Το συνέδριο πραγματοποιείται υπό τη σκιά της πρόσφατης συμφωνίας της πλειοψηφίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ να υπογράψει μια Συλλογική Σύμβαση Εργασίας (ΣΣΕ) που είναι σχεδόν ακριβές αντίγραφο της προηγούμενης ΣΣΕ που υπογράφηκε το 2018. Μια ΣΣΕ που υπογράφηκε χωρίς δεύτερη κουβέντα από την ηγεσία της ΠΟΕ-ΟΤΑ. Χωρίς να φτάνει η συζήτηση για αυτήν όχι στη βάση των πρωτοβάθμιων Συλλόγων αλλά ούτε καν στο συνέδριο. Μάλιστα η κατρακύλα της ΣΥΝΑΝ (πρώην ΠΑΣΚΕ) και της ΔΑΚΕ είναι τέτοια που εκτός του ότι σε μια περίοδο με έξαρση της ακρίβειας δεν απαιτούν γυναίκες αυξήσεις των μισθών όσον

εργάζονται στους δήμους αλλά βρίσκουν και δικαιολογία την υπογραφή της τάχα σπουδαίας ΣΣΕ για να εγγραφεί η Ομοσπονδία και να πιεστούν και όσοι Πρωτοβάθμιοι Σύλλογοι αντιστέκονται, να γραφτούν στο ΓΕΜΗΣΟΕ και να εφαρμόσουν το νόμο Χατζηδάκη.

Δεν γινόταν από αυτή την ηγεσία να περιμένουν οι εργαζόμενοι στους δήμους κάτι καλύτερο. Πρόκειται για την ηγεσία που από το 2017 και τον μεγάλο αγώνα για να μην απολυθούν 10.000 συμβασιούχοι δεν έχει προσπαθήσει να οργανώσει το στιδτήριο στους χώρους δουλειάς. Οι δήμοι έχουν μετατραπεί σε μηχανισμούς καταπάτησης κάθε κατάκτησης του εργατικού κινήματος και κάθε εργασιακού δικαιώματος μέσω της απασχόλησης με μη μόνιμες μορφές εργασίας και αυτοί παρακολουθούν ατάραχοι τις εξελίξεις. Αυτήν την κατρακύλα έχει αποδειχθεί ότι μπορεί να τη σταματήσει μόνο η κινητοποίηση των εργαζομένων. Κάτι που αποδείχθηκε σε μια σειρά δήμους με τις κινητοποιήσεις που έγιναν τον τελευταίο χρόνο για

να χορηγούνται έγκαιρα σε είδος ή χρήματα τα Μέσα Ατομικής Προστασίας, τις κινητοποιήσεις σε Παιδικούς Σταθμούς κ.α. Άλλωστε είναι δεδομένο ότι λόγω και των συσχετισμών, ούτε σε αυτό το συνέδριο η ΠΟΕ-ΟΤΑ θα εντάξει πλήρως στις γραμμές της τους συμβασιούχους εργαζομένους, δίνοντάς τους ίδια δικαιώματα με τους μόνιμους και αορίστου χρόνου εργαζομένους.

Στους χώρους δουλειάς θα κριθεί από τις 7 Μάη και μετά που θα έχει τελειώσει το συνέδριο και από το πόσο θα υπάρξει οργάνωση της αγανάκτησης των εργαζομένων στον κλάδο η προσπάθεια να διεκδικηθούν αυξήσεις στους μισθούς, μαζικές προσλήψεις προσωπικού, ξεκινώντας από την μονιμοποίηση κάθε μορφής συμβασιούχων που εργάζονται στους δήμους, η μείωση του χρόνου εργασίας και των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης, η μάχη για να πάρουν όλοι οι εργαζόμενοι στους δήμους επίδομα Βαρέας και Ανθυγιεινής Εργασίας, η μάχη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Ομοσπονδίες και σωματεία αντιστέκονται στο νόμο Χατζηδάκη

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Το διάστημα που το εργατικό κίνημα σταθεροποιείται σε σαφώς πιο μαζικές κινητοποιήσεις, επαναλαμβανόμενα (μετά τη Γενική Απεργία της 6ης Απριλίου και η Πρωτομαγιά συγκέντρωσε πλήθος κόσμου, παρά τις παρατεταμένες διακοπές του Πάσχα, μαζί με το τριήμερο λόγω αργίας στις 2 Μάη), ενώ σκληρές, ανθεκτικές και με λαϊκή αποδοχή μάχες δίνονται σε χώρους όπως η Cosco, εξελίσσεται και το «πινγκ πονγκ» για το Νόμο Χατζηδάκη.

Παρόλο που οι πλειοψηφίες (ΔΗΣΥΠ, ΔΑΚΕ) σε ΑΔΕΔΥ, ΕΚΑ και εννοείται σε ΓΣΕΕ, «πετάνε το μπαλάκι στην εξέδρα», το μπαλάκι γυρίζει πίσω και φαίνεται ότι δεν ξεμπερδεύουν τόσο εύκολα, αφήνοντας να εφαρμοστεί ο νόμος δια της διολισθήσεως.

Ανυπακοή

Μεγάλες ομοσπονδίες του Δημοσίου έχουν ήδη τελειώσει τις εκλογές των πρωτοβάθμιών τους και τα συνέδριά τους, χωρίς την εφαρμογή καμιάς διάταξης του διαβόητου νόμου (ΟΣΥΑΠΕ, ΟΕΝΓΕ).

Αλλά και ακόμα μεγαλύτερες ομοσπονδίες, έχουν αποφασίσει ότι δεν θα τηρήσουν τις απαιτήσεις του νόμου που παρεμβαίνει και αλλοιώνει τους συσχετισμούς

στα συνδικαλιστικά όργανα. Η ΠΟΕ-ΕΔΗΝ έχει εξαρχής δηλώσει ότι δεν θα συμμορφωθεί. Η ΟΛΜΕ, δια της συνέλευσης των προέδρων των ΕΛΜΕ αποφάσισε ότι ούτε αυτή θα εφαρμόσει το νόμο και αυτό επιβεβαιώνεται κατά τη διεξαγωγή εκλογών στα πρωτοβάθμιά της.

Η ΠΟΕ-ΟΤΑ επίσης δεν έχει τηρή-

Στις 10/5 έχει προκηρυχθεί γενική στάση εργασίας σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα και συγκέντρωση έξω από το ΣΤΕ

σει τις διατάξεις του Νόμου και μάλιστα, υπέγραψε ΣΣΕ χωρίς αυτήν την προϋπόθεση.

Πρόκειται για ομοσπονδίες που αποτελούν πολύ μεγάλο μέρος της ΑΔΕΔΥ και του εργατικού/συνδικαλιστικού κινήματος και η αντίστασή τους δημιουργεί κλίμα για συνέχιση και εντατικοποίηση του αγώνα για την απειθαρχία αρχικά και κατάργηση του Νόμου στην ουσία.

Υπάρχουν μικρότερες, αλλά σημαντικές ομοσπονδίες, που κρατάνε τη σημαία του αγώνα, επίσης, σταθερά ψηλά, όπως η ΕΜΔΥΔΑΣ, η οποία, πέρα από τα υπόλοιπα,

έχει καταθέσει αναφορά στην Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα.

Στις 10 Μαΐου εκδικάζεται στο ΣΤΕ η προσφυγή με την οποία έχουν ζητήσει την ακύρωση της υπουργικής απόφασης που προβλέπει τη σύσταση Γενικού Μητρώου Συνδικαλιστικών Οργανώσεων Εργαζομένων και Εργοδοτών (ΓΕΜΗΣΟΕ) οι ΟΤΟΕ, το ΕΚΑ και το Σωματείο Εργαζομένων ACS-Ταχυδρομικές Υπηρεσίες.

Γι αυτό, στις 10/5 έχει προκηρυχθεί γενική στάση εργασίας σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα και συγκέντρωση έξω από το ΣΤΕ.

Η κυβέρνηση χάνει συνεχώς πόντους μέσα στα εργατικά-λαϊκά στρώματα και δεν είναι καθόλου εύκολο να υπερασπιστεί αυτόν τον ψηφισμένο, εν τω μέσω χιλιάδων απεργών του Ιούνη 2021, νόμο, παράλληλα με την ταξική αγανάκτηση για τους δυσθεώρητους λογαριασμούς ρεύματος, την τιμή των καυσίμων, τον καλπάζοντα πληθωρισμό και την αδυναμία να πληρωθούν οι στοιχειώδεις συνθήκες διαβίωσης από τους άθλιους (ακόμα και μετά την... «αύξηση» του κατώτατου) μισθούς.

Δυστυχώς και η στάση του ΠΑΜΕ, παρόλο που στις ομοσπονδίες και τα σωματεία που οι συσχετισμοί είναι υπέρ του, δεν εφαρμόζει το Νόμο Χατζηδάκη, δεν βοηθάει στο να σχηματιστεί ένα ισχυρό μέτωπο αντίστασης, που να εξοπλίζει με αυτοπεποί-

θηση τους/τις εργαζόμενους-ες για να δοθεί μια μεγάλη μάχη απέναντι στην κυβέρνηση και το νόμο-λαιμητόμο, που να συσσωρεύει δυνάμεις για την αντεπίθεση και στις υπόλοιπες αντεργατικές πολιτικές και που να υποχρεώνει τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, τον κυβερνητικό κι εργοδοτικό συνδικαλισμό και το ΣΥΡΙΖΑ να πάρουν καθαρή θέση και να μη μένει ακάλυπτο κανένα σωματείο, ακόμα και αυτά στα οποία η ΔΑΚΕ και η ΔΗΣΥΠ με χαρά εφαρμόζουν τις ηλεκτρονικές ψηφοφορίες, δημιουργώντας κακό προηγούμενο.

Ανοιχτό μέτωπο

Όπως και να έχει, η εφαρμογή ή όχι του Νόμου Χατζηδάκη είναι ένα ανοιχτό μέτωπο αγώνα, στο οποίο έχουμε περιθώρια να παλέψουμε με αξιώσεις για την επιβίωση των σωματείων και του οργανωμένου συνδικαλιστικού κινήματος από τα νύχια κυβέρνησης κι εργοδοτών.

Στη ΔΟΕ (που γίνεται μάχη αυτόν τον καιρό για τη στάση που θα κρατήσει), σε πολλά σωματεία κι ομοσπονδίες, στην ίδια την ΑΔΕΔΥ, οι εξελίξεις δεν έχουν κριθεί και θα χρειαστεί να ρίξουμε δυνάμεις στη συνεχιζόμενη αντίσταση, στα πολλά συνέδρια που ακολουθούν, στο κίνημα, στους δρόμους και στους αγώνες για όλη την επίθεση που δεχόμαστε προκειμένου να πλουτίζει κι άλλο το μεγάλο κεφάλαιο εις βάρος της εργατικής τάξης.

Φοιτητικές εκλογές στις 18 Μάη Με ενότητα, να δυναμώσο

Της Ρόζας Δασκάλου-Χριστάκη

Οι φετινές φοιτητικές εκλογές έρχονται σε μια συγκυρία που η επίθεση στο δημόσιο δωρεάν πανεπιστήμιο-όπως και γενικότερα στη δημόσια δωρεάν παιδεία- γίνεται όλο και σκληρότερη. Αφού ήδη είδαμε τις συνέπειες του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, με την ΕΒΕ να αποκλείει χιλιάδες μαθήτριες από το δημόσιο πανεπιστήμιο και αναμένουμε τις επόμενες με την πανεπιστημιακή αστυνομία και τις διαγραφές να βρίσκονται στα σκαριά, η υπουργός παιδείας, στην τελευταία σύνοδο των πρυτάνεων, ανακοίνωσε τον νέο νόμο-πλαίσιο, ο οποίος αν και δεν φέρνει τόσο ριζικές αλλαγές όσο προηγούμενοι νόμοι εντείνει ακόμη περισσότερο τη νεοφιλελευθεροποίηση της δημόσιας εκπαίδευσης.

Συνολική επίθεση

Αρχικά, μετατρέπει τα πτυχία σε απλούς τίτλους βεβαίωσης σπουδών, αποσυνδέοντάς τα πλήρως από τα επαγγελματικά δικαιώματα που έστο και τυπικά εξασφαλίζουν μέχρι τώρα. Για να ανταπεξέλθουν στις απαιτήσεις της αγοράς εργασίας, οι φοιτητές/ριες θα υποχρεούνται, ουσιαστικά, σε ένα διαρκές κυνήγι όλο και περισσότερων χαρτιών, στην προσπάθεια διαμόρφωσης ενός προσωπικού «προσόντολογίου». Φυσικά, χωρίς καμία δυνατότητα συλλογικής διεκδίκησης αφού πέρα από την όξυνση του ανταγωνισμού, οι υποψήφιοι εργαζόμενοι θα βρίσκονται μόνοι απέναντι στην εργοδοσία και διαρκώς υπό της απειλή να χάσουν μια θέση ενδεχομένως από κάποιον με πιο παχύ φάκελο προσόντων.

Επίσης, η θέσπιση «ανεξάρτητου» (;) manager για τη διοίκηση των ιδρυμάτων και η χρηματοδότησή τους με ανταποδοτικά κριτήρια ανοίγει την πόρτα στο ιδιωτικό κεφάλαιο και επιχειρεί να μεταφέρει το κόστος σπουδών στις ίδιες τις φοιτήτριες. Καθώς, η κρατική χρηματοδότηση είναι ήδη πενιχρή, οι ιδιωτικές εταιρίες θα φανούν ως οικονομικοί «σωτήρες» δημιουργώντας ένα πανεπιστήμιο-επιχείρηση όπου η έρευνα θα διεξάγεται για τα κέρδη των εκάστοτε επενδυτών και οι φοιτητές/τριες θα μετατραπούν σε ένα φτηνό εργατικό δυναμικό

αφού ο νέος νόμος-πλαίσιο θα φροντίζει για «τη σύνδεση της πρακτικής με τον παραγωγικό ιστό της χώρας». Δεν είναι τυχαίο ότι ήδη σε τμήματα του ΑΠΘ έχουν εγκριθεί προπτυχιακά προγράμματα σπουδών με δίδακτρα. Επιπλέον ανακοινώθηκε η πλήρης ελευθερία στα δίδακτρα των μεταπτυχιακών. Τα οικονομικά κριτήρια με τα οποία θα αξιολογούνται τα ιδρύματα από την κυβέρνηση και από τα οποία θα εξαρτάται η ελάχιστη κρατική χρηματοδότηση που θα λαμβάνουν έρχονται να εδραιώσουν ένα καθεστώς στενότατης σύνδεσης των πανεπιστημίων με την κυβέρνηση αφού θα είναι υποχρεωμένα να εφαρμόζουν κάθε αντιδραστική απόφαση του υπουργείου παιδείας για να εξασφαλίσουν οικονομική στήριξη.

Τέλος, η κανονικοποίηση της τηλεκαπαίδευσης, αποκαλύπτει τις διαθέσεις της κυβέρνησης να την χρησιμοποιήσει προς όφελός της όπως έκανε και στα σχολεία σε όλη την διάρκεια της πανδημίας. Με αυτόν τον τρόπο «καλύπτει» τα κενά της υποχρηματοδότησης αφού αποποιείται την ευθύνη για τις ελλείψεις σε υποδομές και χώρους καθώς και την ευθύνη για την υποστελέχωση αφού όπως έγινε και με την τηλεργασία μπορεί να υπερφορτώνει τους διδάσκοντες, αντί να προχωρήσει σε νέες προσλήψεις διδακτικού και διοικητικού προσωπικού. Επιπλέον, η εξ' αποστάσεως εκπαίδευση μπορεί να χρησιμοποιηθεί εύκολα ως όπλο απέναντι στο πιο δυνατό μέσο διεκδίκησης των φοιτητών, την κατάληψη.

Πέρα από τον νέο νόμο που ακόμα δεν έχει τεθεί απέναντι ως άμεση απειλή, σε μια παράλληλη πορεία με τον νόμο Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη, η ΝΔ σε συνεργασία με τις εκάστοτε πρυτανείες έχει εξαπολύσει μια επίθεση στην πολιτικοποίηση των φοιτητών/τριών μέσα στις σχολές, χτυπώντας τα φοιτητικά στέκια και τους χώρους που χρησιμοποιούνται από τις φοιτητικές συλλογικότητες όπως έχει γίνει σε πολλές σχολές ανά τη χώρα και βάζοντας με κάθε ευκαιρία την αστυνομία μέσα στους χώρους των ιδρυμάτων προσπαθώντας να εδραιώσει ότι το πανεπιστημιακό άσυλο είναι πλέον παρελθόν και ότι τα πανεπιστήμια πρέπει να είναι αποστειρωμένα εκπαιδευτήρια που δε χωρούν τη συλλογικότητα, την πολιτική και τους αγώνες των φοιτητών/τριών.

Η κυβέρνηση μένει απολύτως πιστή στον ακραίο νεοφιλελευθερισμό. Το βάθεμα των αντιμεταρρυθμίσεων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και η έλλειψη χρηματοδότησης για την κάλυψη των αναγκών των πανεπιστημίων συνθέτουν τη μεγάλη εικόνα της κυβερνητικής πολιτικής για την εκπαίδευση. Η απροκάλυπτη πλέον είσοδος της αγοράς στα πανεπιστήμια, θα δημιουργήσει νέα πεδία κερδοφορίας για τις επιχειρήσεις της ιδιωτικής εκπαίδευσης ενώ ταυτόχρονα θα συνεχίζεται η υποτίμηση και η αποδιάρθρωση του δημόσιου πανεπιστημίου. Όπως έχει κάνει και με τη δημόσια υγεία, η κυβέρνηση νοιάζεται για το πώς θα δίνει διαρκώς γενναιόδωρες ευκαιρίες κερ-

σεις δεν καταφέρνουν να κινητοποιήσουν ευρύτερα τους/ις φοιτητές/τριες. Ακόμα και οι αποφάσεις των συλλόγων που λαμβάνονται μέσω ΔΣ, πρακτικά στερούνται ουσιαστικής νομιμοποίησης μέσα στους συλλόγους λόγω της έλλειψης φοιτητικών εκλογών την τελευταία ζετία, αλλά και λόγω της αδυναμίας εμπλοκής περισσότερων φοιτητών/τριών.

Κόντρα στο γενικό κλίμα αδράνειας που επικρατεί στους συλλόγους έχουν υπάρξει ελπιδοφόρες κινητοποιήσεις που υπογραμμίζουν τη δυνατότητα που υπάρχει να πάνε τα πράγματα αλλιώς! Εντυπωσιακές είναι οι κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις του παιδαγωγικού Αθήνας με το νηπιαγωγών καθώς

Η ριζοσπαστική αριστερά πρέπει να μιλήσει για την επίθεση στο πανεπιστήμιο, πρέπει να μιλήσει για την αναγκαία ενότητα των σχημάτων της ριζοσπαστικής αριστεράς και την υπέρβαση του κατακερματισμού αλλά πρέπει να μιλήσει και για τον αγώνα ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τους πολεμικούς εξοπλισμούς, για τον αγώνα ενάντια στην ακρίβεια και τη φτώχεια, για τον αγώνα υπέρσπισης της δημόσιας υγείας και παιδείας.

δοφορίας στον ιδιωτικό τομέα σε βάρος της κάλυψης των κοινωνικών αναγκών σε παιδεία και υγεία.

Κινητοποιήσεις

Σε αντίθεση με την περσινή χρονιά, φέτος, το φοιτητικό κίνημα κινήθηκε σε πολύ χαμηλότερα επίπεδα τόσο μέσα στους συλλόγους (ελάχιστες έως καθόλου γενικές συνελεύσεις), όσο και στις διαδηλώσεις ιεραρχώντας ως κεντρικά τα ζητήματα εφαρμογής του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη που ψηφίστηκε την προηγούμενη Άνοιξη. Με την πανδημία να έχει δημιουργήσει ουσιαστικά 3 έτη φοιτητών που δεν έχουν γνωρίσει συλλογικές διαδικασίες και την κυβέρνηση μαζί με την κυβερνητική νεολαία να επιτίθενται διαρκώς σε αυτές, οι γενικές συνελεύσεις είναι ιδιαίτερα άμαζες και οι πρωτοβουλίες για κινηματικές δρά-

και των τμημάτων του ΔΙΠΑΕ. Και στις δύο περιπτώσεις οι φοιτητές/τριες αντέδρασαν με καταλήψεις σχολών και διαδηλώσεις μεγάλης μαζικότητας ενώ σε πολύ σωστή κατεύθυνση ήταν η συμμετοχή των συλλόγων του ΔΙΠΑΕ στην πανεργατική απεργία της 6 Απρίλη. Είναι, επιπλέον, πολύ ελπιδοφόρο ότι η απειλή της συγχώνευσης εκτός από το ότι κινητοποίησε συλλόγους που ήταν για χρόνια αδρανείς, οδήγησε και στην ίδρυση νέων όπως ο Σύλλογος Μηχανικών του ΔΙΠΑΕ.

Επιπλέον, κατά την διάρκεια των Πασχαλινών διακοπών, με αφορμή την παρεμπόδιση των έργων στο χώρο που στεγαζόταν το «στέκι στο βιολογικό» από φοιτητές/τριες, η αστυνομία βρέθηκε μέσα στο ΑΠΘ με τη σύμφωνη γνώμη της πρυτανείας. Απέναντι στην παραβίαση του ασύλου και σε υπεράσπιση γε-

ΥΜΕ ΤΙΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ

νικότερα της πολιτικής έκφρασης μέσα στις σχολές, η φοιτητική αριστερά και ευρύτερες δυνάμεις του κινήματος απάντησαν με συνεχόμενες κινητοποιήσεις επί μια βδομάδα, οι οποίες κατέληξαν πολλές φορές σε συγκρούσεις με την αστυνομία. Δυστυχώς, βέβαια, και λόγω των διακοπών του Πάσχα, οι κινητοποιήσεις αυτές δεν είχαν ιδιαίτερη μαζικότητα, κατάφεραν όμως να εξασφαλίσουν ότι η είσοδος των αστυνομικών δυνάμεων στο κάμπους ούτε είναι κανονικότητα, ούτε θα γίνεται ανεκτή.

Ακόμα και στις κινητοποιήσεις για τη φεμινιστική απεργία την 8η Μάρτη, η συμμετοχή φοιτητών/τριών και νεολαίας ήταν σημαντική, αποδεικνύοντας ότι έχει σημασία να μπορεί η φοιτητική Αριστερά να αφουγκράζεται τις ευρύτερες κοινωνικές ανησυχίες της νεολαίας

και να είναι τμήμα της ατζέντας της συνδέοντάς τις με τις φοιτητικές διεκδικήσεις.

Αριστερά και εκλογές

Σε αυτή τη συγκυρία, οι φοιτητικοί σύλλογοι θα έπρεπε να κινούνται με κέντρο το αντιπολεμικό κίνημα, την ακρίβεια, την πανδημία, και τη συνολικότερη υποβάθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, ώστε να μπορέσουν να ενώσουν τις κεντρικές μάχες που δίνονται ενάντια στην ακρίβεια, τη φτώχεια και τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, με τους αγώνες των φοιτητών/τριών.

Ενόψει φοιτητικών εκλογών στις 18 Μαΐου, η ΔΑΠ, που εκφράζει την κεντρική γραμμή της κυβέρνησης, φαίνεται να διεκδικεί την πρώτη θέση πανελλαδικά. Φέτος, σε ένα πλαίσιο αποπολιτικοποίησης, έλλειψης μαζικών αγώνων αλλά και λόγω

των δύο χρόνων πανδημίας, όπου μεγάλο διάστημα ήταν κλειστά τα πανεπιστήμια, υπάρχει σοβαρός κίνδυνος να απέχει μεγάλο μέρος των φοιτητών/τριών από τις φετινές εκλογές, ενώ παρά την κεντρική απόφαση του διαπαραταξιακού για εκλογές εκ του σύνεγγυς και πολλαπλά ψηφοδέλτια, η συζήτηση για ηλεκτρονικές εκλογές και ενιαίο ψηφοδέλτιο είναι ακόμα ανοικτή σε ορισμένους συλλόγους.

Το ενδιαφέρον της πλειοψηφίας της φοιτητικής, ριζοσπαστικής αριστεράς -ενόψει και φοιτητικών εκλογών- έχει επικεντρωθεί στο νόμο πλαίσιο και στην εφαρμογή του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη, ιεραρχώντας ως δευτερεύοντα τα κρίσιμα ζητήματα της περιόδου που απασχολούν σε μεγάλο βαθμό τους φοιτητές/τριες. Από την άλλη, η ΚΝΕ, παρά τις πρωτοβουλίες που παίρνει σε ζητήματα σχολών (π.χ. συγχωνεύσεις) αδυνατεί (και δε θέλει) να οργανώσει ενωτικές κινητοποιήσεις και πρωτοβουλίες που θα μπορούσαν πραγματικά να τράξουν τα στάσιμα νερά του φοιτητικού κινήματος και να συσπειρώσει αγωνιστικά ένα μεγάλο τμήμα των φοιτητών/τριών. Η όποια δυναμική δημιουργείται από τις πρωτοβουλίες της ΚΝΕ, καταλήγει εντέλει στην εκλογική καταγραφή και δε λογοδοτεί στην ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, επομένως, είναι αναγκαία η μέγιστη δυνατή ενότητα των δυνάμεων της ριζοσπαστικής φοιτητικής αριστεράς, επιμένοντας στη λογική του «ενός σχήματος της ριζοσπαστικής αριστεράς σε κάθε σχολή». Η περίοδος ωστόσο βρίσκει την αριστερά στα πανεπιστήμια σε κρίση, πολυδιασπασμένη και αδύναμη να αντιμετωπίσει την απειλή από τα δεξιά. Ενδεικτική είναι η κατάσταση που επικρατεί στο εσωτερικό των ΕΑΑΚ, όπου οι αποκλίνουσες γραμμές μεταξύ σχημάτων και δυνάμεων που συμμετέχουν σε αυτά καταλήγουν να λειτουργούν διαλυτικά.

Παρολα αυτά, έχουν υπάρξει παραδείγματα σε σωστή κατεύθυνση το προηγούμενο διάστημα, όπως τα κοινά πλαίσια στις συνελεύσεις και τα κοινά συντονιστικά δυνάμεων των ΑΡΕΝ, ΕΑΑΚ και ΑΡΔΙΝ, τα οποία όμως δεν είναι επαρκή από μόνα τους για να αντιμετωπίσουν την κυβερνητική επίθεση. Θεμιτά είναι επίσης τα παραδείγματα των

ενωτικών πρωτοβουλιών όπως αυτής στην ΑΣΣΟΕ, η οποία αριθμεί κάποια χρόνια λειτουργίας στα οποία έχει καταφέρει να συσπειρώνει τις περισσότερες αριστερές δυνάμεις που παρεμβαίνουν στον σύλλογο και να εξασφαλίζει ως δεδομένο το κοινό εκλογικό κατέβασμα.

Στο διάστημα μέχρι τις εκλογές, είναι αναγκαία και θεμιτή η κοινή παρέμβαση των σχημάτων στην ριζοσπαστικής Αριστεράς τόσο για τα ζητήματα που αφορούν αμιγώς τις σχολές όσο και για τα θέματα που απασχολούν τη νεολαία των πανεπιστημίων, που θα καταλήγουν σε κοινές πρωτοβουλίες και κοινά ψηφοδέλτια στις φοιτητικές εκλογές. Η ριζοσπαστική αριστερά πρέπει να μιλήσει για την επίθεση στο πανεπιστήμιο, πρέπει να μιλήσει για την αναγκαία ενότητα των σχημάτων της ριζοσπαστικής αριστεράς και την υπέρβαση του κατακερματισμού αλλά πρέπει να μιλήσει και για τον αγώνα ενάντια στους ιμπεριαλιστικούς πολέμους και τους πολεμικούς εξοπλισμούς, για τον αγώνα ενάντια στην ακρίβεια και τη φτώχεια, για τον αγώνα υπεράσπισης της δημόσιας υγείας και παιδείας. Να δοθεί ισχυρό στίγμα υπεράσπισης των κοινωνικών αναγκών απέναντι στα κέρδη!

Για να έχει η αριστερά τη δυνατότητα να αποτελέσει για τους/ις φοιτητές/τριες ένα δυνατό πόλο που θα μπορεί να πάρει πρωτοβουλίες, να συσπειρώσει κόσμο και να συμβάλει καθοριστικά στην ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος, πρέπει να αφήσει στην άκρη την μικροπολιτική, τον ηγεμονισμό, και κάθε σεχταριστική τακτική.

Στις τελευταίες φοιτητικές εκλογές, η Αριστερή Ανατρεπτική Συνεργασία (ενωτική προσπάθεια των σχημάτων της ΑΡΕΝ, των ΕΑΑΚ και του ΑΡΔΙΝ) είχε καταφέρει να δώσει ένα πολιτικό στίγμα ενότητας και αγώνα καθώς και μία προσπάθεια υπέρβασης του κατακερματισμού των δυνάμεων της ριζοσπαστικής Αριστεράς. Παρότι αυτή η προσπάθεια μπορεί να μην έχει κάνει τα αναγκαία βήματα, είναι μία από τις βασικές προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός ενωτικού, ριζοσπαστικού, αγωνιστικού πόλου της ριζοσπαστικής αριστεράς. Για αυτό στις φοιτητικές εκλογές στις 18 Μάη θα πρέπει να στηριχτούν τα ενωτικά ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής αριστεράς.

18 ΜΑΪΟΥ
ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΜΕ
ΣΤΗΡΙΖΟΥΜΕ
ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ

**Η έφοδος στον ουρανό
ξεκινάει με την διεκδίκηση
του αυτονόητου.**

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ:

- *για σχολές χωρίς αστυνομία
- *για δημόσιο και δωρεάν Πανεπιστήμιο
- *για καλύτερες συνθήκες ζωής και σπουδών
κόντρα στην ακρίβεια και τον πόλεμο
- *ενάντια στην πατριαρχία και
τις έμφυλες διακρίσεις.

**Οικοδομούμε
το πανεπιστήμιο
των αναγκών μας!**

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ

Η Πρωτοβουλία για μια ανεξάρτητη, αγωνιστική, εργατική, συνδικαλιστική συλλογικότητα προχωράει ακόμα ένα βήμα προς την ίδρυσή της. Δημοσιεύτηκαν περίπου 200 υπογραφές συνδικαλιστ(ρι)ών/αγωνιστ(ρι)ών που όχι απλά στηρίζουν τη δημιουργία μιας ενωτικής εργατικής συλλογικότητας, αλλά συμμετέχουν ενεργά στην ίδρυση και εδραίωσή της.

Η αναλογία σχεδόν 50-50% των υπογραφών από Ιδιωτικό και Δημόσιο Τομέα, η έκτασή τους σε πολλούς κλάδους εργαζομένων, η συμμετοχή ανθρώπων που υπογράφουν σε πάρα πολλά πρωτοβάθμια σωματεία, αλλά και σε ομοσπονδίες και την ΑΔΕΔΥ, δείχνει ότι με πολλά προβλήματα ερχόμαστε αντιμέτωπες-οι, με πολύ κόσμο συζητάμε και περιμένει από τη συλλογικότητά μας, με πολλές δυνάμεις που δρουν στο οργανωμένο εργατικό κίνημα συναντιόμαστε. Στόχος, να παραμένουμε γειωμένες-οι στην πραγματικότητα των εργαζομένων και να επιχειρούμε να αλλάξουμε τους συσχετισμούς σε σωματεία και συνδικάτα και να συμβάλλουμε στην ανατροπή του αντεργατικού σκηηνικού που έχει στηθεί και συντηρείται ή και εντείνεται από όλες τις μνημονιακές κυβερνήσεις και το κεφάλαιο, με τη μια κρίση μετά την άλλη να φορτώνονται στην εργατική τάξη. Η θέση μας είναι στο δρόμο, στις συνελεύσεις, στις αντιστάσεις, στις διεκδικήσεις των εργαζομένων, για συλλογικές και φιλολαϊκές λύσεις απέναντι στις επιθέσεις που δεχόμαστε.

Κατανοούμε ότι ο πολυκερματισμός και η πολυδιάσπαση των αριστερών και ταξικών δυνάμεων έχει φτάσει στα όριά του, έχει ευνοήσει παράλογα τις κυβερνητικές κι εργοδοτικές συνδικαλιστικές παρατάξεις και δεν αφήνουν την έκφραση των εργαζομένων να αποτυπωθεί στα σωματεία και στα πεζοδρόμια. Μας χρειάζεται άμεσα μια προωθητική υπέρβαση των υπαρχόντων δυνάμεών μας και δηλώνουμε ήδη έτοιμες-οι να την υλοποιήσουμε και να τη διευρύνουμε κι ακόμα περισσότερο.

Μετά τη Γενική Απεργία της 6ης Απρίλη και την Πρωτομαγιά εμφανίστηκε η Πρωτοβουλία με το δικό της πανό, με μαζικότητα, με κόσμο που πορευόμαστε, αλλά και διαβουλευόμαστε μαζί τόσον καιρό, στις διεργασίες για μια νέα αγωνιστική, εργατική-συνδικαλιστική συλλογικότητα.

Το ιδρυτικό γεγονός μας σημαίνει ότι έχουν προηγηθεί κοινές εργασίες ανά κλάδο, μικρότερο ή μεγαλύτερο, όχι απλά προσθέτοντας, αλλά πολλαπλασιάζοντας δυνάμεις, ρεύματα, ιδέες, απόψεις.

Για να «μεταδώσουμε τον ιό» της ενότητας των ταξικών δυνάμεων, για μια πραγματική προοπτική ανατροπής, με συλλογικό και μαζικό τρόπο.

Για να μεταφέρουμε και μέσα από τις στήλες της ΕΑ το διάλογο που διεξάγεται στα πλαίσια της ίδρυσης της νέας εργατικής/συνδικαλιστικής συλλογικότητας, φιλοξενούμε τις απόψεις συναγωνιστ(ρι)ών του εγχειρήματος.

Να «μεταδώσουμε» στην ανατροπή του

«Να αναμετρηθούμε με την άσχημη κατάσταση που υπάρχει στο συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας»

? Η εργατική/συνδικαλιστική συλλογικότητα που βρίσκεται λίγα βήματα πριν την ίδρυσή της, πώς πιστεύεις ότι μπορεί να λειτουργήσει σε μεγάλους κλάδους, όπου οι ταξικές δυνάμεις μέχρι τώρα παρεμβαίνουν κατακερματισμένα; Μπορεί να αποτελέσει μια ώθηση ενότητας;

Γιώργος Χαρίσης (μέλος του συντονιστικού της Γραμματείας του ΜΕΤΑ): Η νέα Εργατική Συνδικαλιστική Συλλογικότητα που συγκροτείται και που πολύ σύντομα θα πάρει σάρκα και οστά δεν είναι αποτέλεσμα βιαστικών και εφήμερων συζητήσεων και διεργασιών, αλλά συμφωνιών και συγκλίσεων για τον προσανατολισμό του συνδικαλιστικού ζητήματος, τα αιτήματα πάλης και διεκδίκησής τους, καθώς και κοινών εμπειριών και δράσεων που παραπέμπουν στους αγώνες των προηγούμενων χρόνων, ενάντια στις μνημονιακές ανατροπές, αλλά και στους τους αγώνες του σήμερα απέναντι στη σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική της κυβέρνησης της ΝΔ, όπου οι εργαζόμενοι δέχονται μεγάλα πλήγματα στα εργασιακά, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματά τους και ελευθερίες, και υφίστανται τις πολιτικές της λιτότητας, της ανεργίας και της ακρίβειας.

Στις διεργασίες αυτές συμμετέχουν οι δυνάμεις του ΜΕΤΑ, της ΠΑΤΕΚ και κυρίως ανέταχτοι συνδικαλιστές και συνδικαλίστριες, νέοι και νέες στην ηλικία, που φιλοδοξούμε -και το πιστεύουμε όλοι και όλες- ότι αυτό δεν θα αποτελέσει μια απλή συγκόλληση δυνάμεων, αλλά θα δράσει πολλαπλασιαστικά και θα βάλει τη σφραγίδα του για τη συγκρότηση μιας παράταξης που θα στηρίζεται στις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος και ταυτόχρονα θα είναι «παιδί της δικής της εποχής», όπως χαρακτηριστικά αναγράφεται στην πρόσκληση για τη συλλογή των πρώτων υπογραφών στήριξης και συμμετοχής.

Θέλουμε να αναμετρηθούμε με την άσχημη κατάσταση που υπάρχει στο συνδικαλιστικό κίνημα στη χώρα μας που οφείλεται κατά βάση στην πολυδιάσπαση και τον κατακερματισμό του, στον κυβερνητικό και εργοδοτικό προ-

σανατολισμό του, που το εγκλωβίζουν στη λογική της ταξικής συνεργασίας και του κοινωνικού εταιρισμού, αλλά και στην έντονη παραταξιοποίηση και κομματική εξάρτηση, με αποτέλεσμα σήμερα στον μεν ιδιωτικό τομέα να είναι πολύ χαμηλή η συνδικαλιστική πυκνότητα, στο δε δημόσιο τομέα η ένταξη και η συμμετοχή να είναι μια απλή γραφειοκρατική διαδικασία.

Ο βασικός μας προσανατολισμός είναι η συγκρότηση ισχυρών κλαδικών συνδικάτων που θα συνενώνουν τα διδάσματα σωματεία και θα ενοποιούν τους κλάδους, αλλά και η δημιουργία πρωτοβάθμιων σωματείων σε μαζικούς χώρους δουλειάς, επιχειρήσεις και επιχειρηματικούς ομίλους, για να συμμετέχουν άμεσα οι εργαζόμενοι στη ζωή του συνδικάτου και στη διαμόρφωση του προσανατολισμού του.

Ταυτόχρονα δεν υποτιμούμε όμως και την παρέμβασή μας στις Ομοσπονδίες, τα Εργατικά Κέντρα της ΓΣΕΕ και τα Νομαρχιακά Τμήματα της ΑΔΕΔΥ, αλλά και στην ίδια τη ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ. Για να αλλάξουν τα πράγματα, πρέπει να αλλάξει και η «μεγάλη εικόνα» των συνδικάτων στα μάτια των εργαζομένων, για να γίνουν πιο ελκυστικά, να επανασυνδεθούν με τους εργαζόμενους, να μαζικοποιηθούν και να γίνουν το κοινό σπίτι όλων των εργαζομένων.

Οι εργαζόμενοι, σε όποιο θεό και αν πιστεύουν και όποιο κόμμα και αν ψηφίζουν, δουλεύουν για να ζησουν και βιώνουν τα ίδια προβλήματα και τις ίδιες αγωνίες. Έτσι, η βάση της ενότητάς τους είναι τα κοινά ταξικά συμφέροντά τους, ενώ η διαχωριστική τους γραμμή είναι η αγωνιστική και διεκδικητική στάση ή όχι, απέναντι στους εργοδότες και το κράτος.

Φιλοδοξούμε η νέα παράταξη να ταράξει τα λιμνάζοντα νερά και να αποτελέσει θρυαλλίδα μιας νέας αγωνιστικής ενότητας και συσπείρωσης όλων των αγωνιστικών δυνάμεων και ρευμάτων του συνδικαλιστικού κινήματος, με στόχο την επίτευξη του κοινού μας σκοπού που είναι: η αναζωογόνηση, η ενότητα και η ταξική του ανασυγκρότηση, καθώς και η συνειδητοποίηση της δύναμης που έχουν οι εργαζόμενοι, ότι μπορούν να φέρουν τα πάνω-κάτω, αν αγωνιστούν ενωτικά και μαζικά.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

«Τον Ιό» της ενότητας, να συμβάλουμε στο αντεργατικό σκηνικό

«Στόχος της πρωτοβουλίας είναι να εμπλέξει τους εργαζόμενους/ες»

? Πώς πιστεύεις ότι η υπό ίδρυση εργατική/συνδικαλιστική συλλογικότητα μπορεί να επηρεάσει τις νέες αγωνίστριες και τους νέους αγωνιστές στους χώρους δουλειάς, τα πρωτοβάθμια σωματεία, αλλά και τη συμμετοχή σε δευτεροβάθμια & τριτοβάθμια συνδικαλιστικά όργανα;

Γιάννος Γιαννόπουλος (μέλος της Γραμματείας του ΜΕΤΑ): Καταστατικός στόχος της πρωτοβουλίας μας, και επομένως και της κίνησης που θα συγκροτηθεί είναι όχι απλώς το να επηρεάσει, αλλά να εμπλέξει τους εργαζόμενους/ες αγωνιστριες που παρεμβαίνουν στους χώρους δουλειάς και τα σωματεία τους. Να φτιάξουμε δηλαδή με την ίδια τη συμμετοχή μια δικτύωση που θα μας επιτρέψει να διαμορφώσουμε πιο κοινή αντίληψη για τα πράγματα, να

έχουμε πολύ μεγαλύτερες δυνατότητες συντονισμού, αλλά και αλληλοβοήθειας, να μεταφέρονται εικόνες κι εμπειρίες από διαφορετικούς κλάδους και χώρους. Αυτή η διαδικασία, από τα πρώτα της βήματα, θα μας επιτρέψει να έχουμε «βλέμμα» έξω από το δικό του πρωτοβάθμιο ή/και ομοσπονδία ο καθένας και η καθεμιά. Είναι βασική προϋπόθεση για να υπάρξει εμπέδωση της ανάγκης να μας απασχολεί η συνολική κατάσταση στο εργατικό κίνημα.

Η αλήθεια είναι ότι υπάρχουν πολλοί/ες αγωνιστρι(ρι)ες που παρότι είναι ενεργοί/ες στα σωματεία τους, δεν συμμετέχουν/παρακολουθούν ιδιαίτερα τις ευρύτερες διεργασίες του εργατικού κινήματος. Αυτό έχει σίγουρα και «αντικειμενικές» αιτίες: ωράρια εργαζομένων, ξεχείλωμα ωραρίων στις νέες γενιές, μεγαλύτερη επιβάρυνση – ειδικά των γυναικών – με αναπαραγωγικές εργασίες

στο έδαφος της διάλυσης των δομών πρόνοιας, συρρίκνωση συνδικαλιστικών δικαιωμάτων που επέτρεπαν την ενασχόληση με μεγαλύτερη ευχέρεια. Έχει όμως και υποκειμενικές: Η κατάσταση στις δευτεροβάθμιες και ειδικά τις τριτοβάθμιες δομές, με τις συμβιβασμένες ως και εργοδοτικές πλειοψηφίες, τους νόθους αντιπροσώπους, τις γραφειοκρατικές πρακτικές, δεν εμπνέουν τη συμμετοχή αγωνιστρι(ρι)ών καθώς φαίνεται πολύ δύσκολο να αλλάξει οτιδήποτε σε αυτό το επίπεδο, όταν βλέπει κανείς ως πούμε «τη ΓΣΕΕ του Παναγόπουλου», και άρα η εμπλοκή μοιάζει κάπως μάταιη.

Η ίδια η λειτουργία της κίνησής μας θα το αλλάξει αυτό, εκτιμώ, εφόσον αναμετρηθεί με επιτυχία με τους στόχους που βάζει στον εαυτό της: Την εκπόνηση μιας στρατηγικής αλλά και πρακτικών που θα συνδυάζουν, από τη μία, την πίεση προς τις

μεγάλες ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα και την προσπάθεια για αλλαγή των συσχετισμών, και από την άλλη το συντονισμό των σωματείων και δευτεροβάθμιων δομών που κινούνται ήδη σε αγωνιστική κατεύθυνση στη βάση αιτημάτων αγώνα σε κάθε συγκυρία. Επιπλέον, ο συντονισμός, η μεταφορά εμπειρίας, η αλληλοϋποστήριξη εργαζομένων από διαφορετικούς χώρους, είναι από μόνα τους τρόπος εμπλοκής με το ευρύτερο εργατικό κίνημα στην πράξη. Τέλος, η συμβολή μας στην ανασυγκρότηση του ευρύτερου εργατικού κινήματος στοχεύει και στην ανατροπή και των «αντικειμενικών» αιτίων που προανέφερα, των ωραρίων λάστιχο, της έλλειψης των δομών πρόνοιας κοκ. Η επέκταση του ελεύθερου χρόνου θα επιτρέψει σε όσους και όσες το επιθυμούν να ασχοληθούν περισσότερο και με τη συνδικαλιστική δράση.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ

«Να ενωθούν οι αντιστάσεις και οι αγώνες που ξεσπούν, από τους καθηγητές και τους διανομείς, μέχρι την Cosco και τους εργάτες γης στη Μανωλάδα»

? Η νέα εργατική/συνδικαλιστική συλλογικότητα, που επιχειρείται να ιδρυθεί, ποια συνεισφορά μπορεί να έχει στην ανασυγκρότηση και την αναζωογόνηση του εργατικού κινήματος;

Αφροδίτη Παπαναστασίου (νοσηλεύτρια στον ιδιωτικό τομέα, μέλος της γραμματείας της ΠΑΤΕΚ): Η πρωτοβουλία για μία ανεξάρτητη αγωνιστική εργατική συνδικαλιστική συλλογικότητα ευελπιστεί να συσπειρώσει εργαζόμενους κι εργαζόμενες, παλιούς και νέους/ες, από διάφορους κλάδους και εργασιακούς χώρους και κυρίως τα πιο εκμεταλλεζόμενα στρώματα, από πληθώρα αγωνιστικών ρευμάτων. Έρχεται να ανοίξει τη συζήτηση και να συσπειρώσει δυνάμεις. Η περίοδος που ζούμε σήμερα σφρα-

γίζεται από μεγάλες δυσκολίες για τον κόσμο της εργασίας, από γενική υποχώρηση του συνδικαλιστικού κινήματος αλλά κι από μεγάλες δυνατότητες. Οι επιστημονικές κατακτήσεις της ανθρωπότητας, το γεγονός ότι σήμερα χρειάζονται μόλις 11 ώρες για να παραχθούν όσα σε 40 ώρες το 1950, η διεθνοποίηση και κοινωνικοποίηση της παραγωγής μπορούν να τροφοδοτήσουν τους αγώνες και τις διεκδικήσεις σήμερα.

Η πρωτοβουλία επιδιώκει μέσα από το άνοιγμα καταρχάς της συζήτησης, να συμβάλλει στις σημερινές αναλύσεις της κατάστασης της εργατικής τάξης και των εργαζομένων ώστε να θωρακιστούμε με επιχειρήματα, να προσανατολιστούμε πιο αποτελεσματικά τον αγώνα μας. Κυρίως όμως ευελπιστούμε μέσα από τη συσπείρωση δυνάμε-

ων σε πανελλαδικό επίπεδο να συμβάλλουμε ώστε να αλλάξουμε τους συσχετισμούς στους χώρους εργασίας, να δυναμώσει η ταξική ενότητα, η συνδικαλιστική πυκνότητα, να μαζικοποιηθούν και να ενεργοποιηθούν τα συνδικάτα, να αναπτυχθούν οι διεκδικήσεις, να ενωθούν οι αντιστάσεις και οι αγώνες που ξεσπούν, από τους καθηγητές και τους διανομείς, μέχρι την Cosco και τους εργάτες γης στη Μανωλάδα. Επιδιώκουμε μέσα από την παρέμβαση μας να συμβάλλουμε ώστε να αναπτυχθεί ένα αγωνιστικό ταξικό ρεύμα μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα που θα διεκδικεί απέναντι στην εργοδοσία, το κράτος και τις κυβερνήσεις τα σύγχρονα εργατικά δικαιώματα: πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, ΣΣΕ, σταθερή δουλειά, μείωση του χρόνου εργασίας και 6ωρο-5μερο, συνδικαλιστικές

ελευθερίες και δημοκρατία στους χώρους δουλειάς, παράλληλα μαζί με την παιδεία, την υγεία, την υπεράσπιση των κοινωνικών αγαθών, την ειρήνη. Να υπερβούμε τα αδιέξοδα και τις λογικές που χωρίζουν τα συνδικάτα στη βάση κομματικών γραμμών. Η ανάπτυξη του ταξικού ανεξάρτητου από κράτος κι εργοδοσία συνδικαλισμού μπορεί να δώσει μία γερή απάντηση στον εργοδοτικό συνδικαλισμό, την προσπάθεια της αστικής τάξης να αλλοιώσει πολιτικά, οργανωτικά, ιδεολογικά το συνδικαλιστικό κίνημα.

«Να είμαστε καταλύτης για αντίστοιχους αγώνες, δημιουργία νέων σωματείων και πρακτικών συνδικαλισμού»

? Η νέα εργατική/συνδικαλιστική συλλογικότητα που προσπαθούμε εντατικά το τελευταίο διάστημα να ιδρύσουμε, πιστεύεις ότι μπορεί να καλύψει συνδικαλιστικά «κενά» που υπάρχουν και αφήνουν πολυδιασπασμένες, πολύτιμες και χρήσιμες δυνάμεις για την αναγκαία ανατροπή;

Βασίλης Μπουρδούβαλης (μέλος του Συνδικάτου Εργατοϋπαλλήλων Τηλεπικοινωνιών-Πληροφορικής Αττικής): Αυτός είναι ο βασικός μας στόχος. Αν κοιτάξουμε την συνολική εικόνα ειδικότερα στον ιδιωτικό τομέα, με την συνδικαλιστική πυκνότητα/συμμετοχή να είναι κάπου στο 10% αλλά και με πολλά νέα πεδία παραγωγής στην χώρα, χωρίς συνδικαλιστική οργάνωση οι κάλυψη αυτών των κενών αποτελεί μία τέτοια πρόκληση και για εμάς και για τις αγωνιστικές δυνάμεις στο εργατικό κίνημα συνολικότερα. Τα θετικά παραδείγματα το τελευταίο διάστημα όπως η νίκη των εργαζομένων στην e-food και το πως σε έναν κλάδο που μαζικοποιήθηκε ραγδαία τα τελευταία

2 χρόνια εδραιώθηκε μια λογική αγώνα και συνδικαλισμού από το μηδέν. Σκοπός μας είναι αντίστοιχα να είμαστε καταλύτης για αντίστοιχους αγώνες, δημιουργία νέων σωματείων και πρακτικών συνδικαλισμού και την αύξηση της συμμετοχής των εργαζομένων σ'αυτά.

Μια συνδικαλιστική κίνηση που φιλοδοξεί να παίζει ρόλο πρέπει να αντιλαμβάνεται και τις αλλαγές στην οργάνωση της εργασίας ανά επιχείρηση-όμιλο, αλλά και στο πλαίσιο μιας "ανοιχτής" αγοράς, όπου οι περισσότεροι/ες εργαζόμενοι/ες δεν συγκεντρώνονται σε μεγάλους ομίλους. Χαρακτηριστική είναι π.χ. και η σύνθεση της ΓΣΕΕ που το μεγαλύτερο ποσοστό εργαζομένων συγκεντρώνεται σε πρώην ΔΕΚΟ-Τράπεζες-Ομίλους. Σε αυτή την κατάσταση, λαμβάνοντας υπόψη και το πολύ σημαντικό στοιχείο της κινητικότητας των νέων εργαζομένων, συμεριζόμαστε την έμφαση που πρέπει να δοθεί σε αυτούς τους χώρους στα κλαδικά σωματεία, χωρίς να αμελούμε φυσικά τη συμμετοχή σε επιχειρησιακά σωματεία, την ανάπτυξη στενότερης σχέσης τους με

τα αντίστοιχα κλαδικά και τα όρια που έχει αυτή τη στιγμή η κλαδική οργάνωση αν δεν αναπτυχθεί μία τέτοια σχέση και γενικότερα η γείωση σε μεγάλους εργασιακούς χώρους στο εσωτερικό ενός κλάδου (π.χ. και με σωματειακές επιτροπές).

Σημαντικό επίσης σε αυτή την προσπάθεια είναι να ενώσουμε όλα τα κομμάτια του πολυσύνθετου συνδικαλιστικού πάζλ ανά κλάδο. Παίρνοντας το παράδειγμα από τον δικό μου κλάδο των τηλεπικοινωνιών-πληροφορικής, υπάρχουν σχήματα-αγωνιστές/τριες που αποτελούν αγωνιζόμενα κομμάτια του συνδικαλιστικού κινήματος και μπορεί να έχουν ελάχιστη/μηδενική επικοινωνία και κοινό σχεδιασμό, είτε υπερθεματίζοντας παραδοσιακές διαφωνίες είτε υποβαθμίζοντας την αναγκαία ενιαία παρέμβαση σε ένα κλάδο και όχι μόνο σε επιχειρησιακά σωματεία. Το επόμενο διάστημα σκοπεύουμε να πάρουμε πρωτοβουλίες και να δουλέψουμε στην λογική σύγκλισης και ενότητας για τα διάφορα ανοιχτά θέματα, όπως η παρέμβαση στις κλαδικές ομοσπονδίες, την επιδίωξη κλαδικών

ΣΣΕ και κυρίως την ενιαία αγωνιστική απάντηση στα επιμέρους ζητήματα.

Όλα αυτά όμως δεν μπορούν να γίνουν κατά την γνώμη μου χωρίς να δώσουμε έμφαση στη νέα γενιά εργαζομένων και συνδικαλιστών/τριων. Τα αποτελέσματα των τελευταίων εκλογών σε αρκετά σωματεία του ιδιωτικού τομέα που μια νέα γενιά συνδικαλιστών/τριων κατάφερε να καταγράψει ανοδικά αποτελέσματα, αλλά και οι κινητοποιήσεις του τελευταίου χρόνου όπου μια νέα γενιά και απέργησε σχετικά μαζικά για πρώτη φορά και φάνηκε να πρωτοστατεί δείχνουν ότι κάτι νέο γεννιέται. Με την συλλογική εμπειρία και την αλληλοόσμωση των διαφορετικών γενιών και παραστάσεων που υπάρχουν, σε ένα πραγματικά δημοκρατικό και ανοιχτό πλαίσιο όπως της πρωτοβουλίας μας, και κυρίως με υπομονή και επιμονή κάτι νέο και ελπιδοφόρο μπορεί να γεννηθεί!

Το ν/σ Πλεύρη για τον ΕΟΠΠΥ, την ΠΦΥ και τα απογευματινά χειρουργεία Δε θα περάσει η διάλυση της Δημόσιας Υγείας

Του Αντώνη Καραβά,
γιατρού στο Κ.Υ. Ηλιούπολης

Οι ρυθμίσεις που προωθούνται εντάσσονται στον στρατηγικό σχεδιασμό των αστικών κυβερνήσεων και της ΕΕ για την περαιτέρω μείωση των δημόσιων κρατικών παροχών (μείωση του έμμεσου κοινωνικού μισθού και του κόστους αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης) και την περαιτέρω εμπορευματοποίηση-ιδιωτικοποίηση της Πρωτοβάθμιας Φροντίδας Υγείας (ΠΦΥ) με αύξηση των απευθείας πληρωμών από τους ασθενείς προς όφελος της κερδοφορίας των μεγάλων επιχειρηματικών ομίλων της υγείας.

Για τον ΕΟΠΠΥ αυτό που ισχύει με ιδιαίτερη ένταση τα τελευταία χρόνια επί κυβερνήσεων ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ, και παρά τις ανάγκες που δημιούργησε η αντιμετώπιση της πανδημίας, είναι η μείωση της κρατικής χρηματοδότησης (-2,1%) και η παράλληλη αύξηση των ιδιωτικών πληρωμών (+ 5,4%). Ο διαγνωστικός απεικονιστικός και εργαστηριακός έλεγχος βρίσκεται σχεδόν στο σύνολό του στα χέρια του ιδιωτικού τομέα. Για τον ΕΟΠΠΥ δεν προβλέπεται κρατική επιχορήγηση αλλά σφιχτός προϋπολογισμός που θα συνεχίσει να βασίζεται στις εισφορές, τις κρατήσεις και στα χαράτσια σε βάρος των εργαζομένων. Η βασική «τομή» του ν/σ είναι η θεσμοθέτηση ποιοτικών κριτηρίων που θα συνδέονται με τη χρηματοδότηση από τον ΕΟΠΠΥ. Μόνοι κερδισμένοι από το νομοσχέδιο του κ. Πλεύρη θα είναι τα μεγάλα ιδιωτικά επιχειρηματικά συμφέροντα των διαγνωστικών ομίλων γιατί μόνο αυτοί θα ανταποκρίνονται στα υψηλά στάνταρ που θέτει το νομοσχέδιο με στόχο να κλείσουν οι μικροί «ανταγωνιστές» δηλαδή τα μικρά ιατρεία της γειτονιάς ενώ μέσα από την κυριαρχία τους θα μπορούσαν να προσλαμβάνουν γιατρούς με πολύ χαμηλούς μισθούς.

Για την ΠΦΥ

Ο κ. Πλεύρης παρά τα αντίθετα λεγόμενα (βλέποντας τις μεγάλες αντιδράσεις) επιχειρεί να εφαρμόσει αυτό που η τρόικα απαιτεί εδώ και χρόνια: ο θεσμός του προσωπικού γιατρού να είναι «gatekeeper» (επί λέξει) δηλ «πορτιέρης – μπράβος – Κέρβερος» ώστε ακριβώς να παρεμποδίζεται η πρόσβαση του πληθυσμού σε γιατρούς άλλων ειδικοτήτων και σε νοσοκομεία με στόχο την μείωση του κόστους και τις απευθείας πληρωμές από την τσέπη των ασθενών. Η μεγάλη έλλειψη ειδικοτήτων για τον θεσμό του προσωπικού γιατρού κάνει πρακτικά αδύνατη την πρόσβαση

και στο ... πρώτο στάδιο, λόγω της μεγάλης αναμονής ... Αντιγραφή ενός απολύτως αποτυχημένου μοντέλου σε όποιες χώρες εφαρμόστηκε με χαρακτηριστικό παράδειγμα το Ηνωμένο Βασίλειο.

Υψώνονται μεγαλύτερα εμπόδια στην παρακολούθηση των χρονίως πασχόντων ασθενών. Η παραπομπή σε ειδικό γιατρό μία φορά το χρόνο είναι πραγματικά προκλητική. Οι ασθενείς που ευνοήματα χρήζουν τακτικής παρακολούθησης σε συνθήκες τρομακτικής κρίσης και ακρίβειας «έχουν» δύο επιλογές ή να πληρώσουν ιδιωτικά τη θεραπεία τους ή να παραμελήσουν την υγεία τους με τις γνωστές συνέπειες.

Με το παρόν νομοσχέδιο τα ήδη υποβαθμισμένα Κέντρα Υγείας (Κ.Υ.) θα στελεχώνονται μόνο με 5 ειδικότητες. Για την κυβέρνηση ειδικότητες όπως, οδοντίατροι, οφθαλμίατροι, δερματολόγοι, ψυχίατροι κλπ για να υπάρξουν στα Κ.Υ. χρειάζεται ειδικά αιτιολογημένη εισήγηση από την Υγειονομική Περιφέρεια. Η έλλειψη αυτών των ειδικοτήτων συνεπάγεται αύξηση θνησιμότητας και νοσηρότητας. Και αυτό σε μια χώρα η οποία έχει, σε σύγκριση με όλες σχεδόν τις άλλες χώρες της Ευρώπης, πληθώρα ειδικευμένων ιατρών. Ένα πλεονέκτημα που τα τελευταία χρόνια λόγω της μαζικής φυγής στο εξωτερικό των συναδέλφων, το «εκμεταλλεύονται» όλες οι χώρες που δουλεύουν αυτοί οι συνάδελφοι.

Το νομοσχέδιο προβλέπει την ύπαρξη τουλάχιστον 5.500 προσωπικών γιατρών (11 εκατομμύρια/2.000 ο πληθυσμός αναφοράς). Την ίδια στιγμή, οι εργαζόμενοι στην ΠΦΥ είναι μόλις 1.350... Δεν υπάρχει κανένα κίνητρο κάποιος νέος γιατρός να αναλάβει το ρόλο του οικογενειακού γιατρού. Η σύμβαση που προτείνεται στους ιδιώτες αυτοαπασχολούμενους δεν είναι βιώσιμη. Ενώ και οι σχέσεις εργασίας που προτείνονται σε νέους γιατρούς για δημόσιες δομές της ΠΦΥ είναι επισφαλείς. Άρα, με τις υπάρχουσες συνθήκες δεν υπάρχουν κίνητρα για να μπου γιατροί στο σύστημα.

Ταυτόχρονα, το νομοσχέδιο δεν αναφέρει αμοιβή και ο υπουργός αφήνει να εννοηθεί ότι η δαπάνη για την υγεία θα μειωθεί περαιτέρω. Άρα, δεν υπάρχουν και ούτε προβλέπεται να υπάρξουν οι προσωπικοί γιατροί που θα αποτελούν το πρώτο στάδιο της νέας ΠΦΥ. Αυτό κάνει ακόμα πιο δύσκολη την πρόσβαση του κόσμου στο σύστημα υγείας.

Απογευματινά χειρουργεία – ιδιώτες γιατροί στο ΕΣΥ

Το νομοσχέδιο περιέχει δυο πολύ σοβαρές αντιδραστικές διατάξεις. Η πρώτη

Χρειάζεται ο ξεσηκωμός όλου του προσωπικού, μαζί με τις τοπικές κοινωνίες και των χιλιάδων αυτοαπασχολούμενων για τη διάσωση της δημόσιας πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και της στοιχειώδους εργασιακής προοπτικής των γιατρών.

από αυτές αφορά τα «απογευματινά» χειρουργεία στα οποία ο ασθενής θα πληρώνει αδρά από την τσέπη του για να υπερηφιά την λίστα αναμονής. Πρόκειται για μια αισχρή ρύθμιση που προωθεί την ιδιωτικοποίηση και την ανισότητα, ενώ «κλείνει το μάτι» σε μια ολιγάριθμη ομάδα γιατρών που από χρόνια πιέζουν να νομιμοποιηθούν τα φακελάκια. Η δεύτερη ρύθμιση, που προφανέστατα συνδέεται με την πρώτη, αφορά την είσοδο ιδιωτών γιατρών στα δημόσια νοσοκομεία με σχέση μερικής απασχόλησης. Το ότι οι δυο ρυθμίσεις συνδέονται προκύπτει από το ότι δεν ισχύει το πρόσχημα που επικαλείται η πολιτική ηγεσία περί «κάλυψης κενών στα περιφερειακά νοσοκομεία από ιδιώτες γιατρούς» γιατί το καθεστώς σύμβασης με ιδιώτες γιατρούς για κάλυψη γιατρών υπάρχει ήδη και εφαρμόζεται εδώ και πολλά χρόνια, τα γνωστά «μπλοκάκια» με τα οποία άλλωστε είναι κάθετα αντίθετοι οι νοσοκομειακοί γιατροί που απαιτούν μόνιμες προσλήψεις.

Πανυγειονομικός και παλλαϊκός αγώνας

Χρειάζεται ο ξεσηκωμός των γιατρών, των νοσηλευτών και όλου του προσωπικού μαζί με τις τοπικές κοινωνίες και των χιλιάδων αυτοαπασχολούμενων γιατρών για τη διάσωση της δημόσιας πρωτοβάθμιας φροντίδας υγείας και της στοιχειώδους εργασιακής προοπτικής των γιατρών.

Καμιά εμπιστοσύνη στις συνδικαλιστικές ηγεσίες των ιατρικών συλλόγων και του ΠΙΣ (Πανελληνίου Ιατρικού Συλλό-

γου) που ουσιαστικά στηρίζουν τις απαράδεκτες ρυθμίσεις του νομοσχεδίου.

Ο λαός μας δεν χρειάζεται μια τέτοια δήθεν «ΠΦΥ» των περικοπών, των αποκλεισμών, των ΣΔΙΤ, των ιδιωτικοποιήσεων. Αντίθετα χρειάζεται μια δωρεάν δημόσια Πρωτοβάθμια Υγεία με αποκλειστικά κρατική χρηματοδότηση, πλήρως ενταγμένη στο ΕΣΥ, οργανικά διασυνδεδεμένη με τα δημόσια νοσοκομεία, με γιατρούς μόνιμους Επιμελητές κλάδου ΕΣΥ και γενικά υγειονομικούς λειτουργούς πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης σε μόνιμες θέσεις. Με σοβαρές και πλήρεις δομές (πολυδύναμα επαρκώς στελεχωμένα Κέντρα Υγείας στις πόλεις και στην περιφέρεια και περιφερειακά ιατρεία στην ευθύνη των Κέντρων Υγείας). Με προσανατολισμό στην Πρόληψη.

Με ελεύθερη πρόσβαση των αυτοαπασχολούμενων γιατρών της γειτονιάς στο σύστημα της ΠΦΥ με αξιοπρεπείς αμοιβές που θα συγκρούονται με τους κλειστούς σφαιρικούς προϋπολογισμούς της μόνιμης λιτότητας και επιτροπείας. Με γενναία αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης για μαζικές μόνιμες προσλήψεις.

Ένας, αναγκαίος όσο ποτέ, πανυγειονομικός και παλλαϊκός αγώνας θα επιβάλλει τις παραπάνω προτάσεις.

Οι γιατροί που συμμετέχουμε στο Ενωτικό Κίνημα για την Ανατροπή σε ΕΙ-ΝΑΠ-ΟΕΝΓΕ απορρίπτουμε κατηγορηματικά το νομοσχέδιο Πλεύρη και δεν μπαίνουμε σε διαπραγματεύσεις. Ο λόγος στο κίνημα και στους δρόμους!

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

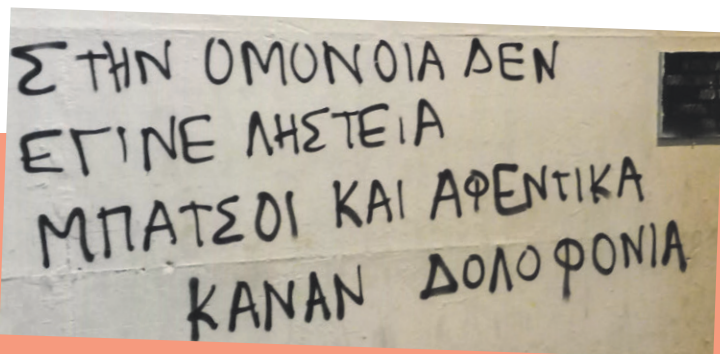
Νεκρή από πυροβολισμούς στα σύνορα του Έβρου βρέθηκε μια προσφύγισσα. Το ελληνικό κράτος ισχυρίζεται ότι την ευθύνη φέρουν Τούρκοι συνοριοφύλακες ή διακινητές, ενώ η Αστυνομία παραδέχεται ότι πυροβόλησε στον αέρα (!) αφού άκουσε πυροβολισμούς στα σύνορα. Τα ερωτήματα αυξάνονται, καθώς το 2020 δύο ακόμα πρόσφυγες είχαν βρεθεί νεκροί από πυροβολισμούς στην ίδια περιοχή. Το περιστατικό αυτό αναδεικνύει την βαναυσότητα που βιώνουν οι πρόσφυγες στα σύνορα: από απαγωγές και επαναπροωθήσεις μέχρι πυροβολισμούς από τα κομάντο της αστυνομίας. Σύμφωνα με την ιατροδικαστική εξέταση, το τραύμα της προσφύγισσας έγινε από πολύ κοντινή απόσταση. Αυτό σε συνδυασμό με το γεγονός ότι δεν έχει καταγραφεί ποτέ

διακινητές να συνοδεύουν πρόσφυγες μέσα στις βάρκες στον Έβρο αυξάνει τις υποψίες για **εκτέλεση κατά την πραγματοποίηση παράνομης επαναπροώθησης στα σύνορα**. Αυτές είναι οι τακτικές που ακολουθούνται όταν η πολιτισμένη ΕΕ προσπαθεί να προστατευτεί από τους απολίτιστους πρόσφυγες.

Την λειτουργία του ξεκίνησε ο πρώτος **Χώρος Ελεγχόμενης Χρήσης (ΧΕΧ) του ΟΚΑΝΑ στο κέντρο της Αθήνας**. Οι ΧΕΧ έχουν στόχο την «μείωση της βλάβης» σε εν ενεργεία χρήστες ψυχοτρόπων ουσιών. Οι χρήστες έχουν την δυνατότητα να κάνουν χρήση σε έναν ασφαλή χώρο υπό την παρακολούθηση ειδικών υγείας και με την χρήση καθαρού εξοπλισμού. Είναι μια προσπάθεια που είχε ξεκινήσει από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ για να προστατευτούν οι χρήστες από την υπερβολική δόση και την μετάδοση ασθενειών. Μια προσπάθεια που βολικά ξεκίνησε την ίδια περίοδο που **τα περισσότερα προγράμματα απεξάρτησης και επανένταξης είδαν δραματική μείωση στην κρατική χρηματοδότηση τους** και την ίδια περίοδο που ξεκίνησε μία προσπάθεια εξευγενισμού του κέντρου της Αθήνας. **Οι ΧΕΧ δίνουν μια ευκαιρία στους χρήστες να προστατευτούν από τους κινδύνους του δρόμου, αλλά είναι ένα μέτρο στην καλύτερη υποκριτικό** και στην χειρότερη επικίνδυνο όταν δεν συνοδεύεται από μέτρα για την αντιμετώπιση αλλά κυρίως την πρόληψη της εξάρτησης ως κοινωνικό ζήτημα. Δεν είναι τυχαίο που τέτοιοι χώροι ανοίγουν από την ίδια κυβέρνηση η οποία προσπάθησε να καταργήσει το αυτοδιοίκητο του ΚΕΘΕΑ αλλοιώνοντας τον θεραπευτικό του χαρακτήρα. Ανέναντι σε τάχα λύσεις που διαιωνίζουν το πρόβλημα, απλά στα κρυφά, να μην ενοχλεί τουρίστες και επενδυτές, οφείλουμε να διεκδικήσουμε την χρηματοδότηση των δομών απεξάρτησης αλλά και κοινωνικές δομές, παροχές και ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης που θα λειτουργούν αποτρεπτικά.

Ο επικεφαλής της Frontex, Φαμπρίς Λετζέρι, **κατέθεσε την παραιτήσή του** υπό την σκιά των αποκαλύψεων για την **συμμετοχή της Frontex σε εκατοντάδες επαναπροωθήσεις τα τελευταία χρόνια**. Τόσο η Frontex όσο και ο ίδιος ο Λετζέρι βρέθηκαν στο μάτι του κυκλώνα μετά από ρεπορτάζ στον διεθνή Τύπο που αποδείκνυαν τις επαναπροωθήσεις στο Αιγαίο, τα οποία οδήγησαν στο να μπλοκάρει η ΕΕ την χρηματοδότηση της Frontex. Ενώ ήταν υπόλογος στο ευρωπαϊκό κοινοβούλιο, **ο Λετζέρι γινόταν δεκτός με τιμές και βραβεύσεις στην Ελλάδα** από τον Μητράκη και την κυβέρνηση της ΝΔ. Αναρωτιέται κανείς **σε τι σημείο βίας απέναντι στους πρόσφυγες έφτασαν** μαζί το ελληνικό κράτος και η Frontex **για να αναγκαστεί η ΕΕ να στρέφεται εναντίον τους**, όταν αυτή είναι που δημιούργησε την Frontex και ανέθεσε στην Ελλάδα τον ρόλο του «μαντρόσκυλου» των ανατολικών συνόρων της. Ανέναντι σε μια ΕΕ που θέλει οι πρόσφυγες να πνίγονται πιο ήσυχα για να μην τους παίρνουν χαμπάρι δημοσιογράφοι και ΜΚΟ, αλλά και στην βαρβαρότητα του ελληνικού κράτους το αντιρατσιστικό κίνημα πρέπει να διεκδικήσει ασφαλή μετακίνηση για όλες/ους.

Σε τελική ευθεία βρίσκεται η δίκη για τους δολοφόνους του Ζακ Κωστόπουλου, καθώς αναμένεται να βγει η απόφαση στις δύο επόμενες δικάσιμους (3 και 17 Μάη). Η πρόταση της εισαγγελέως είναι **να κριθούν ένοχοι ο κοσμηματοπώλης και ο μεσίτης για την κατηγορία της θανατηφόρου σωματικής βλάβης αλλά να αθωωθούν οι αστυνομικοί**. Αν βγει απόφαση βασισμένη σε αυτή τη πρόταση θα είναι ακόμα μια **μελανή σελίδα στην ιστορία της ελληνικής δικαιοσύνης**, η οποία εξαντλεί την αυστηρότητα της σε καθαρίστριες με πλαστό δίπλωμα δημοτικού αλλά **αφήνει ελεύθερους αστυνομικούς** που αποδεδειγμένα ξυλοκόπησαν έναν άνθρωπο πεσμένο στο έδαφος, μέρα μεσημέρι στο κέντρο της Αθήνας. **Ακόμα και η καταδίκη των δύο βασικών υπαίτιων θα είναι μια καταδίκη μισή**, καθώς η κατηγορία με την οποία έρχονται αντιμέτωποι δεν είναι αυτή που αρμόζει στη βίαιη δολοφονία ενός ανθρώπου. Όπως ανέφερε χαρακτηριστικά στην αγόρευσή της η δικηγόρος της οικογένειας Κωστόπουλου: «θα

μπορούσε και να ήταν πρόκληση θανατηφόρου σωματικής βλάβης, αν οι δράστες έκαναν ό, τι πενούσε από το χέρι τους μετά τα χτυπήματα για να του σώσουν τη ζωή», παραθέτοντας αντίστοιχες αποφάσεις του Αρείου Πάγου. «Όμως εδώ, οι δράστες δεν σταμάτησαν ούτε λεπτό να τον σκοτώνουν, ακόμη και μετά τον θάνατο του». Και είναι πιθανόν αν ο Ζακ δεν ήταν αυτός που ήταν και αν δεν γινόταν γνωστή η υπόθεση, μπορεί να μην έφτανε καν στις δικαστικές αίθουσες. Γιατί για τον κόσμο του ακραίου νεοφιλελευθερισμού, **μια τζαμαρία αξίζει όσο μια ζωή**.

Σε αυτό το πλαίσιο διοργανώνεται από ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φεμινιστικές συλλογικές **πανελλαδική μέρα δράσης για την δικαίωση του Ζακ Κωστόπουλου**. Σημαντικό κομμάτι αυτού του αγώνα είναι και η προσπάθεια να ληφθούν ψηφίσματα από συλλόγους εργαζομένων και σωματεία όπως έχει γίνει ήδη από την ΟΕΝΓΕ, τον Σύλλογο Εργαζομένων ΓΤ Ισότητας των Φύλων και την ΠΟΣΠΕΡΤ κ.α.

ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ*

* στίχος των
Rationalistas

Επιμέλεια: Κατερίνα Καλιθήρη

«Στην ίδια μας την χώρα είναι ο εχθρός, ομοφοβία, τρανσφοβία, καταστολή ακρίβεια σεξισμός»

6ο Αυτοοργανωμένο Thess Pride

Της Κατερίνας Καλλέργη

Για μια ακόμα χρονιά θα πραγματοποιηθεί στην Θεσσαλονίκη το Αυτοοργανωμένο Thess Pride, μια δράση κινηματικών ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φεμινιστικών συλλογικοτήτων ως μια προσπάθεια απάντησης στο Pride των εταιριών. Έχει ασκηθεί σφοδρή κριτική στο κατά πόσο τα επίσημα εταιρικά Pride προωθούν πραγματικά τις ΛΟΑΤΚΙΑ+ διεκδικήσεις ή είναι απλά μια ευκαιρία του συστήματος να βάλει ένα πιο φιλικό προσώπιο. Η παρουσία μεγάλων εταιριών, διαβόητων για την καταπάτηση των δικαιωμάτων των εργαζόμενων τους, αλλά και πρεσβειών όπως αυτές του Ισραήλ και των ΗΠΑ, έχουν δημιουργήσει την ανάγκη για ένα Pride που θα ανταποκρίνεται πραγματικά στις διεκδικήσεις και τους αγώνες του ΛΟΑΤΚΙΑ+ κινήματος. Πάνω σε αυτή την ανάγκη, από το 2015 μέχρι σήμερα διοργανώνονται τα Αυτοοργανωμένα Thess Pride, με τρεις βασικούς άξονες: δημοκρατικές διαδικασίες συνελεύσεων από τα κάτω, ανοιχτά καλέσματα σε οργανώσεις, συλλογικές, φοιτητικά σχήματα και άτομα και διευρυμένες ΛΟΑΤΚΙΑ+ θεματικές, που συμπεριλαμβάνουν κάθε γράμμα του ακρωνυμίου και επιπλέον συνδέονται και θεματικές άλλων κινημάτων, όπως πχ το φεμινιστικό, ο αντιφασισμός και ο αντιρατσισμός, αλλά και το εργατικό, φοιτητικό και οικολογικό κίνημα.

Reclaim Pride

Το Αυτοοργανωμένο Thess Pride οργανώνεται από το Reclaim Pride, μια ανοιχτή συνέλευση στην οποία συμμετέχουν φεμινιστικές συλλογικοτήτες όπως η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, ΛΟΑΤΚΙΑ+ οργανώσεις όπως η Σύλβια Ριβέρα, φοιτητικά σχήματα όπως αυτά της APEN αλλά και άλλοι φορείς του κινήματος και συλλογικοτήτες της αριστεράς

Φέτος το 6ο Αυτοοργανωμένο Thess Pride θα πραγματοποιηθεί στις 16 με 21 Μάη, με κεντρικό τίτλο «Στην ίδια μας την χώρα είναι ο εχθρός, ομοφοβία, τρανσφοβία, καταστολή ακρίβεια σεξισμός». Με σαφή επιρροή από την επικαιρότητα στην Ουκρανία αλλά και από τον κίνδυνο πιθανής πολεμικής εμπλοκής της Ελλάδας, βασικό κέντρο θα είναι ο αντιμilitarισμός και η πάλη ενάντια στις διακρίσεις. Στη διάρκεια αυτών των πέντε ημερών θα πραγματοποιηθούν εκδηλώσεις και προβολές ται-

Στις 17 Μαΐου οι δράσεις γίνονται στο πλαίσιο μιας πανελλαδικής δράσης που διοργανώνεται από το Δίκτυο για την Ισότητα στον Γάμο, που στόχο έχει να αναδείξει την ανάγκη για νομική κατοχύρωση του ομόφυλου γάμου αλλά και του δικαιώματος στην τεκνοθεσία και την γονεϊκότητα των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων.

νίας στο Πάρκο Τσέπης, σε μια προσπάθεια το Αυτοοργανωμένο Thess Pride να συνδεθεί πραγματικά με την πόλη της Θεσσαλονίκης. Στα πλαίσια του Αυτοοργανωμένου Thess Pride θα πραγματοποιηθούν 2 εργαστήρια: ένα φεμινιστικό-καλλιτεχνικό στις 16 Μαΐου και ένα για την τρανσ ταυτότητα και μνήμη στις 18 Μαΐου

Στις 17 Μαΐου είναι η δεύτερη μέρα του φεστιβάλ και η Διεθνής Ημέρα ενάντια στην ομοφοβία, την τρανσφοβία και την αμφιφοβία. Οι δράσεις εκείνης της ημέρας γίνονται στο πλαίσιο μιας πανελλαδικής δράσης που διοργανώνεται από το Δίκτυο για την Ισότητα στον Γάμο, ένα δίκτυο από ΛΟΑΤΚΙΑ+ και φεμινιστικές συλλογικοτήτες που στόχο έχει να αναδείξει την ανάγκη για νομική κατοχύρωση του ομόφυλου γάμου αλλά και του δικαιώματος στην τεκνοθεσία και την γονεϊκότητα των ΛΟΑΤΚΙΑ+ ατόμων. Αυτή την στιγμή στην Ελλάδα, παρά την ύπαρξη του συμβολαίου συμβίωσης που έδωσε το δικαίωμα στα

ομόφυλα ζευγάρια να αναγνωρίζονται και από το κράτος, υπάρχουν τρομερά κενά. Ένα βασικό είναι ότι στις ομόφυλες οικογένειες ο ένας από τους δύο γονείς δεν αναγνωρίζεται ως κηδεμόνας του παιδιού, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να πάει ούτε διακοπές με το παιδί του χωρίς να θεωρηθεί απαγωγέας. Η κατάσταση είναι ακόμα πιο τραγική σε σχέση με τα τρανσ άτομα, τα οποία καλούνται να διαλέξουν ανάμεσα στην ήδη υπάρχουσα οικογένεια τους και την νομική κατοχύρωση του φύλου τους, αφού μετά από αυτήν δεν γίνεται να συνεχίσουν να είναι παντρεμένα. Δράσεις γύρω από αυτά τα ζητήματα θα πραγματοποιηθούν και σε άλλες πόλεις ανά την Ελλάδα. Στην Αθήνα με συμμετοχή της Συνέλευσης 8 Μάρτη θα πραγματοποιηθεί συγκέντρωση στο σύνταγμα. Σε αυτό το πλαίσιο, το Αυτοοργανωμένο Thess Pride θα διοργανώσει συγκέντρωση διαμαρτυρίας στην Καμάρα με βασικό αίτημα την ισότητα στο γάμο, την

τεκνοθεσία και την γονεϊκότητα. Επίσης, στο Πάρκο Τσέπης θα προβληθεί το ντοκιμαντέρ «Οι Γάμοι της Τήλου». Το ντοκιμαντέρ αυτό αφορά τους δύο ομόφυλους γάμους ζευγαριών που έγιναν στην Τήλο το 2008 ενώ θα ακολουθήσει και συζήτηση με τον σκηνοθέτη Παναγιώτη Ευαγγελίδη.

Αντιπολεμική εκδήλωση

Την Πέμπτη 19 Μαΐου, θα πραγματοποιηθεί αντιπολεμική εκδήλωση από φεμινιστικές και ΛΟΑΤΚΙΑ+ συνελεύσεις και από οργανώσεις της Αριστεράς. Σε αυτή την εκδήλωση θα συμμετέχει και η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη, για να αναδείξει τους τρόπους με τους οποίους το γυναικείο κίνημα εμπνεύστηκε, ριζοσπαστικοποιήθηκε αλλά και συμβάδισε με το αντιπολεμικό. Από το Βιετνάμ και τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό στις ΗΠΑ, μέχρι τις Γυναίκες με τα Μαύρα στη Γιουγκοσλαβία, και από τις φεμινιστικές οργανώσεις ενάντια στα πυρηνικά όπλα, μέχρι τις σημερινές αντιπολεμικές ομάδες φεμινιστριών στη Ρωσία, το φεμινιστικό και το αντιπολεμικό-αντιμilitarιστικό σύστημα έχουν συνδεθεί βαθιά. Οι γυναίκες είναι συχνά τα πρώτα άμαχα θύματα πολέμου, αλλά είναι και αυτές που μαζί με τα ΛΟΑΤΚΙΑ+ άτομα πλήττονται περισσότερο από τον μιλταρισμό και την συνηρητικοποίηση της κοινωνίας.

Την Παρασκευή 20 Μαΐου, είναι η μέρα της πολύχρωμης πορείας ελεύθερης έκφρασης, η οποία θα ξεκινήσει στις 7μμ από το πάρκο Βενιζέλου για να ξεχυθεί μετά στην πόλη με στόχο να φτάσουν σε κάθε στενό και σε κάθε δρόμο οι διεκδικήσεις του ΛΟΑΤΚΙΑ+ κινήματος. Την επόμενη ημέρα, στο Πολυτεχνείο θα πραγματοποιηθεί η κεντρική εκδήλωση του Αυτοοργανωμένου Thess Pride, με θέμα τις επιθέσεις που έχει βιώσει η ΛΟΑΤΚΙΑ+ κοινότητα το τελευταίο διάστημα αλλά και τους αγώνες που έχει δώσει και θα δώσει στο μέλλον, ενώ μετά θα ακολουθήσει πάρτυ.

Σε μια περίοδο που η πολεμολαγνία και ο μιλταρισμός αυξάνονται συνεχώς, που η ακρίβεια και η φτώχεια έχουν γονατίσει το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας, που δικαιώματα αιώνων χτυπιούνται από τον σκληρό νεοφιλευθερισμό και τις τάσεις συντηρητικοποίησης, πρωτοβουλίες σαν αυτή του Αυτοοργανωμένου Thess Pride είναι πολύ σημαντικές για να μας θυμίζουν πως ο εχθρός είναι στην ίδια μας την χώρα και είναι το σύστημα που γεννά εκμετάλλευση και καταπίεση.

Όποιος επιθυμεί την ειρήνη, ας προετοιμάζει την κοινωνική

9 Μάη: Η επέτειος του τέλους του

Του Αντώνη Νταβανέλου

Αν και επισήμως ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος τερματίστηκε στις 2 Σεπτεμβρίου του 1945, όταν η Ιαπωνία υπέγραψε την άνευ όρων παράδοσή της, οι λαοί της Ευρώπης γιορτάζουν το τέλος αυτής της ατελείωτης σφαγής στις 9 του Μάη: τη μέρα που το 1945 η ηγεσία του γερμανικού στρατού υπέγραψε την άνευ όρων συνθηκολόγηση και παραδόθηκε στους «Συμμάχους» (τις ΗΠΑ, Βρετανία, Γαλλία και την ΕΣΣΔ). Λίγες μέρες νωρίτερα, στις 30 Απριλίου, είχε αυτοκτονήσει ο Αδόλφος Χίτλερ, σηματοδοτώντας την κατάρρευση του ναζιστικού καθεστώτος.

Έκτοτε η 9η Μάη ήταν κυρίως για τη Ρωσία μια μέρα πανηγυρισμού της δύναμής της. Κατά τον Ψυχρό Πόλεμο, που ακολούθησε μετά το 1945, στις τεράστιες στρατιωτικές παρελάσεις με τις οποίες γιορταζόταν η νίκη, η ΕΣΣΔ παρουσίαζε τακτικά τη δύναμη του στρατού της, υπενθυμίζοντας σε όλους το ρόλο της στον 2ο Π.Π. αλλά και στέλνοντας μήνυμα ότι κανείς δεν μπορεί να της υποτιμήσει. Το καθεστώς του κρατικού καπιταλισμού, που είχε επιβληθεί στη Ρωσία με την άνοδο του Στάλιν, μετέτρεψε την 9η Μάη σε ημέρα-σύμβολο της «ρωσικής δύναμης», ένα σύμβολο που ενσωμάτωνε αναφορές στον Ιβάν τον Τρομερό, τον Τσάρο Πέτρο τον Μέγα, για να φτάνει προφανώς στον Ιωσήφ Στάλιν. Το διάγγελμα του Πούτιν, που προανάγγειλε τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, αποδεικνύει ότι το σημερινό καθεστώς έχει κληρονομήσει και προσπαθεί να αναζωογονήσει αυτές τις ιδέες, διαχωρίζοντας αυτή την εθνική αφήγηση από την «εξαιρέση» της εποχής του Λένιν, της εποχής που κατά τον Πούτιν κυριάρχησαν «προσωρινά, οι ρομαντικές, αφελείς, αλλά και επικίνδυνες ιδέες της Επανάστασης του 1917».

Κατά τα επίσημα ρωσικά ΜΜΕ, ο Πούτιν σχεδίαζε τη φετινή 9η Μάη να παρουσιάσει με τυμπανοκρουσίες τη «νίκη στην Ουκρανία». Αντί αυτού, ο πόλεμος στην Ουκρανία έχει βαλτώσει σε μια κατάσταση εξαιρετικά επικίνδυνη. Η κλιμάκωσή του (και χειρότερα μια ενδεχόμενη επέκτασή του πέρα από το ουκρανικό έδαφος) ζωγραφίζουν ήδη τον κίνδυνο να μετατραπεί σε μια διεθνή ανεξέλεγκτη σύγκρουση. Ο Νόαμ Τσόμσκι δήλωσε εύστοχα ότι «η ανθρωπότητα

προσεγγίζει το πιο επικίνδυνο σημείο στην ιστορία της».

Όταν όλοι, ακόμα και αυτοί που τυπικά δηλώνουν ότι επιθυμούν την ειρήνη, προετοιμάζονται για πόλεμο, τότε ο πόλεμος γίνεται πιθανός. Για μια ακόμα φορά στην ιστορία, αποδεικνύεται ότι η πιθανότητα ενός ανεξέλεγκτου καταστρεπτικού πολέμου είναι απολύτως σύμφυτη με την άγρια και επίσης ανεξέλεγκτη διαδικασία ανάπτυξης του καπιταλισμού στην τρέχουσα ιστορική περίοδο, δηλαδή στην περίοδο του ιμπεριαλισμού.

Σε αυτή την περίοδο, παραφράζοντας ένα καθεστωτικό κλισέ (όποιος επιθυμεί την ειρήνη, ας προετοιμάζεται για πόλεμο...) οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι όποιος επιθυμεί την ειρήνη (και πολύ περισσότερο μια διαρκή και δίκαιη ειρήνη) οφείλει να προετοιμάζει την κοινωνική, αντικαπιταλιστική-σοσιαλιστική επανάσταση. Γιατί το σύστημα διεθνώς έχει μπει σε μια εποχή νέας ηγεμονικής σύγκρουσης και δεν διαθέτει «λογική» και μηχανισμούς για ειρηνική λύση. Το δίλημμα που προδρομικά περιέγραψε η Ρόζα Λούξεμπουργκ, το «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» έρχεται κατά πάνω μας με ταχύτητα.

Υπό αυτό το σκληρό πρίσμα οφείλουμε φέτος να στοχαστούμε για το τέλος του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου.

Το μοίρασμα και το ξαναμοίρασμα του κόσμου

Ο 2ος Παγκόσμιος Πόλεμος υπήρξε η συνέχια της μεγάλης σύγκρουσης κατά τον 1ο Π.Π.

Το πρώτο κύμα καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, η περίοδος του *laissez faire* – *laissez passer* στα τέλη του 19ου αιώνα, είχε καταρρεύσει και μαζί της κατέρρευσαν οι φιλελεύθερες ιδέες που έλεγαν ότι η «ελευθερία του εμπορίου» μπορεί να είναι η βάση για μια διαρκή ειρήνη. Στη θέση της αναδείχθηκε η τάση για περιφρουρημένες ζώνες επιρροής και τελικά η αποικιοκρατία. Όμως η μοιρασιά του κόσμου ήταν εξαιρετικά ασταθής. Η σύγκρουση (κατά τον Λένιν) ανάμεσα στους «χορτάτους» και τους «πεινασμένους» ιμπεριαλιστές, έγινε αναπόφευκτη και η ανθρωπότητα την πλήρωσε με δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς και ανείπωτες καταστροφές μεταξύ του 1914-18.

Η ιστορική εργατική Αριστερά της εποχής, η Δεύτερη Διεθνής, διασπάστηκε μπροστά σε αυτή τη δοκιμα-

σία. Η αντιπολεμική-αντικαπιταλιστική Αριστερά που διαμορφώθηκε με αφετηρία το Τσίμερβαλντ, μας άφησε δύο κεντρικής σημασίας παρακαταθήκες: Αφενός, τη μαρξιστική ανάλυση για τον ιμπεριαλισμό, που συνέδεσε την αυθόρμητη απέχθεια στον πόλεμο και στο μιλιταρισμό με την οικονομική τους βάση στις σύγχρονες κοινωνίες, με τη διαδικασία ανάπτυξης του καπιταλισμού (όχι τυχαία, ο Λένιν στο διάσημο βιβλίο του για τον Ιμπεριαλισμό έδωσε τον υπότιτλο: Το Ανώτατο Στάδιο του Καπιταλισμού). Αφετέρου, και κατά συνέπεια, η σύνδεση της αντιπολεμικής γραμμής με τη γενικότερη επαναστατική στρατηγική: Πάλι για μετατροπή του πολέμου σε κοινωνική-σοσιαλιστική επανάσταση! Σε αυτή τη διαδικασία, για τον Λένιν και τον Τρότσκι, για τη Λούξεμπουργκ και τον Λίμπκνεχτ, η ανεξαρτησία του εργατικού κινήματος και της Αριστεράς απέναντι σε όλα τα στρατόπεδα που συγκρούονταν για το μοίρασμα του κόσμου, έγινε αξία αδιαπραγμάτευτη, αναδείχθηκε ως θέση αρχής.

Οι προβλέψεις τους ήταν σωστές. Ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος τελείωσε με τη νικηφόρα ρωσική επανάσταση, τις επαναστάσεις στη Γερμανία, την Ουγγαρία και αλλού, δηλαδή με το κορυφαίο επαναστατικό κύμα στην ιστορία. Το κύμα που δημιουργήθηκε την Τρίτη Διεθνή και τα ΚΚ σε όλο τον πλανήτη.

Όμως οι συγκεκριμένες ρυθμίσεις του τέλους του ΑΠΠ ήταν κάθε άλλο παρά σταθερές. Οι ηττημένοι ιμπεριαλιστές δεν μπορούσαν να αποδεχθούν μακροπρόθεσμα τους όρους που αποδέχθηκαν κατά τη στιγμή της ήττας τους. Οι νικητές θα δυσκολεύονταν να διατηρήσουν τα λεόντεια μερίδια που απένειμαν στον εαυτό τους κατά τη στιγμή της νίκης τους. Μια νέα ηγεμονική σύγκρουση γινόταν σταδιακά αναπόφευκτη.

Αυτοί οι ανταγωνισμοί ενισχύθηκαν στο διαπασών, με τη διεθνή κρίση του καπιταλισμού που ξέσπασε το 1929. Και ενισχύθηκαν πολιτικά με την ανάπτυξη του φασισμού.

Η ήττα της γερμανικής επανάστασης (1918-23) και της «κόκκινης διετίας» (1919-21) στην Ιταλία, είχαν ως αποτέλεσμα την απομόνωση της ρωσικής επανάστασης, αλλά και τη δημιουργία των συνθηκών για τη νίκη των Ναζί στη Γερμανία και των φασιστών στην Ιταλία. Στο κέντρο της πολιτικής του Χίτλερ ήταν η συστηματική προετοιμασία για ένα

Ο κίνδυνος μιας επαναστατικής κρίσης στη Γαλλία και στην Ιταλία, ο κίνδυνος που αποτελούσε τον εφιάλτη της αμερικανοαγγλικής διπλωματίας, ξεπεράστηκε μόνο γιατί οι πιο έμπιστες σταλινικές ηγεσίες (του Τορέζ στο ΚΚΓ και του Τολιάτι στο ΚΚΙ) συνεργάστηκαν συστηματικά και χωρίς αναστολές με τις αστικές ηγεσίες για την αποκατάσταση της (καπιταλιστικής) σταθερότητας

«δεύτερο γύρο» της αναμέτρησης του ΑΠΠ, με στόχο αυτή τη φορά τη «γερμανική νίκη». Όλες οι οικονομικές, ιδεολογικές, πολιτικές δυνάμεις του γερμανικού κεφαλαίου και κράτους ενοποιήθηκαν σταδιακά προς αυτόν το στόχο.

Η τακτική των νικητών του ΑΠΠ απέναντι σε αυτή τη νέα προοπτική ήταν αντιφατική, διστακτική και τελικά απολύτως ανεπαρκής. Διχάζονταν από τους ανταγωνισμούς μεταξύ τους. Διχάζονταν από τον «πειρασμό» να αξιοποιήσουν το ναζισμό/φασισμό ως ρόπαλο συντριβής των επαναστατικών κινήματων (πχ Ισπανία). Διχάζονταν από τον «πειρασμό» να στρέψουν τον Χίτλερ κυρίως κατά της ΕΣΣΔ. Έτρεμαν το ενδεχόμενο ενός νέου ηγεμονικού πολέμου, γιατί είχαν νωπή την πείρα του επαναστατικού κύματος που σημάδεψε το τέλος του ΑΠΠ. Έτσι επέτρεψαν στον Χίτλερ να καταπιεί την Αυστρία, να καταλάβει την Τσεχοσλοβακία (με πρόσχημα την «απελευθέρωση» της γερμανόφωνης μειονότητας...) και να ετοιμαστεί να εξαπολύσει τις στρατιές της Βέρμαχτ στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Την 1η Σεπτεμβρίου του 1939, όταν η Γερμανία εισέβαλλε στην Πολωνία, ξεκίνησε επισήμως ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος. Η ανθρωπότητα πλήρωσε τους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς με δεκάδες εκατομμύρια νεκρούς και σακατεμένους στρατιώτες, με ακόμα περισσότερα θύματα μεταξύ των αμάχων πληθυσμών, με πρωτοφανείς καταστροφές

ή ανατροπή Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου

στις πόλεις και στις υποδομές. Ο πόλεμος αυτός σημαδέυτηκε από τη βαρβαρότητα των μαζικών εγκλημάτων. Το μερίδιο του λέοντος ανήκει στους Ναζί, που με το Ολοκαύτωμα επιδίωξαν την πλήρη εξόντωση των Εβραίων, αλλά και των Ρομά, των ομοφυλόφιλων, των ανάπηρων κλπ. Όμως και οι «δημοκράτες» Σύμμαχοι έχουν το δικό τους μερίδιο: η συμπεριφορά τους απέναντι στον πληθυσμό των ηττημένων γερμανικών πόλεων ήταν εγκληματική (Αμβούργο, Δρέσδη, Βερολίνο...) και όταν η Ιαπωνία είχε πλέον γονατίσει, οι ΗΠΑ δεν δίστασαν να χρησιμοποιήσουν την ατομική βόμβα στη Χιροσίμα και στη Ναγκασάκι (με περίπου 250.000 νεκρούς) για να ανακοινώσουν στον πλανήτη ότι ο νέος ηγεμόνας ήταν ήδη επί σκηνής...

Ο χαρακτήρας του πολέμου

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, ως συνέχεια του Πρώτου, ήταν αναμφισβήτητα ένας πόλεμος ιμπεριαλιστικός, με επίδοκο το ξαναμοίρασμα της ισχύος και της επιρροής στον κόσμο. Ένας πόλεμος που το εργατικό κίνημα και η Αριστερά του όφειλε να αντιμετωπίσει με τη στρατηγική της μετατροπής του σε κοινωνική επανάσταση, όπως ακριβώς πρότεινε ο Λένιν και η Αριστερά του Τσίμερβαλντ στα 1914. Κάθε απομάκρυνση από αυτή τη στρατηγική και κυρίως η κατάτμησή της σε «στάδια» (πρώτα να ηττηθούν οι Ναζί, μετά να ανοικοδομηθεί η παραγωγή και η οικονομία και μετά να τεθούν τα ζητήματα

εξουσίας) επρόκειτο να πληρωθεί με βαριές ήττες.

Όμως η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται ως φωτοτυπία. Συνέχεια δεν σημαίνει επανάληψη. Μεταξύ του Πρώτου και του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου υπήρξαν κρίσιμες κλιμακώσεις και βαθμέματα, που έθεταν κρίσιμα ζητήματα τακτικής. Στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι συγκρουόμενοι στρατοί δεν περιορίστηκαν σε μια «γραμμή επαφής» στα χαρακώματα. Χώρες και πληθυσμοί βρέθηκαν σε καθεστώς ξενικής κατοχής. Ο Τρότσκι σε ένα από τα λαμπρά κείμενά του, λίγο πριν τη δολοφονία του, προειδοποιούσε τους οπαδούς του: «Στις ηττημένες χώρες, η θέση των μαζών θα επιδεινωθεί στο έπακρο. Στην κοινωνική καταπίεση, προστίθεται η εθνική καταπίεση, που το βάρος της θα κληθούν να σηκώσουν οι εργάτες. Από όλες τις μορφές δικτατορίας, η ολοκληρωτική δικτατορία ενός ξένου κατακτητή είναι η πιο ανυπόφορη». Οι κατακτημένες χώρες μετατράπηκαν σε πυριτιδαποθήκες που απειλούσαν να μετατρέψουν σε ήττα τις νίκες των ναζί στα μέτωπα, τις νίκες που η Βέρμαχτ είχε πετύχει σε βάρος των «δημοκρατικών» ιμπεριαλιστικών στρατιών.

Στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι γερμανικές και ιταλικές στρατιές δεν κουβαλούσαν μόνο τον κίνδυνο της «ξενικής κατοχής», αλλά και ένα πολιτικό πρόγραμμα: Αυτό του ναζισμού και του φασισμού. Η αυθόρμητη αντιφασιστική διάθεση από τα

κάτω, σε συνδυασμό με τα καθήκοντα αντίστασης στη ξενική κατοχή, λειτούργησε τελικά ως «κινητήρας» για ενεργοποίηση των μαζών σε μεγάλη κλίμακα.

Αυτά τα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και τα καθήκοντα και οι δράσεις που προέκυψαν από αυτά, όχι μόνο δεν είναι σε αντίθεση με την αντιπολεμική/επαναστατική γραμμή κατά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά αντίθετα συνιστούν το συγκεκριμένο τρόπο με τον οποίο η κρίση του πολέμου μπορούσε να μετατραπεί σε κοινωνική επανάσταση, ιδιαίτερα στην Ευρώπη.

Η πιο βαθιά διαφορά, που τελικά υπήρξε καθοριστική, αφορά τη γραμμή και την παρέμβαση των οργανωμένων δυνάμεων των ΚΚ και του «διεθνούς κέντρου» του ΚΚΣΕ, μετά και από την τελική διάλυση της Τρίτης Διεθνούς. Αφορά δηλαδή το ζήτημα της ηγεσίας στη συγκεκριμένη ιστορική «στιγμή».

Η κυριαρχία του σταλινισμού δεν σημαδέυτηκε μόνο από τις πιο βαθιές δολοφονικές «εκκαθαρίσεις» στο κόμμα, στο κράτος και στο στρατό στην ΕΣΣΔ. Συνδυάστηκε με μια συστηματική ανατροπή της πολιτικής της Τρίτης Διεθνούς της εποχής του Λένιν. Η γραμμή του Ενιαίου Μετώπου, του 3ου και 4ου συνεδρίου της Κομιντέρν, αντιστράφηκε -με την αλλοπρόσαλλη γραμμή του «σοσιαλφασισμού» που διευκόλυνε τη νίκη των Ναζί στη Γερμανία και περιόρισε σε εικονικές τις αντιστάσεις στο φασισμό στην Ιταλία. Αυτή η

αυτοκτονική «αριστεριστική» γραμμή, έδωσε ξαφνικά τη θέση της στη δεξιά στροφή των Λαϊκών Μετώπων, που συνιστούσε τη συμμαχία με τις αστικές δημοκρατικές δυνάμεις προκειμένου να αντιμετωπιστεί ο φασισμός.

Και στα 1939 ο κόσμος εμβρόντητος μάθαινε για το Σύμφωνο Μολότοφ-Ρίμπεντροπ που, για να μη μένει καμιά αμφιβολία για τη σημασία του, συνοδεύτηκε από το διαμελισμό της Πολωνίας μεταξύ της χιτλερικής Γερμανίας και της σταλινικής ΕΣΣΔ. Αυτές οι «στροφές» συνοδεύονταν με συστηματικές ανατροπές και εκκαθαρίσεις στις ηγεσίες των ΚΚ στην Ευρώπη, με κορυφαία πράξη τη διάλυση του ΚΚ Πολωνίας το 1938, με απόφαση της σταλινικής ηγεσίας της Κομιντέρν, λίγους μόλις μήνες πριν την υπογραφή του Συμφώνου Μολότοφ-Ρίμπεντροπ.

Το αποφασιστικό κριτήριο για τη γραμμή που εξέπεμπε πλέον η Τρίτη Διεθνής δεν ήταν πια τα συμφέροντα της παγκόσμιας επανάστασης, αλλά η διπλωματική υποστήριξη του καθεστώτος της ΕΣΣΔ. Και οι συνέπειες ήταν πολιτικά καθοριστικές για τα κινήματα αντίστασης, για τον πιο δυναμικό παράγοντα που απειλούσε να μετατρέψει τον πόλεμο σε κοινωνική επανάσταση. Τα ΚΚ πείστηκαν για να δώσουν στα κινήματα αντίστασης τον εν γένει «εθνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα» που επιδίωκε την ήττα του Άξονα σε συνεργασία με τους «δημοκρατικούς» Συμμάχους και κατέληξε σε κυβερνήσεις «Εθνικής Ενότητας» που ανέλαβαν τα καθήκοντα της «Εθνικής Ανοικοδόμησης» στις φοβερές συνθήκες του 1945. Ο κίνδυνος μιας επαναστατικής κρίσης στη Γαλλία και στην Ιταλία, ο κίνδυνος που αποτελούσε τον εφιάλητη της αμερικανοαγγλικής διπλωματίας, ξεπεράστηκε μόνο γιατί οι πιο έμπιστες σταλινικές ηγεσίες (του Τορέζ στο ΚΚΓ και του Τολιάτι στο ΚΚΙ) συνεργάστηκαν συστηματικά και χωρίς αναστολές με τις αστικές ηγεσίες για την αποκατάσταση της (καπιταλιστικής) σταθερότητας. Σε άλλες χώρες (με κορυφαίο παράδειγμα την Ελλάδα) αυτή η γραμμή οδήγησε σε αιματηρές ήττες. Η Γιουγκοσλαβία του Τίτο και η Κίνα του Μάο είναι οι εξαιρέσεις που επιβεβαιώνουν τον κανόνα: και στις δύο αυτές χώρες, για ιστορικούς λόγους, τα ΚΚ είχαν διατηρήσει βαθμούς αυτονομίας που τους επέτρεψαν να «σπάσουν» τους περιορισμούς της Γιάλτας και να διεκδικήσουν την εξουσία.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ Επικοινωνήστε μαζί μας:

• Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
• ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

9 Μάη: Η επέτειος του τέλους του Δεύτερου Παγκοσμίου Πολέμου 'Όποιος επιθυμεί την ειρήνη, ας προ ετοιμάζει την κοινωνική ανατροπή

(συνέχεια από σελ.23)

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΥΧΑΙΟ ότι και τα δύο αυτά ΚΚ, πολύ σύντομα μέσα στις μεταπολεμικές συνθήκες ήρθαν σε ρήξη με τη Μόσχα, ανεξάρτητα με τους ιδεολογικούς ρόλους που προέβλεπαν για να εξηγήσουν την αυτονόμησή τους.

Οι συνέπειες υπήρξαν βαριές και για την ίδια την ΕΣΣΔ, που πλήρωσε δυσανάλογα βαρύ φόρο απωλειών στη σύγκρουση με τη ναζιστική Γερμανία, που τελικά τον Ιούνιο του 1941 αποδείχτηκε αναπόφευκτη. Ο ισχυρισμός ότι το «Σύμφωνο» ήταν ένας τακτικός ελιγμός του Στάλιν για να κερδίσει χρόνο και να προετοιμάσει την άμυνα της ΕΣΣΔ, είναι παντελώς αστήρικτος. Ο Ν. Χρυστόφ (ο υπεύθυνος των μαζικών προπολεμικών εκκαθαρίσεων στην Ουκρανία, ο επικεφαλής της άμυνας στο Στάλινγκραντ, και μέλος της τριμελούς ηγεσίας του ΠΓ ως το θάνατο του Στάλιν) στη διαβόητη έκθεσή του προς το 2ο συνέδριο του ΚΚΣΕ αποκάλυψε αναλυτικά το πόσο απροετοίμαστη βρέθηκε η ΕΣΣΔ κατά τη γερμανική επίθεση, το πόσο παραλυτικά αιφνιδιάστηκε η ηγεσία της, το πόσο βαριές ήταν οι συνέπειες των «εκκαθαρίσεων» στο στρατό, που είχαν αφανίσει τη συντριπτική πλειοψηφία των εμπειροπόλεμων αξιωματικών της εποχής του εμφυλίου, με την καχυποψία των «φιλο-τροτσκιστικών» αισθημάτων μεταξύ τους.

Αυτά τα ηγετικά και πολιτικά «κενά» πληρώθηκαν με τα 20 εκατομμύρια νεκρούς των λαών της ΕΣΣΔ προκειμένου να αντιμετωπιστεί η ναζιστική αγριότητα που αντιμετώπιζε τους Σλάβους ως «υπανθρώπους».

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος κατέληξε σε μια νέα «μοιρασιά» του κόσμου, όπως περιγράφεται στη συμφωνία της Γιάλτας μεταξύ των Ρούζβελτ-Τσόρτσιλ-Στάλιν. Η προέλαση του ρωσικού στρατού εγκατέστησε με συνοπτικές και από τα πάνω διαδικασίες τα καθεστώτα των «Λαϊκών Δημοκρατιών» στην Ανατολική Ευρώπη. Στις περισσότερες από αυτές, οι εκκαθαρίσεις της περιόδου 1945-55, «κούρεψαν»

μέσα στα ΚΚ τα ηγετικά στελέχη με προηγούμενη παρουσία μέσα στο εργατικό κίνημα, που θα μπορούσαν να σταθούν με στοιχειώδη αυτονομία απέναντι στη Μόσχα. Το έντονα αντιρωσικό μένος που σήμερα κυριαρχεί μέσα στους πληθυσμούς τους, δεν οφείλεται σε κάποια ιδιομορφία στο DNA των Πολωνών, των Ούγγρων, των Τσέχων κ.ο.κ. εργατών, αλλά στις τραγικές ιστορικές εμπειρίες τους.

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος οδήγησε στις συνθήκες του Ψυχρού Πολέμου. Μια ιστορική περίοδο με αστάθειες κι επικινδυνότητες, αλλά επίσης με ένα πλαίσιο ισορροπίας και πειθάρχησης μεταξύ των δύο στρατοπέδων. Ο Ψυχρός Πόλεμος, μετά το 1989-91, έδωσε τη θέση του στη λεγόμενη «μετα-σοβιετική» εποχή, όπου οι Αμερικανοί έχτιζαν πάνω στην αυταπάτη της μακράς και ανεμπόδιστης ηγεμονίας τους. Οι ήττες τους στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν, η διεθνής οικονομική κρίση του συστήματος, η άνοδος της Κίνας, σημάδεψαν τα όρια αυτής της εποχής.

Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία αναδεικνύει το τέλος της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης, όπως τη γνωρίσαμε στα τελευταία 30-40 χρόνια. Η «ένοπλη παγκοσμιοποίηση», η τάση προς περιφρονημένες «ζώνες επιρροής» είναι ξανά παρούσα, μέσα σε έναν καπιταλιστικό κόσμο πιο άναρχο, με περισσότερα και πιο ανεξέλεγκτα «σημεία επαφής» μεταξύ των ανταγωνιζόμενων μεγάλων δυνάμεων, αλλά και πολλών ισχυρών πλέον περιφερειακών δυνάμεων.

Δίπλα στον τρομερό κίνδυνο μιας μεγάλης κλιματικής κρίσης, προτίθεται ο κίνδυνος των μεγάλων πολέμων. Οι συχνές αναφορές, από τα πιο επίσημα χείλη, στα πυρηνικά όπλα δεν πρέπει να αντιμετωπιστούν με ελαφρότητα. Η καθυστέρηση της υπερώριμης και αναγκαίας κοινωνικής ανατροπής, της συστημικής αλλαγής που είναι ιστορικά απαραίτητη, μπορεί να πληρωθεί ακριβιά. Το δίλημμα «σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» γίνεται καθοριστικό για την ιστορική περίοδο που ανοίγεται μπροστά μας.

Το διαρκές έγκλημα στην Παλαιστίνη...

Ο Απρίλης στην Παλαιστίνη ήταν γεμάτος από ειδήσεις που υπενθυμίζουν ότι μπορεί να υπάρξει ανάφλεξη ανά πάσα στιγμή. Οι αιτίες είναι γνωστές και μόνιμες: Αφενός, το Ισραηλινό σχέδιο εποικιστικής αποικιοκρατίας παραμένει απολύτως ενεργό, προχωρώντας καθημερινά σε νέες επιθέσεις και προκλήσεις. Αφετέρου, η πρόσφατη διαπίστωση του Μουσταφά Μπαργούτι ότι όλα αυτά «δεν έχουν κάμψει την παλαιστινιακή αντίσταση».

Στο επίκεντρο βρέθηκε η εισβολή των Ισραηλινών δυνάμεων στο Τέμενος Αλ Άκσα, παράλληλα με τις σχετικές προκλήσεις φανατικών εποίκων. Η συχνότητα αυτών των επιθέσεων τα τελευταία χρόνια συνδέεται με την κλιμάκωση των ενεργειών εθνοκάθαρσης/εποικισμού στην ανατολική Ιερουσαλήμ. Απέναντι στην ισραηλινή προσπάθεια απόκτησης ολοκληρωτικού ελέγχου της Ιερουσαλήμ, η ύπαρξη του Αλ Άκσα είναι ένα ισχυρό σύμβολο-σημείο αναφοράς για το παλαιστινιακό εθνικό αίσθημα, το οποίο οι ισραηλινές επιθέσεις θέλουν να ταπεινώσουν/εκμηδενίσουν.

Στη σκιά των συγκρούσεων στο

Αλ Άκσα, μαινόταν μια ευρύτερη σύγκρουση, που συνδέεται πολύ πιο άμεσα με τα εποικιστικά σχέδια. Αφενός η κυβέρνηση Μπένετ συνεχίζει το «έργο» των προηγούμενων, ανακοινώνοντας διαρκώς νέους εποικισμούς (9.000 στην ανατολική Ιερουσαλήμ, σχέδια ξεριζωμού των Βεδουίνων στην έρημο Νεγκέβ κ.ά) και αφετέρου οι ίδιοι οι έποικοι συχνά «παίρνουν τα πράγματα στα χέρια τους» (μαζικές διαδηλώσεις σε φυλάκια στη Δυτική Όχθη και μέσα από παλαιστινιακά χωριά -με συνο-

δεία στρατού- που απαιτούν νέες αρπαγές κι εγκλήματα εις βάρος των Παλαιστινίων).

Αυτή η πραγματικότητα βρίσκεται πίσω από τις ατομικές επιθέσεις Παλαιστινίων στο Τελ Αβίβ και αλλού. Το γεγονός ότι οι δράστες των επιθέσεων προέρχονται συντριπτικά από τη Δυτική Όχθη υπενθυμίζει και μια άλλη πραγματικότητα πίσω από αυτές τις επιθέσεις: Την απελπισία των Παλαιστινίων από την ανικανότητα/απροθυμία της εκεί ηγεσίας (Παλαιστινιακή Αρχή/Φατάχ) να οργανώσει

τον αγώνα. Η εμφάνιση αυτής της μορφής πάλης στο φόντο της ρωσικής εισβολής στην Ουκρανία επιτρέπει και μια εκτίμηση που ασφαλώς είναι δύσκολο να επιβεβαιωθεί: Την «κραυγή» των Παλαιστινίων απέναντι στην υποκρισία της «διεθνούς κοινότητας» που τους αγνοεί συστηματικά.

Η απάντηση του Κράτους του Ισραήλ ήταν -όπως πάντα- και δυσανάλογη και αιματηρή: Με τον Μπένετ να δηλώνει ότι οι ένοπλες δυνάμεις «έχουν το ελεύθερο να αντιμετωπίσουν τον τρόμο», εξελίσσεται μια στρατιωτική επιχείρηση συλλήψεων και εκτελέσεων στη Δυτική Όχθη: Τζενίν, Βηθλεέμ, Χεβρώνα ζουν καθημερινά περιστατικά όπου ο Ισραηλινός στρατός και η αστυνομία εισβάλλουν, καταδιώκουν, σκοτώνουν Παλαιστίνιους «υπόπτους».

Αυτά τα γεγονότα φωτίζουν ακόμα πιο έντονα τις εξαιρετικές επισημάνσεις ενός άρθρου του Γκιντεόν Λεβί, του γνωστού Ισραηλινού αντιισλωνιστή δημοσιογράφου, επ' αφορμή της ρωσικής εισβολής και του τρόπου που την αντιμετώπισε και η «διεθνής κοινότητα» αλλά και τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας. Ακολουθούν κάποια ενδεικτικά αποσπάσματα.

...και η υποκρισία

Αποσπάσματα άρθρου του Γκιντεόν Λεβί

[...] Όλα άρχισαν με την ανακοίνωση του υπουργού Εξωτερικών Γιαίρ Λαπίντ, λίγο μετά την έναρξη του πολέμου, ότι η εισβολή της Ρωσίας ήταν μια «σοβαρή παραβίαση της διεθνούς τάξης». Υπό άλλες συνθήκες, θα ήταν ίσως σχεδόν διασκεδαστικό...

Η Ρωσία καταπατά σοβαρά τη διεθνή τάξη. Αλλά και το Ισραήλ τί κάνει; Υπάρχει άλλη χώρα που να παραβιάζει τόσο ωμά και αλαζονικά επί τόσα πολλά χρόνια τη διεθνή τάξη; Υπάρχει έστω μια απόφαση μεγάλων διεθνών οργανισμών που να το αφορά, την οποία δεν αγνόησε ή δεν παραβίασε ανοιχτά το Ισραήλ;

Πώς ακριβώς διαφέρει από την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία η εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο το 1982 και η επακόλουθη στρατιωτική κατοχή; [...] Και πέρα από τη χρονική διάρκεια, πού ακριβώς διαφέρει η 50ετής κατοχή της Δυτικής Όχθης από το Ισραήλ, χωρίς διαφαινόμενο τέλος, από

την πιο πρόσφατη κατοχή εδαφών της Ουκρανίας από τη Ρωσία; [...]

Οι μέθοδοι δράσης είναι επίσης τρομακτικά όμοιες: βίαιες ένοπλες εισβολές ως λύση σε πραγματικά ή φανταστικά προβλήματα. Οι Ρώσοι ισχυρίζονται ότι εισέβαλαν στην Ουκρανία για να σταματήσουν τη «γενοκτονία», να «αποναζιστικοποιήσουν» το καθεστώς και να αποστρατιωτικοποιήσουν τη χώρα. Οι Ισραηλινοί διακήρυσσαν εξοργιστικά παρόμοιους στόχους πριν από τις εισβολές τους σε Γάζα και Λίβανο: Αυτοάμυνα, απομάκρυνση ενός «τρομοκρατικού» καθεστώτος και αποστρατιωτικοποίηση. [...] Και οι δύο υπόσχονται να χτυπήσουν μόνο στρατιωτικούς στόχους αλλά και οι δύο σκοτώνουν αθώους αμάχους, μερικές φορές χωρίς να παραδέχονται τη διάκριση. [...]

Τα εγκλήματα πολέμου και οι παραβιάσεις του διεθνούς νόμου από το Ισραήλ διαπράττονται εδώ και πολύ καιρό και χωρίς τέλος στον ορίζοντα. Δεν περνάει μια μέρα χωρίς ωμές παραβιάσεις του διεθνούς νόμου από το Ισραήλ, από την επιχείρηση εποι-

κισμών στη μεταφορά κρατουμένων στα εδάφη του κατακτητή, ως την αποστέρηση φυσικών πόρων από τις κατεχόμενες περιοχές και την επιβολή συλλογικής τιμωρίας.

Οι εγκληματικές παραβιάσεις έχουν γίνει μια καθημερινή ρουτίνα για την Ισραηλινή Κατοχή, από φυλακίσεις χωρίς δίκη και δολοφονίες αθώων αμάχων μέχρι το ακαταδίωκτο των Ισραηλινών που διαπράττουν εγκληματικές πράξεις και την άρνηση βασικών ανθρωπίνων δικαιωμάτων για τους Παλαιστίνιους.

Ποια είναι λοιπόν η διαφορά; Αυτή βρίσκεται μόνο στην κρίση του υπόλοιπου πλανήτη, αποκαλύπτοντας διπλά στάνταρ και υποκρισία.

Λίγες μέρες μετά την κατάληψη της Κριμαίας το 2014, η Ευρώπη ανακοίνωσε αμέσως κυρώσεις κατά τη Ρωσίας. Μια βδομάδα μετά την σημερινή εισβολή στην Ουκρανία και ο πλανήτης ήταν ενωμένος στην εφαρμογή κυρώσεων άνευ προηγουμένου σε σκληρότητα κατά της Μόσχας.

Εν τω μεταξύ, μια κατοχή που κρατάει πάνω από μισό αιώνα αντιμετω-

πίζεται με παγκόσμια αδιαφορία και αδράνεια. Το Ισραήλ, το αγαπημένο παιδί της Ευρώπης και των ΗΠΑ, επιτρέπεται να κάνει αυτά που δεν επιτρέπεται να κάνει η Ρωσία. [...]

Όταν ένας έφηβος Ουκρανός ρίχνει μια μολότοφ σε ρωσικό τανκ, οι Ισραηλινοί το θεωρούν ηρωική πράξη που είναι άξια να υποστηριχθεί. Όταν ένας έφηβος Παλαιστίνιος κάνει το ίδιο, παρακινήμένος από τα ίδια κίνητρα και με την ίδια νομιμοποίηση, οι Ισραηλινοί στρατιώτες τον εκτελούν και η Ισραηλινή κοινή γνώμη τον καταγγέλλει ως τρομοκράτη. Ελάχιστοι Ισραηλινοί παραδέχονται την συντριπτική ομοιότητα ανάμεσα σε αυτές τις δύο εξίσου δίκαιες πράξεις αντίστασης ενάντια σε μια κατοχή. [...]

Κι όμως, ίσως κρύβεται κάποια ελπίδα πίσω από όλα αυτά. Ίσως όταν τελειώσει αυτός ο καταραμένος ρωσικός πόλεμος στην Ουκρανία, ο πλανήτης να παραδεχτεί ότι δεν υπάρχει καμία διαφορά ανάμεσα σε μία κατοχή και σε μια άλλη, και θα τολμήσει να βγάλει τα αναγκαία συμπεράσματα.

[...]

Η Γαλλία σε αχαρτογράφητα νερά

Του Πάνου Πέτρου

Ο δεύτερος γύρος των γαλλικών εκλογών δεν έκρυβε εκπλήξεις. Ο Εμμανουέλ Μακρόν κατόρθωσε να επικρατήσει της Μαρίν Λεπέν και με ευρύτερη διαφορά (17 μονάδων) από τις περισσότερες εκτιμήσεις. Όμως αυτό δεν αναιρεί το γεγονός ότι η Λεπέν κατέγραψε το υψηλότερο ποσοστό που έχει πετύχει ποτέ σε δεύτερο γύρο (41,5%) και ότι αυτό έρχεται σε συνέχεια μια διαρκούς αυξητικής τάσης. Το FN/RN μπορεί να μην έχει καταφέρει την «έφοδο» που ήλπιζε ούτε το 2017 ούτε φέτος, αλλά με όρους «παρατεταμένης πολιορκίας» έχει σημειώσει τρομακτική φθορά στα «τείχη» που το κρατάνε εκτός εξουσίας.

Καθώς ο δεύτερος γύρος αποτελεί μια πολύ ιδιαίτερη διαδικασία (ανάδειξης κυβέρνησης ανάμεσα στις δύο διαθέσιμες επιλογές), ο πραγματικός πολιτικοκοινωνικός συσχετισμός στη Γαλλία, αυτό που μπορεί να θεωρηθεί πολιτικό «μήνυμα της κάλπης», καταγράφεται παραδοσιακά στον πρώτο γύρο.

Εκεί παρουσιάστηκε η κατάρρευση των δύο μεγάλων κομμάτων. Οι Σοσιαλιστές και οι Ρεπουμπλικάνοι, που ιστορικά εναλλάσσονταν στη διακυβέρνηση της χώρας, συγκέντρωσαν από κοινού... 6,6%! Οι μεν Σοσιαλιστές έπεσαν από το θλιβερό 6,3% στο 1,8% φέτος και αντιμετώπιζον ζήτημα βιωσιμότητας. Οι δε Ρεπουμπλικάνοι, που παρά την κρίση τους είχαν αποδειχθεί πιο «ανθεκτικοί» (20% το 2017, επιτυχίες στις αυτοδιοικητικές εκλογές) κατακλύθηκαν στο 4,8%. Το ότι απέτυχαν να περάσουν το 5% (που εξασφαλίζει ότι το κράτος αποζημιώνει σημαντικό μέρος των προεκλογικών εξόδων), είναι σημαντικό και συμβολικά (η επίσημη-κρατική «αναγνώριση» ότι το εν λόγω κόμμα αποτελεί ζωτικό μέρος του πολιτικού συστήματος, εκφράζοντας σημαντική μερίδα του εκλογικού σώματος) αλλά προσθέτει και υλικά-οικονομικά βάσανα στους κάποτε «μεγάλους»...

Δεν έχει υπάρξει ευρωπαϊκό προηγούμενο τέτοιου μεγέθους κατάρρευσης και των δύο μεγάλων κομμάτων. Η Γαλλία έχει αποκτήσει έναν ολοκαίνουργιο πολιτικό χάρτη. Αυτό που αποτυπώθηκε είναι η τριχοτόμηση της Γαλλίας, όπου η «Αριστε-

ρά» (με την πλατιά γαλλική έννοια του όρου που ξεκινά από τους Σοσιαλιστές, περνά από τους Πράσινους και φτάνει στις αντικαπιταλιστικές οργανώσεις), η αστική κεντροδεξιά (Μακρόν, Ρεπουμπλικάνοι, μικρότεροι κεντροδεξιοί σχηματισμοί) και η ακροδεξιά (Λεπέν, Ζεμούρ και μικρότερες δυνάμεις σκληρού «δεξιού κυριαρχισμού») αθροίζουν η καθεμιά από 32-35%.

Κούρσα για τρεις

Σε μια εκλογική χρονιά που ο αριθμός των αναποφάσιστων υπήρξε πολύ υψηλός, με πολλούς να δηλώνουν ότι θα αποφασίσουν «κυριολεκτικά πάνω από την κάλπη», στην τελική ευθεία προς την κάλπη ενισχύθηκαν οι «πρωταθλητές» της κάθε παράταξης, ως «χρήσιμη ψήφος» σε όποιον-α είχε ελπίδες να περάσει στο δεύτερο γύρο και να διεκδικήσει την προεδρία.

Η ευρύτερη «τριχοτόμηση» αποτυπώθηκε έτσι και στο γεγονός ότι είχαμε «κούρσα για τρεις».

Με την ολοκλήρωση της εξαφάνισης των παλιών κυβερνητικών κομμάτων και κυρίως με την αποτυχία της Βαλερί Πεκρέζ να «επαναφέρει» τους Ρεπουμπλικάνους στην κεντρική πολιτική σκηνή, απέμεινε ο Μακρόν να στέκεται πάνω από τα ερείπιά τους, ως η μοναδική «σοβαρή» επιλογή της αστικής τάξης αλλά και το βασικό εκλογικό καταφύγιο όσων επιθυμούν μια κάποια «σταθερότητα».

Η Λεπέν αντιμετώπισε την «πρόκληση Ζεμούρ» με σχετική επιτυχία. Το δικό της υψηλό σκορ και η «προσγείωση» του Ζεμούρ στο 7% ματαίωσε την προσπάθεια του νεόκοπου ανταγωνιστή της να αμφισβητήσει την «ηγεσία» της στον ακροδεξιό χώρο. Αλλά το άθροισμα των δύο (μαζί με εκείνο του Ντιπόν-Ενιάν) απέδειξε επίσης ότι το «φαινόμενο Ζεμούρ» δεν ήταν μια απλή διάσπαση του ακροδεξιού ακροατηρίου, αλλά παράγωγο κι επιταχυντής της διαρκούς διεύρυνσής του.

Στα αριστερά, αποτυπώθηκε η κυριαρχία του Μελανσόν, καθώς ενισχύθηκε σημαντικά σε ένα περιβάλλον που (σε σχέση με την μεγάλη επιτυχία του 2017) είχε να αντιμετωπίσει και τον ανταγωνισμό της αυτόνομης καθόδου των Πρασίνων και τη ρήξη με το ΚΚΓ που φέτος αποφάσισε να διαχωριστεί (εκ δεξιών) από τον πρώην σύμμαχό του.

Οι τρεις «πρωταθλητές» αντιμετώ-

πίζουν τις δικές τους προκλήσεις.

Ο Μακρόν απέδειξε ότι είναι κάτι παραπάνω από «ο κομήτης του 2017». Αλλά αυτό δεν ακυρώνει το γεγονός ότι δεν είναι ισχυρός παίκτης που κυριαρχεί πολιτικά. Ίσχυε από το 2017 το ότι πέρασε στο δεύτερο γύρο λόγω της κρίσης των μεγάλων και του κατακερματισμού που «ρίχνει τον πήχη» και κέρδισε λόγω της απέχθειας προς την Λεπέν. Ισχύει πολύ περισσότερο σήμερα, καθώς μεσολάβησε η φθορά μιας ζετούς θητείας που του χάρισε το στίγμα του «προέδρου των πλουσίων» αλλά και του «βοναπάρτη». Ασφαλώς λειτουργεί προς όφελός του ο έλεγχος της εκτελεστικής εξουσίας (που επιτρέπει πολιτική πρωτοβουλία, διευκολύνει οικοδόμηση κοινωνικών συμμαχιών αλλά και λειτουργεί ευεργετικά σε εκείνες τις στιγμές κρίσης που ξυπνά το αρχικό ανακλαστικό «συσπείρωσης γύρω από την κρατική ηγεσία»). Όμως διαπίστωσε στη διάρκεια των

αλαζονεία του 2017. Το «κυνήγι της αριστερής ψήφου», με επιστράτευση της ρητορικής των συναιθέσεων και της κοινωνικής ευαισθησίας ήταν ενδεικτικό.

Προκλήσεις

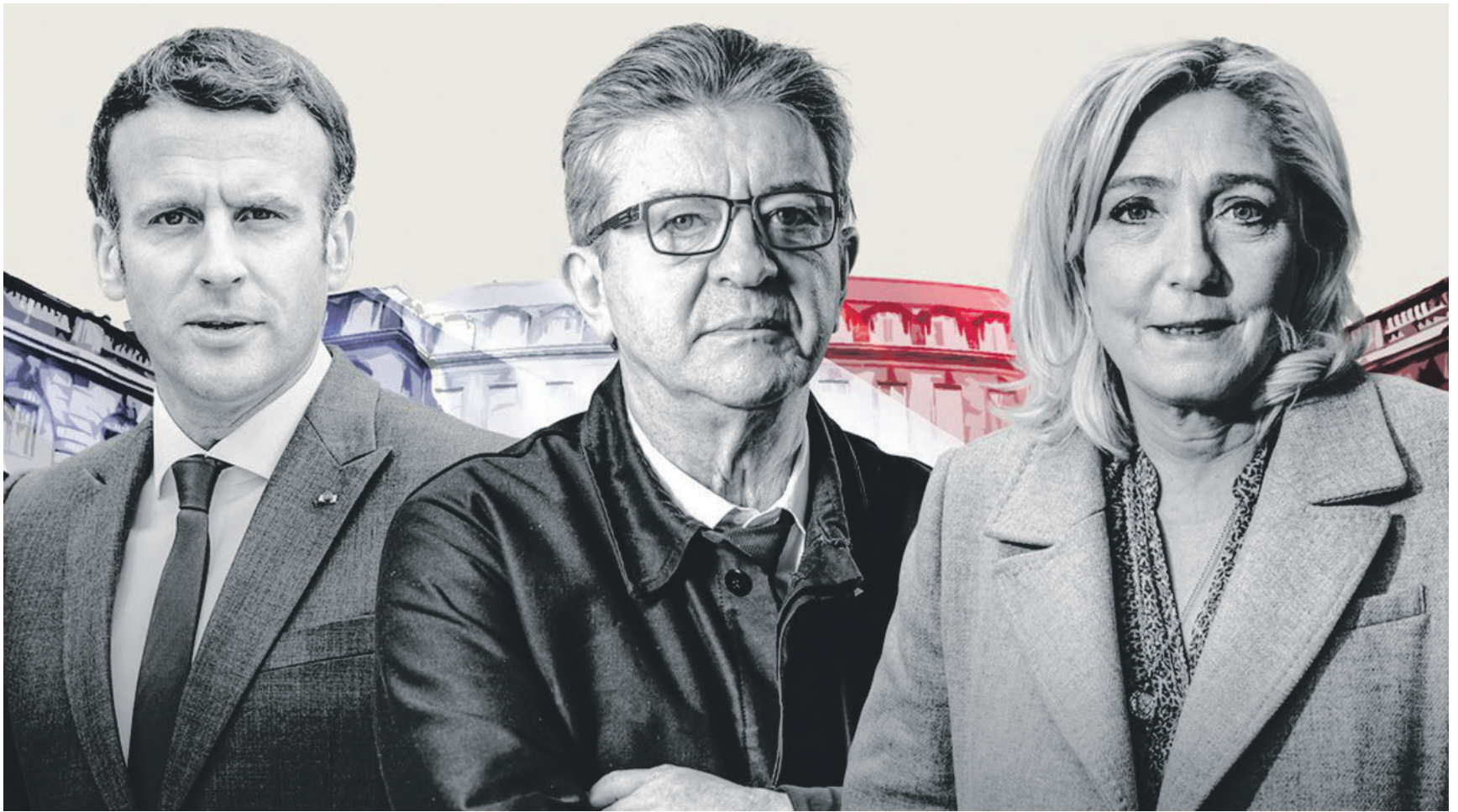
Η επόμενη θητεία του θα είναι μια περιπέτεια, στην οποία γνωρίζει ότι μπαίνει αποδυναμωμένος. Η νικητήρια ομιλία του ήταν ενδεικτική. Υποχρέωθηκε να απευθυνθεί σε όσους εξασφάλισαν την νίκη του (προερχόμενοι κυρίως από τα αριστερά) δηλώνοντας «ξέρω ότι το κάνατε παρά την άποψή σας για την υποψηφιότητά μου και σας λέω ότι πλέον είμαι υπόχρεος απέναντί σας», αλλά και σε όσους ψήφισαν Λεπέν, δηλώνοντας ότι καταλαβαίνει τον θυμό τους και θα σκύψει πάνω από τις αιτίες του. Ασφαλώς είναι το κλισέ του εκάστοτε νικητή ότι πλέον θα κυβερνήσει για όλους, αλλά σπάνια είναι τόσο καθαρή η έντονη πόλωση που

Δεν έχει υπάρξει ευρωπαϊκό προηγούμενο τέτοιου μεγέθους κατάρρευσης και των δύο μεγάλων κομμάτων. Η Γαλλία έχει αποκτήσει έναν ολοκαίνουργιο πολιτικό χάρτη όπου αποτυπώνεται μια «τριχοτόμηση» της χώρας.

μεγάλων κοινωνικών συγκρούσεων της πρώτης θητείας του, ότι η εκλογική νίκη δεν είναι πάντα ισοδύναμο πολιτικής παντοδυναμίας ή κοινωνικής συναίνεσης. Το είχε διαπιστώσει από τις μεγάλες κοινωνικές συγκρούσεις στο πρώτο μισό της θητείας του (Κίτρινα Γιλέκα, απεργίες για το ασφαλιστικό), που τον υποχρέωσαν να συνειδητοποιήσει ότι η εκλογική κρίση των κομμάτων δεν σήμαινε (όπως έδειχνε να πιστεύει όταν εξαπέλυε την εμβληματική επίθεση στο συνταξιοδοτικό) και μια κάποια «εξαέρωση» των κοινωνικών οργανώσεων ή της σημασίας των πιο ριζωμένων πολιτικών ή κοινωνικών μηχανισμών στην απόσπαση συναινέσεων. Μεταξύ των δύο γύρων, το υψηλό σκορ του Μελανσόν αλλά και το γεγονός ότι η διακυβέρνησή του είχε αποξενώσει το αριστερό κοινό σε βαθμό που δεν ήταν καθόλου δεδομένη η «αντιφασιστική» υποστήριξή του στο δεύτερο γύρο, λειτούργησε ως μια επιπλέον υπενθύμιση ότι δεν έχει την πολυτέλεια να δείξει την

να κάνει τη ματαιότητα μιας τέτοιας υπόσχεσης/απόπειρας τόσο ορατή με γυμνό μάτι και στον πιο άπειρο πολιτικά.

Στην επιτυχία της Λεπέν πέφτει μια βαριά σκιά που συνοψίζεται σε μια παλιά φράση του Ζεμούρ: «Οι Λεπέν δεν πρόκειται να κερδίσουν». Ο νέος αστέρας της γαλλικής ακροδεξιάς επανήλθε μετεκλογικά: «Είναι η 8η φορά που η ήττα συνδέεται με το όνομα Λεπέν». Ασφαλώς έχει τους λόγους του (ως δελφίνος) να το λέει -και να υποτιμά την σταθερή εκλογική πρόοδο του RN (πρώην FN) υπό την ηγεσία της Μαρίν, την ανησυχητική «κανονικοποίησή» του στα μυαλά πολλών Γάλλων, όπως και τη φετινή εδραίωση της ηγεμονίας της απέναντι στην πρόκληση που της έθεσε. Αλλά η Μαρίν έχει διανύσει πλέον 10 χρόνια «αποτοξικοποίησης» με τη διαρκή υπόσχεση μιας επερχόμενης νίκης που συνεχίζει να μην έρχεται. Κάποιοι κορυφαίοι συνεργάτες της που την εγκατέλειψαν για τον Ζεμούρ νωρίτερα φέτος μπορεί

να αποδείχθηκε ότι «πόνταραν σε λάθος άλογο». Αλλά το γεγονός της «αυτομόλυσής» τους παραμένει ως υπενθύμιση της διαβρωτικής δυναμικής που μπορεί να έχει η διαρκής ματαίωση της υπόσχεσης για νίκη. Αυτά ενισχύονται από το άλλο μεγάλο πρόβλημα της Λεπέν, που είναι ίσως το μόνο ελπιδοφόρο στοιχείο της εποχής της εκλογικής ανόδου της: η αδυναμία της να μεταφράσει το εκλογικό ρεύμα σε οργανωτική ενίσχυση του κόμματός της.

Προεκλογικά, ο Τζον Μάλεν υπενθύμιζε σε συνέντευξή του στην «Ε.Α.» τα θλιβερά ποσοστά του ακροδεξιού κόμματος στις αυτοδιοικητικές εκλογές (όπου ο κομματικός μηχανισμός έχει μεγαλύτερο βάρος από την χαρισματική προσωπικότητα) και συμπλήρωνε ότι «σε πολλές πόλεις, δεν τολμάνε να οργανώσουν δημόσιες συγκεντρώσεις ή εξορμήσεις με φυλλάδια». Σε μια διεθνή εκδήλωση για την ευρωπαϊκή ακροδεξιά που έγινε μεταξύ των δύο γύρων στη Γαλλία, ο Ούγκο Παλέτα σημείωνε ότι σε πολλές πόλεις όπου το FN/RN συγκεντρώνει 20% ή 25%, δεν έχει ούτε... ένα μέλος!

Αυτά τα προβλήματα θα κληθεί να αντιμετωπίσει η Λεπέν.

Στα αριστερά, οι προκλήσεις αφορούν την Ανυπότακτη Γαλλία και τον Μελανσόν. Έχουν γραφτεί πολλά για την πολιτική χρησιμότητα που έχουν οι εκλογικές του καμπάνιες, η οποία επιβεβαιώθηκε και φέτος, από το πώς μετατόπισε τη συζήτηση προς τα αριστερά και το πώς

εξέφρασε εκλογικά τον κόσμο των εργατικών και μεταναστευτικών γειτονιών, λειτουργώντας ως αντίβαρο στη διαρκή δεξιά μετατόπιση του δημόσιου λόγου. Αλλά η καρδιά του προβλήματος παραμένει: Η «σημασία» της Ανυπότακτης Γαλλίας αναδεικνύεται emphatically... κάθε 5 χρόνια, τη «στιγμή» των προεδρικών εκλογών. Η μετατροπή της εκλογικής επιρροής του Μελανσόν σε μαχητή δύναμη παραμένει ένα μεγάλο ερωτηματικό.

Ο κίνδυνος είναι να επικρατήσει η σκέψη ότι «στρατηγική που κερδίζει, δεν αλλάζει», δηλαδή να μην υπάρξει κανένας αναστοχασμός για τα όρια του «αριστερού λαϊκισμού», που μπορεί όντως να χτίζει «εκλογικές πολεμικές μηχανές» γύρω από έναν χαρισματικό ηγέτη (πόσο μάλλον στο γαλλικό προεδροκεντρικό σύστημα), αλλά αποδεικνύεται απολύτως ανεπαρκής στα πραγματικά επίδικα της εποχής που αφορούν την ενίσχυση της πολιτικής συνείδησης και της οργανωτικής δύναμης των ίδιων των εργαζομένων. Αντίθετα, υπάρχουν στοιχεία της στρατηγικής της «Α.Γ.» που χρειάζεται να ενισχυθούν και αφορούν τις μάχες που επέλεξε να δώσει στο πεδίο των ιδεών και των πολιτικών απόψεων. Όπως η πρόθυμη υιοθέτηση των αιτημάτων της ριζοσπαστικής οικολογίας και η πολιτική έκφραση των αντίστοιχων υπαρξιακών ανησυχιών της νεολαίας, αλλά κυρίως η (θαρραλέα στο ζοφερό γαλλικό πολιτικό τοπίο) αναβάθμιση της

πάλης ενάντια στην ισλαμοφοβία, που έδωσε μαζική πολιτική έκφραση στους μουσουλμάνους και τους μη-λευκούς.

Προκλήσεις αντιμετωπίζει και η άλλη Αριστερά. Ο κόσμος του ΚΚΓ οφείλει να απολογήσει την δεξιόστροφη επιλογή ρήξης με την Ανυπότακτη Γαλλία και την οχύρωση πίσω από μια «κομματικότητα» που διαμορφωνόταν γύρω από την υπόκληση στα πιο συντηρητικά-αντιδραστικά ένστικτα, επιχειρώντας να εκφράσει έναν κάποιον «πραγματικό γαλλικό λαό», τις «αγωνίες» του οποίου υποτιμούσε ο Μελανσόν για να απευθυνθεί προνομιακά στον «ριζοσπαστικοποιημένο πληθυσμό κάποιων προαστίων».

Οι σύντροφοι του NPA και ευρύτερα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, θα χρειαστεί να διαμορφώσουν μια τακτική που θα παίρνει υπόψη την παρουσία και τον ρόλο αυτού του μαζικού ρεύματος αριστερού ρεφορμισμού, αντί να επιλέγουν να το υποτιμούν ή αγνοούν ως παράγοντα. Δυστυχώς από δυσκολότερες θέσεις. Ωστόσο, όπως πάντα, τις μεγαλύτερες ευθύνες φέρει και ο μεγαλύτερος «παίκτης».

Προοπτικές

Σε κάθε περίπτωση, υπάρχει πολύ και σκληρή δουλειά που χρειάζεται να γίνει στην ανοικοδόμηση οργανώσεων και «οργανικών δεσμών» της ριζοσπαστικής Αριστεράς με τον κόσμο της εργασίας και των κοινωνικών αντιστάσεων. Το ευχά-

ριστο νέο της (εκλογικής) κυριαρχίας ενός υποψηφίου της ριζοσπαστικής Αριστεράς στον ευρύτερο χώρο της πλατιάς «Αριστεράς» δεν αναιρεί το πρόβλημα της συρρίκνωσης αυτού του ευρύτερου χώρου σε σχέση με το παρελθόν και τις διαδικασίες αντιδραστικοποίησης της Γαλλίας που τροφοδοτεί το δίπολο Μακρόν-Λεπέν και ένας ανταγωνισμός κεντροδεξιάς-ακροδεξιάς που διεξάγεται όλο και πιο βαθιά στο έδαφος της δεύτερης, «αναπλάθοντας» έτσι και την κατάσταση πνευμάτων στη γαλλική κοινωνία. Τα κοινωνικά κινήματα της Γαλλίας, που διατηρούν τη ζωτικότητα τους, αποτελούν την μόνη βάση απάντησης σε αυτή τη διεργασία -και σε αυτά οφείλει να στρέψει το βλέμμα και τις προσπάθειές συγκρότησής της η γαλλική Αριστερά.

Ιδιαίτερα καθώς η χώρα μπαίνει σε χαρτογράφητα νερά. Ο ιδιότυπος εκλογικός χάρτης της «τριχοτόμησης», η βαθιά κρίση του κομματικού φαινομένου (το μόνο κοινό στοιχείο των τριών επίδοξων προέδρων είναι η... ανυπαρξία σοβαρού κόμματος πίσω τους) και οι αναταράξεις της εποχής κάνουν κάθε πρόβλεψη για τη φορά των πολιτικών εξελίξεων και των συσχετισμών παρακινδυνευμένη. Σε αυτό το φόντο, αποκτά φέτος ένα επιπλέον ενδιαφέρον ως «τροχιοδεικτική βολή» ο λεγόμενος «τρίτος γύρος» των βουλευτικών. Αλλά για αυτό θα επανέλθουμε σε επόμενο φύλλο...

Η ιστορία και οι πρωταγωνιστές της μεγάλης εργατικής «Αν συνδικαλίσαμε την Amazon»

Του Γιώργου Βούρου

Πρωταπριλιά του 2022 ολοκληρώθηκε η καταμέτρηση των ψήφων στην αποθήκη JFK8 της Amazon στο Στέιτεν Άιλαντ της Νέας Υόρκης. Σε μια ιστορική νίκη για το εργατικό κίνημα των ΗΠΑ, οι εργαζόμενοι, με ψήφους 2.654 υπέρ και 2.131 κατά σε σύνολο 8.325 εργαζομένων, αποφάσισαν την εκπροσώπησή τους από το νεοσυσταθέν ανεξάρτητο Σωματείο Εργαζομένων της Amazon (Amazon Labor Union, ALU).

Το ALU είναι το πρώτο σωματείο που κατάφεραν οι εργαζόμενοι να στήσουν στον κολοσσό της Amazon, η οποία είναι ο δεύτερος μεγαλύτερος εργοδότης στις ΗΠΑ με πάνω από 1.000.000 εργαζόμενους. Και το πρώτο που στήνεται σε ένα τόσο μεγάλο χώρο εργασίας τουλάχιστον από την εποχή Ρήγκαν και μετά! Πέρυσι, σε μια άλλη προσπάθεια στην Αλαμπάμα, το συνδικάτο υπαλλήλων (RDSLU) δεν κατάφερε να συνδικαλίσει μια άλλη μονάδα της Amazon με 1200 εργαζόμενους. Όπως και στην Αλαμπάμα, η Amazon προσπάθησε φυσικά με κάθε μέσο να αποτρέψει το αποτέλεσμα. Η εταιρεία ξεκίνησε μια εκστρατεία πολλών εκατομμυρίων δολαρίων ενάντια στη συνδικαλιστική προσπάθεια, η οποία, ουσιαστικά, άρχισε τον Μάρτιο του 2020 όταν ο Κρίστιαν Σμολς ηγήθηκε μιας αυθόρμητης στάσης εργασίας στην αποθήκη JFK8 ενάντια στην παντελή έλλειψη μέσων και μέτρων ατομικής προστασίας στην αρχή της πανδημίας. Απολύθηκε την ίδια μέρα.

Έτσι περιγράφει την γέννηση της προσπάθειας ο Ντέρεκ Πάλμερ, αντιπρόεδρος σήμερα του ALU και στενός φίλος του Σμολς, σε συνέντευξή του στο Democracy Now:

«Ξέρετε, στην αρχή, ήταν πολύ αποθαρρυντικό, όταν άκουσα ότι ο Κρις απολύθηκε μόνο και μόνο επειδή έκανε το σωστό, επειδή μας υπερασπίστηκε όλους μας. Οπότε είχα μια δύσκολη απόφαση να πάρω. Και εκείνη την εποχή, δεν υπήρχαν πολλές άλλες διαθέσιμες θέσεις εργασίας. Έτσι είπα, “Ξέρεις τι; Νομίζω ότι είναι υπόθεσή μου να οργανωθούμε από τα μέσα στο JFK8”».

Από τις περιγραφές του Πάλμερ στη συνέντευξη για το τι ακριβώς είχαν κάνει για να πετύχουν το εντυπωσιακό αυτό κατόρθωμα, γίνεται

ξεκάθαρο ότι η νίκη του σωματείου οφείλονταν πρώτα και κύρια στην επίμονη οργανωτική δουλειά από εργάτη σε εργάτη, από τους ίδιους τους εργάτες της Άμαζον.

Η επίσημη καμπάνια ξεκίνησε πριν από ένα χρόνο περίπου, Απρίλιο του 2021, με μια ομάδα 4 ατόμων. Κανείς τους δεν είχε προηγούμενη εμπειρία συνδικαλιστικής δουλειάς.

Η στάση του λεωφορείου

Παρά τις δυσκολίες, η ανταπόκριση που βρήκαν τους έδινε ελπίδα. Το 80% των εργαζομένων της Amazon μετακινείται με δημόσιες συγκοινωνίες, σπαταλώντας μέχρι και 3 ώρες τη μέρα. Η Amazon ποτέ δεν υλοποίησε τις υποσχέσεις της να βάλει λεωφορεία. Και το πλήρωσε. Η στάση του λεωφορείου, ακριβώς απέναντι από την είσοδο της επιχείρησης, έγινε το ορμητήριο του Σμολς και της ομάδας του. Εγκατέστησαν θέρμανση, έβαζαν μουσική, κερνούσαν φαγητό (όποτε το επέτρεπε το ταμείο του σωματείου), πάντα με κέφι, μοίραζαν τα υλικά του σωματείου κι έκαναν πολλές συζητήσεις. Οι ιστορίες για όσα διαδραματίστηκαν γύρω από την στάση έχουν γίνει πια θρύλος.

Εκεί στρατολόγησαν και την Αντζέλικα Μαλντονάντο, 27χρονη μόνη μητέρα, πρόεδρος πλέον της εργατικής επιτροπής της JFK8: «Μια μέρα έφυγα νωρίς από τη δουλειά επειδή ήμουν εξαντλημένη. Μόλις είχα χάσει το λεωφορείο. Κάθε φορά που το χάνω, σκέφτομαι πως όταν ξεκίνησα για πρώτη φορά δουλειά το 2018, η Amazon μας είχε υποσχεθεί λεωφορεία. Ο αντιπρόεδρος του ALU με πλησίασε. Είπε, “Είμαστε σχεδόν έτοιμοι να καταθέσουμε τις υπογραφές

μας. Θα είσαι μια από τις τελευταίες [που χρειάζονται]. Βοήθησέ μας να γράψουμε ιστορία”. Είπα: “Μόλις έχασα το λεωφορείο! Αν η Amazon είχε βάλει λεωφορείο, θα είχα κιάλας γυρίσει στο σπίτι. Οπότε ναι, θα υπογράψω”. Ουσιαστικά έτσι έμπλεξα».

Η Μαλντονάντο άρχισε να οργανώνει τις συναδέλφισσες της στο σωματείο. Η ίδια έχει πει ότι «Με το ζόρι μπορούσα να οργανώσω ένα πάρτι γενεθλίων». Είχε όμως αφοσίωση. Πέρασε αμέτρητες ώρες στη στάση του λεωφορείου. Η Μαλντονάντο έβαλε στόχο της την οργάνωση ειδικότερα των μητέρων και των νεότερων εργαζομένων.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, τους πρώτους 8 μήνες, το καθήκον ήταν η συγκέντρωση υπογραφών από το 30% μίνιμουμ των εργαζομένων ώστε να έχουν το δικαίωμα να καταθέσουν αίτηση διεξαγωγής εκλογών για την αναγνώριση του σωματείου. Οι οργανωτές διαβεβαίωσαν τους συναδέλφους τους ότι προστατεύονται από την εργατική νομοθεσία να υπογράψουν την αίτηση. Ο στόχος ήταν διπλός. Πρώτον, να πείσουν τους συναδέλφους τους ότι έχουν το δικαίωμα να αποφασίσουν οι ίδιοι για το αν θα συνδικαλιστούν. Δεύτερον, να τους πείσουν να ψηφίσουν ΝΑΙ για το σωματείο μόλις ανακοινωθούν επίσημα οι εκλογές, παρουσιάζοντας τους μια επιλογή για να βελτιώσουν τις υλικές τους συνθήκες.

Έτσι, ταυτόχρονα με το μάζεμα υπογραφών διακινούσαν και το φυλλάδιο του σωματείου με όλα τα βασικά αιτήματα που θα έβαζε αυτό στις διαπραγματεύσεις για την σύμβαση εργασίας αν κέρδιζε στις εκλογές: 30

δολάρια βασικό ωρομίσθιο (από 18), διασφάλιση της εργασίας, συμπεριλαμβανομένης της εκπροσώπησης των συνδικάτων σε όλες τις πειθαρχικές συνεδριάσεις για να προστατεύουν από παράνομες απολύσεις ή κακομεταχείριση, κατάργηση των υποχρεωτικών υπερωριών πέρα από τις εβδομάδες «Peak» και «Prime», δύο ζολεπτα διαλείμματα και μία ώρα γεύμα, όλα επί πληρωμή (το JFK8 έχει τέσσερα τώρα την εβδομάδα), πραγματικό χρόνο άδειας, συμπεριλαμβανομένου του χρόνου ασθενείας, άδεια μετ' αποδοχών τουλάχιστον δύο εβδομάδων ετησίως, και κατάργηση του συστήματος «πόντων» που χρησιμοποιεί η εταιρεία για να καθορίσει το χρόνο άδειας χωρίς αποδοχές.

Δημοκρατία

Επίσης βασικό μέρος της παρουσίας του σωματείου στους εργαζόμενους, ήταν το τι είναι και πώς λειτουργεί: η δημοκρατία ως πρώτη προτεραιότητα ζωτικής σημασίας. Στο JFK8, το ALU δημιούργησε μια ευρεία οργανωτική επιτροπή δεκάδων εργαζομένων (έφτασαν να συμμετέχουν πάνω από εκατό) για να διασφαλίσει ότι οι εργαζόμενοι είχαν πραγματικό λόγο στις βασικές αποφάσεις της συνδικαλιστικής κίνησης. Οργάνωνε τακτικές συνεδριάσεις, συζητήσεις και ψηφοφορίες πάνω σε όλα τα ζητήματα του σωματείου, άμεση ενημέρωση όλων των εργαζομένων μέσα από μια σειρά μέσα -social media, μοίρασμα ανακοινώσεων σε πολλές γλώσσες και πολλές συζητήσεις. Αυτή η λειτουργία αποδείχτηκε εξαιρετικά αποτελεσματική τόσο στην ανάπτυξη των

«Λοιπόν, τώρα μπορώ να το πω: τους έχουμε από το λαιμό. Πήγαμε για τη καρτώδα, πήγαμε για το top dog [τον «μεγάλο παίχτη»], γιατί θέλουμε κάθε άλλη βιομηχανία, κάθε άλλη επιχείρηση να ξέρει ότι τα πράγματα έχουν αλλάξει. Θα συνδικαλιστούμε. Δεν πρόκειται άλλο πια να παραιτούμαστε από τις δουλειές μας. Και, ξέρετε, αυτό [η επιτυχία του ALU] είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της δύναμης που έχουν οι άνθρωποι όταν ενώνονται».

Κρίστιαν Σμολς, προσωρινός πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων της Άμαζον (ALU)

Πολεμικής νίκης στην Amazon στη Νέα Υόρκη

«Amazon... μπορείτε κι εσύ»

Ολόκληρο
στο RProject.gr

καλύτερων τακτικών μάχης αλλά και στην δέσμευση των εργαζομένων στη νίκη του σωματείου ως δική τους πλέον υπόθεση. Το καταστατικό της ALU έχει επίσης ισχυρές δημοκρατικές δομές, συμπεριλαμβανομένου του όρου ότι όλα τα εκλεγμένα στελέχη θα λαμβάνουν τον μέσο μισθό των εργαζομένων -βασικό ανάχωμα στην ανάπτυξη της γραφειοκρατίας σε ένα σωματείο. Τα οικονομικά του σωματείου στηρίζονται προς το παρόν σε εθελοντικές προσφορές, όπως μέσω της ηλεκτρονικής πλατφόρμας GoFundMe.

Το Νοέμβριο του 2021, έχοντας τελικά καλύψει το ελάχιστο 30% υποστήριξης κατατέθηκε η αίτηση για εκλογές. Ήταν μια αιφνιδιαστική ανατροπή αυτού που συνήθως συμβαίνει σε εκλογές αναγνώρισης συνδικάτων, όπου τα σωματεία επιδιώκουν να εξασφαλίσουν τουλάχιστον το 70% σε υπογραφές στήριξης πριν καταθέσουν αίτημα εκλογών, ώστε να έχουν «εφεδρείες» να αντέξουν στην αντισυνδικαλιστική επίθεση λάσπης και τρομοκρατίας της εργοδοσίας που θα φθείρει την επιρροή τους ως τη μέρα της κάλπης.

Αλλά οι εργαζόμενοι της Amazon ήξεραν από πρώτο χέρι ότι αυτή η τακτική είναι δύσκολη σε αυτή την εταιρεία, όπου η σύνθεση του εργατικού δυναμικού αλλάζει γρήγορα. Όπως το έθεσε ο Κάσιο Μεντόζα, ένας από τους οργανωτές: «Μέχρι τη στιγμή που θα είχαμε μαζέψει 4 ή 5 χιλιάδες υπογραφές, από αυτούς θα είχαμε μόνο 2.000 εργαζομένους που θα ήταν ακόμη σημερινόι υπάλληλοι». Δεν είχαν άλλη επιλογή από το να υποβάλουν αίτηση με το ελάχιστο του 30%.

Μετά την κατάθεση του αιτήματος για εκλογές, οι οργανωτές του σωματείου καταλάβαιναν ότι έπρεπε να βρουν τρόπους να πείσουν τους συναδέλφους τους ότι το σωματείο ήταν κάτι πολύ μεγαλύτερο από μια παρέα ανθρώπων που τους έβλεπαν να μιλάνε στα διαλείμματα και να στήνονται στη στάση του λεωφορείου. Και τους βρήκαν!

Κοντά στα περασμένα Χριστούγεννα, η Amazon υποχρεώθηκε σε πανεθνικό διακανονισμό με το Εθνικό Συμβούλιο Εργασιακών Σχέσεων σχετικά με ορισμένες παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας. Ο διακανονισμός επέτρεπε στους εργαζόμενους να κάνουν ελεύθερα οργανωτικές προσπάθειες μέσα στους χώρους εργασίας τους εφόσον βρίσκονταν

εκτός ωραρίου εργασίας.

«Τότε ήταν που η δημιουργικότητά μας μπήκε σε πλήρη ταχύτητα», είπε η Μαλντονάντο. Αντί να κουβεντιάζουν με τους εργαζόμενους όσο αυτοί περίμεναν ανυπόμονα για ένα λεωφορείο, μπορούσαν πλέον να εστιάζουν σε όποια καφετέρια διάλεγαν στα διαλείμματα.

Μόλις η οργανωτική προσπάθεια μεταφέρθηκε σε εσωτερικούς χώρους της εταιρείας, στις καφετέριες και στις αίθουσες διαλειμμάτων, οι εργαζόμενοι μπορούσαν να αφιερώσουν περισσότερο χρόνο μιλώντας με τους συναδέλφους τους και να ξεσκεπάσουν τα ψέματα που τους έλεγε η Amazon στις συναντήσεις «υποχρεωτικής παρουσίας».

Δεσμοί εμπιστοσύνης

Ένας από τους εργάτες που πείστηκαν σε αυτές τις προσπάθειες ήταν ο 55χρονος Μπρίμα Σίλλα, μετανάστης από τη Λιβερία. Ο Σίλλα ήταν μόνο μερικούς μήνες στην Amazon, όταν κατά τη διάρκεια μιας υποχρεωτικής συνάντησης του προσωπικού, είδε τον οργανωτή του ALU, Κάσιο Μεντόζα, να αντικρούει τα ψέματα ενός ακριβοπληρωμένου συμβούλου (εξωτερική εταιρία αντισυνδικαλιστικής προπαγάνδας). Ο Σίλλα τότε το πήρε απόφαση: «τον πέταξαν έξω [τον Κάσιο] από τη συνάντηση, αλλά μετάμίλησα μαζί του. Μου είπε πολλά περισσότερα για το σωματείο και είπα στον εαυτό μου: «Αυτός είναι ο σωστός αγώνας -είμαι μέσα, δεν θέλω να είμαι θεατής» (συνέντευξη στο Jacobin). Ως πολύ σεβαστό μέλος στην αφρικανική κοινότητα του Στέιτεν Άιλαντ και πολύγλωσσος ομιλητής γαλλικών, αραβικών και τριών άλλων αφρικανικών γλωσσών, ο Σίλλα κατάφερε να κερδίσει την στήριξη σημαντικού κομματιού εργαζομένων από την Αφρική και την Καραϊβική, στήνοντας ομάδες WhatsApp ώστε να τους κρατά ενημερωμένους/ες και να προσπαθεί να τους εντάξει στην καμπάνια του σωματείου.

Η Μαλντονάντο και ο Μεντόζα εντόπιζαν τους πιο σημαντικούς εργάτες που θα μπορούσαν να παίξουν ρόλο οργανωτή στις νυχτερινές βάρδιες και τους στρατολογούσαν. Υποστήριζαν ο ένας την άλλη στα εναλλασσόμενα ρεπό τους, μπαίνοντας στις εγκαταστάσεις της εταιρείας για τα μεσημεριανά διαλείμματα, μένοντας γύρω από τις εγκαταστάσεις για περισσότερες από δέκα ώρες την ημέρα μέχρι να μιλήσουν με όσο το

δυνατόν περισσότερους εργάτες.

Διάβάζαν και μοίραζαν και σε άλλους-ες το φυλλάδιο του κομμουνιστή συνδικαλιστική οργανωτή Γουίλιαμ Ζ. Φόστερ του 1936, «Μέθοδοι οργάνωσης στη βιομηχανία χάλυβα». Στις συναντήσεις της οργανωτικής επιτροπής διάβάζαν και συζητούσαν άρθρα που ανέλυαν τα μαθήματα από προηγούμενους μαχητικούς αγώνες. Ένα βασικό στοιχείο της καμπάνιας που έκανε τη διαφορά σε σχέση με άλλες προσπάθειες, όπως στην Αλαμπάμα, ήταν ότι ηγούνταν οι ίδιοι/ες οι εργαζόμενοι-ες της Amazon από τα μέσα. Ο εργατικός χαρακτήρας της οργανωτικής κίνησης της έδωσε αξιοπιστία. Όταν η Amazon προσπάθησε να παρουσιάσει το συνδικάτο ως κάποιους τρίτους, «ξένους» στις ανάγκες και τις αγωνίες των εργαζομένων, τα επιχειρήματα των υψηλά αμειβόμενων συμβούλων της έπεσαν στο κενό. Αυτή η κλασική αντισυνδικαλιστική προπαγάνδα (η οποία βρίσκει πάτημα στη γραφειοκρατική συγκρότηση και λειτουργία των συνδικάτων στις ΗΠΑ) μπορεί να βρήκε έδαφος ανάμεσα στους εργαζόμενους της Amazon στην Αλαμπάμα (όπου την προσπάθεια έτρεξε ένα «εξωτερικό» συνδικάτο), αλλά στο JFK8 ήταν εκτός τόπου και χρόνου, γιατί οι εργαζόμενοι μπορούσαν να πάρουν απαντήσεις απευθείας από τους ίδιους τους συναδέλφους τους της ALU!

Αλλά και οι συλλογικές ενέργειες ήταν κρίσιμες. «Τους δείξαμε ότι είμαστε ατρόμητοι», είπε ο Σμολς. «Κάναμε συγκεντρώσεις μπροστά από το κτίριο. Τους δείξαμε, καλύτερα από ό,τι θα μπορούσαμε να τους εξηγήσουμε».

«Πολλά από αυτά που κάναμε ήταν ένα ρίσκο, αλλά ξέραμε ότι τελικά θα έφερναν αποτελέσματα» εξηγεί η Μαλντονάντο. «Πηγαίναμε στις υποχρεωτικές συναντήσεις προσωπικού... ακόμα και όταν δεν είχαν προσκαλέσει. Μιλάγαμε εκεί και παρουσιάζαμε την αλήθεια... Φυσικά, μας έλεγαν να φύγουμε γιατί δεν είμασταν καλεσμένες/οι: Αυτό που κάνουν οι μισθωμένοι προπαγανδιστές της Amazon είναι να επιλέγουν όποιους/ες υπαλλήλους θέλουν και να τους παίρνουν από τους σταθμούς τους για να πάνε σε αυτές τις συναντήσεις. Αλλά για πρώτη φορά μπήκαμε όλοι/ες σαν ομάδα και απαιτήσαμε να πούμε την άποψή μας. Ο γενικός διευθυντής μας είπε ότι αν δεν φεύγαμε, θα επιβάλει ποινές.

Αλλά σταθήκαμε στη θέση μας -μείναμε και είπαμε την αλήθεια στους συναδέλφους μας. Αυτό ήταν κάτι που έπρεπε να ρισκάρουμε. Εκείνη τη στιγμή, ήμασταν όλοι/ες λίγο φοβισμένοι/ες, αλλά έπρεπε να πάρουμε αυτό το ρίσκο, γιατί οι συνάδελφοί μας έπρεπε να δουν ότι μπορούμε να υψώσουμε ανάστημα. Αν και τελικά μας έδιωξαν από τη συνάντηση, αυτή μας η ενέργεια τους έδειξε ότι έχουμε συγκεκριμένα δικαιώματα και υπάρχουν νόμοι που μας προστατεύουν -και ότι δεν πρέπει να φοβόμαστε την Amazon».

Βοήθησε φυσικά και το γεγονός ότι η Νέα Υόρκη είναι μια από τις τελευταίες πόλεις στην Αμερική με κάποιο επίπεδο συνδικαλισμού, με τουλάχιστον το 20% του εργατικού δυναμικού της να ανήκει σε ένα σωματείο. Σχεδόν το 14% των εργαζομένων της Νέας Υόρκης στον ιδιωτικό τομέα είναι συνδικαλισμένοι, σε σύγκριση με το αντίστοιχο μόλις 6% σε εθνικό επίπεδο. Κεντρικοί οργανωτές της ALU είχαν μια άμεση θετική εικόνα από συνδικάτα, έχοντας μέλη του άμεσου οικογενειακού τους περιβάλλοντος ή φίλους συνδικαλισμένους.

Το επόμενο βράδυ της μεγάλης νίκης το ενημερωτικό δελτίο #16 του ALU έδωσε το σύνθημα:

«Αυτή είναι μόνο η αρχή, και υπάρχει ακόμη πολύ περισσότερη δουλειά που πρέπει να γίνει. Αλλά ποτέ ξανά δεν θα μπορούσε κανείς να ισχυριστεί πειστικά ότι υπάρχει χώρος εργασίας που δεν μπορεί να συνδικαλιστεί, ή ότι εμείς οι εργαζόμενοι δεν μπορούμε να το καταφέρουμε μόνοι μας, χωρίς τους πόρους και την εμπειρία που μπορεί να παρέχει η συμμετοχή σε εδραιωμένο συνδικάτο... Εάν μπορούμε να συνδικαλίσουμε την Amazon... τότε οι εργαζόμενοι οπουδήποτε μπορούν να συνδικαλίσουν τους χώρους εργασίας τους. Αυτό σημαίνει μπορείτε κι εσύ».

Η αρνητική έκβαση της ψηφοφορίας (για αναγνώριση του ALU) σε μια δεύτερη εγκατάσταση της Amazon, το LDJ5 στο Στέιτεν Άιλαντ, υπενθυμίζει ότι ο δρόμος για το νέο συνδικαλισμό δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα. Ωστόσο οι επαφές με άλλες ομάδες εργαζομένων της Amazon σε όλη τη χώρα, καθώς και με υπαλλήλους σε άλλες μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις (Walmart, Target και αλλού), σχετικά με το πώς να οργανώσουν δικά τους σωματεία δίνοντας την ώθηση που μπορεί να δώσει στη συνέχεια των προπαθειών συνδικαλισμού αυτή η πρώτη νίκη του «Δαυίδ»...

Η Συμφωνία των Νησιών αυξάνει τις εντάσεις στον

Του Βίνιλ Κουμάρ*

Η ανακοίνωση ενός νέου συμφώνου ασφαλείας ανάμεσα στα Νησιά του Σολομώντα και την Κίνα χτύπησε καμπανάκια στους κύκλους της άρχουσας τάξης της Αυστραλίας. Η συμφωνία θα μειώσει το βαθμό στον οποίο η κυβέρνηση των Νησιών του Σολομώντα στηρίζεται στην Αυστραλία για τη διασφάλιση της εγχώριας ασφάλειας και θα ενισχύσει τη σχέση της με την Κίνα - μια εμφανής πρόκληση για την αυστραλιανή και αμερικανική κυριαρχία στον Ειρηνικό.

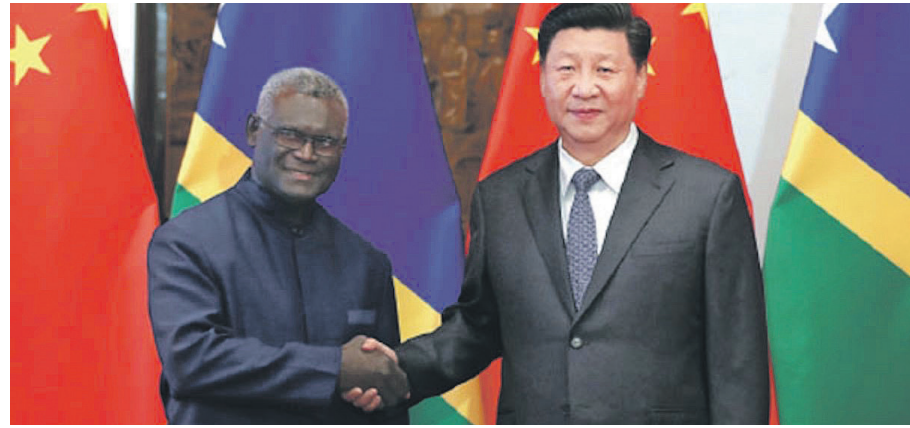
Η συμφωνία δίνει τη δυνατότητα στα Νησιά του Σολομώντα να ζητήσουν τη βοήθεια της Κίνας για τη διατήρηση της «κοινωνικής τάξης», μέσα από την ανάπτυξη δυνάμεων στρατού και επιβολής του νόμου. Σε αντάλλαγμα, επιτρέπει στην Κίνα να «ελλιμενίζει πλοία και να τα ανεφοδιάζει στα Νησιά του Σολομώντα, να τα χρησιμοποιεί ως ενδιάμεσους σταθμούς μετάβασης» όπως και «να χρησιμοποιεί τις σχετικές δυνάμεις της για την προστασία Κινεζικών μεγάλων έργων και προσωπικού στα Νησιά του Σολομώντα».

Ο πρωθυπουργός των Νησιών του

Σολομώντα, Μάνασε Σογκαβάρε, επιμένει ότι η συμφωνία δεν σημαίνει απόρριψη της υπάρχουσας συνεργασίας ασφαλείας της κυβέρνησής του με την Αυστραλία, αλλά υπερασπίστηκε «την ανάγκη να διευρύνουμε τις σχέσεις της χώρας και με άλλους εταίρους».

Καθώς η Κίνα έχει αναδυθεί ως οικονομικός και στρατιωτικός ανταγωνιστής των ΗΠΑ, επιχειρεί να διευρύνει την εμβέλειά της δημιουργώντας διπλωματικούς και οικονομικούς δεσμούς με τα έθνη του Ειρηνικού. Σύμφωνα με το Ινστιτούτο Λέβι, η Κίνα δαπάνησε 2,44 δισεκατομμύρια δολάρια σε ξένη βοήθεια προς τον Ειρηνικό το 2019. Την ίδια χρονιά, η κυβέρνηση Σογκαβάρε έβαλε τέλος στις διπλωματικές σχέσεις με την Ταϊβάν προκειμένου να μπορέσει να εισπράξει τα 500 εκατομμύρια δολάρια βοήθειας από το Πεκίνο.

Η Αυστραλία δεν είναι ξένη στην αξιοποίηση της παροχής ξένης βοήθειας στην περιοχή προκειμένου να προωθεί τα δικά της συμφέροντα και ανησυχούσε από την προοπτική να αρχίσει να κάνει το ίδιο και μια ανταγωνίστρια δύναμη. Ενώ η Κίνα έχει δημιουργήσει συνεργασίες ασφαλείας με κυβερνήσεις στην Αφρική, αυτή είναι η πρώτη τέτοιου είδους συμφωνία μεταξύ της Κίνας και μιας κυβέρνησης στον Ειρηνικό.

Η κυβέρνηση Σογκαβάρε εντοπίζει πολλά δυναμικά οφέλη από μια πιο στενή σχέση με την ανερχόμενη υπερδύναμη. Καθώς η Κίνα έχει αναβαθμίσει τις δαπάνες ξένης βοήθειας στην περιοχή, οι κυβερνήσεις των νησιών του Ειρηνικού εντόπισαν μια ευκαιρία να αποσπάσουν καλύτερες συμφωνίες από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που είναι πρόθυμες να επεκτείνουν την επιρροή τους. Πολλοί καλωσόρισαν την εμφάνιση μιας επιπλέον διαθέσιμης πηγής χρηματοδότησης από την Κίνα, που συχνά προσφέρει λιγότερο επαχθείς όρους. Αλλά η απομάκρυνση του Σογκαβάρε από την Ταϊβάν και προς την Κίνα προκάλεσε και εμβάθυνε εγχώριες πολιτικές διαμάχες, που

κατέληξαν στις διαδηλώσεις και τα βίαια επεισόδια στη Χονιάρα το Νοέμβριο του 2021. Η αναταραχή υποχρέωσε τον Σογκαβάρε να ενεργοποιήσει τη συμφωνία ασφαλείας με την Αυστραλία και ο πρωθυπουργός Σκοτ Μόρισον έστειλε δυνάμεις της ομοσπονδιακής αστυνομίας και του στρατού να «αποκαταστήσουν την τάξη». Αυτό έδωσε στην Καμπέρα μια ευκαιρία να επιδείξει τη σημασία του συμφώνου ασφαλείας των Νησιών του Σολομώντα με την Αυστραλία. Αλλά για την κυβέρνηση Σογκαβάρε, λειτούργησε ως υπενθύμιση ότι η εξάρτησή του από την Αυστραλία στην διατήρηση της εγχώριας σταθερότητας περιόριζε την ικανότητά του να συναλλάσσεται ελεύθερα με άλλες

Ο πόλεμος στην Ουκρανία και οι «αντανακλάσεις»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΙΜΕΡΕΣ σύμφωνο ασφαλείας με τα Νησιά του Σολομώντα, η κινεζική ηγεσία επιδεικνύει μια καλή κατανόηση του επικοινωνιακού τάιμινγκ στις κινήσεις της. Καθώς στις ρωσικές απαιτήσεις να αναγνωριστεί το απαραβίαστο της «σφαίρας επιρροής» της, οι δυτικές κυβερνήσεις αντιπαραβάλουν το δικαίωμα της Ουκρανίας να χαράσσει δική της εξωτερική πολιτική και να επιλέγει ελεύθερα συμμάχους, το Πεκίνο μπορεί σήμερα να επικαλείται εύκολα το ίδιο δικαίωμα των Νησιών του Σολομώντα απέναντι στις ενστάσεις για την παραβίαση της «σφαίρας επιρροής» της Αυστραλίας.

Αν και η χρονική συγκυρία ήταν κατάλληλη, αυτό δεν σημαίνει ότι πρόκειται για «συγκυριακή» κίνηση. Αφορά τη μεγάλη σύγκρουση στην περιοχή. Όπου -για την Κίνα- δεν είναι απλά το πρώτο τέτοιο σύμφωνο με χώρα στον Ειρηνικό, από μόνο του σημαντικό, αλλά και μια διεύρυνση του μετώπου: Σε ένα τοπίο που κυριαρχούσαν οι αντιπαραθέσεις

στη Θάλασσα της Νότιας Κίνας (πιο κοντά στις κινεζικές ακτές), το Πεκίνο «υπερπηδά τον κλοιό» με ένα «άλμα» προς τον ανατολικό Ειρηνικό Ωκεανό.

Το σύμφωνο, ως διπλωματική επιτυχία, υπενθυμίζει και τη μεθοδολογία του Πεκίνου, που παραμένει στο έδαφος της «ήπιας δύναμης» (Μία Ζώνη-Ενας Δρόμος, επενδύσεις, εμπορικές σχέσεις, διμερή σύμφωνα ασφαλείας), γιατί αντλεί ακόμα οφέλη από την επιβίωση της «παγκοσμιοποίησης», γιατί έχει την πολυτέλεια που χαρίζουν τα οικονομικά μεγέθη και η διαπίστωση ότι «ο χρόνος δουλεύει υπέρ μας».

Η απουσία αυτής της δυνατότητας αποτελεί μέρος της ερμηνείας της πιο «βάνουσης» ρωσικής εξωτερικής πολιτικής απέναντι στους γείτονές της: Δεν έχει ελκτική δύναμη και της απομένει μόνο η «γλώσσα» της ισχύος. Η Ουάσινγκτον, γνωρίζοντας από πολύ πρώτο χέρι την αξία των δυνατοτήτων «ηγεμονικής» πολιτικής, γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έχει ορίσει τις προτεραιό-

τητές της ως εξής: «Η Κίνα, η Κίνα, η Κίνα. Και η Ρωσία».

Απέναντι στη συμφωνία με τη Νησιά Σολομώντα, οι διεθνείς αντιδράσεις αποκαλύπτουν την υποκρισία των διπλών στάνταρ. Στις ΗΠΑ και στην Ιαπωνία ανακαλύπτουν πόσο μεγάλη πρόκληση θα ήταν μια δυναμική απόκτηση κινεζικής βάσης στον Ανατολικό Ειρηνικό, ενώ η αυστραλιανή κυβέρνηση περιγράφει αυτή την προοπτική ως «κόκκινη γραμμή» την παραβίαση της οποίας δεν θα επιτρέψει! Η κυρίαρχη απόφαση του μικρού έθνους να διαλέξει συμμαχίες πάει περίπατο μπροστά στις «ανησυχίες» του ισχυρού γείτονα, εφόσον αυτός ο γείτονας είναι... δικός μας.

Ταυτόχρονα, έρχεται να εκθέσει πόσο ευάλωτη είναι μια τοποθέτηση που επιχειρεί «να μπει στον κόπο» των κρατών και της λογικής τους. Όσοι κι όσες έδειξαν μια κατανόηση στη ρωσική εισβολή στηριζόμενοι σε αυτό ειδικά το σκεπτικό (μιας «εύλογης» αντίδρασης του ρωσικού κράτους στην δυναμική παρουσία

αμερικανικών βάσεων κοντά στα σύνορά του), οφείλουν να αναρωτηθούν αν θα είναι «εύλογη» μια απόβαση της Αυστραλίας στα Νησιά του Σολομώντα, για να αποτρέψει μια δυναμική παρουσία κινεζικής βάσης στις ανατολικές ακτές της...

Από τη σκοπιά της Αριστεράς, δεν μπορεί να υπάρξει πολιτική υποστήριξη στις διάφορες επιλογές συμμαχιών των «μικρότερων» κρατών. Το νόημά τους είναι πάντα η καλύτερη εξυπηρέτηση των συμφερόντων των ηγεσιών τους, ενώ έχοντας το «εθνικό όφελος» ως αποκλειστικό κριτήριο, εύκολα παραβιάζουν συμφέροντα άλλων εθνών. Η επιλογή όποιου «προστάτη» ή και η πιο υψηλή τέχνη του «πλειστηριασμού» μεταξύ επίδοξων «προστατών» δεν έχει ποτέ κάποιο «θετικό πρόσημο», από τη σκοπιά της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Αυτό που δεν γίνεται να μας αφήνει αδιάφορους είναι το όριο της απαγόρευσης τέτοιων «επιλογών» από μια ξένη μεγαλύτερη δύναμη. Από την Ανατολική Ευρώπη στον Ειρηνικό

του Σολομώντα Ειρηνικό

δυνάμεις και να επωφελείται από οικονομικές σχέσεις μαζί τους. Σήμερα, η κυβέρνηση της Χονιάρα είναι σε θέση να μπορεί να επιλέξει ανάμεσα στην κινεζική και την αυστραλιανή εκδοχή αυταρχικής κρατικής καταστολής για να αντιμετωπίζει την εγχώρια αμφισβήτηση και να προστατεύει τα συμφέροντα των πλούσιων και ισχυρών.

Το πώς θα εξελιχθεί η κατάσταση εγχώρια είναι ανοιχτό ερώτημα. Υπάρχει πλέον ένα προηγούμενο ώστε οι αυξανόμενοι δεσμοί της κυβέρνησης με την Κίνα να αξιοποιηθούν ως γραμμή επίθεσης των φιλοδυτικών αντιπάλων του Σογκαβάρε που επιχειρούν να κινητοποιήσουν την κοινωνική δυσφορία και να αποσταθεροποιήσουν την κυβέρνησή του.

Στην Αυστραλία, υπάρχει ανησυχία για τη διείσδυση του βασικού ιμπεριαλιστικού ανταγωνιστή των ΗΠΑ -και κατά συνέπεια της Αυστραλίας- στην υπάρχουσα σφαίρα επιρροής της. Τα Νησιά του Σολομώντα και η Παπούα Νέα Γουίνέα έχουν ιδιαίτερη στρατηγική σημασία για τον αυστραλιανό καπιταλισμό. Και οι δύο χώρες βρίσκονται προς το βόρειο «μέτωπο» της Αυστραλίας και τα Νησιά του Σολομώντα βρίσκονται σε κρίσιμες διαδρομές ναυσιπλοΐας ανάμεσα στην Ασία και την ανατολική ακτή της Αυστραλίας.

Αυτή η συμφωνία δημιουργεί ένα προηγούμενο για νέες και πιο εκτεταμένες συμφωνίες ανάμεσα στην Κίνα και έναν ευρύτερο αριθμό κυβερνήσεων των νησιών του Ειρηνικού. Αυτό θα ήταν ένα σοβαρό πλήγμα στο αυστραλιανό μονοπώλιο της εγχώριας ασφάλειας των νησιωτικών χωρών του Ειρηνικού και στην κυριαρχία της Αυστραλίας στην περιοχή. Γι' αυτό και η διακομματική αποδοκιμασία και καταδίκη της συμφωνίας, όπως και η χαρακτηριστική του Μόρισον πατερναλιστική ρητορική περί της «Ειρηνικής οικογένειας». Μια αντίδραση που χαρακτηρίστηκε από τον Σογκαβάρε ως «προσβλητική» και ως υπονομευτική της κυριαρχίας των Νησιών του Σολομώντα.

Τα σχόλια των κυβερνητικών στελεχών και των ΜΜΕ στο εσωτερικό της Αυστραλίας, όπως και αυτά του ηγέτη της αντιπολίτευσης στα Νησιά του Σολομώντα Μάθιου Γουέλ, προειδοποιούν ότι η Κίνα θα δημιουργήσει ναυτική βάση στη νησιωτική χώρα. Επισημώς, η συμφωνία δεν επιτρέπει στην Κίνα να κάνει κάτι τέτοιο, παρά μόνο να ανεφοδιάζει τα πλοία της. Αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν μπορεί να συμβεί ποτέ. Αν και δεν εξασφαλίζει μόνιμες βάσεις, η συμφωνία θα είναι σημαντική στην προστασία των υπαρχουσών κινεζικών επενδύσεων στη χώρα, καθώς κατά τις

περσινές αναταραχές, λεηλατήθηκαν και πυρπολήθηκαν και κινεζικές επιχειρήσεις μαζί με τις άλλες.

Αυτήν τη στιγμή, η Αυστραλία παραμένει ο μεγαλύτερος δωρητής ξένης βοήθειας στη Νησιά του Σολομώντα, έχοντας δαπανήσει πάνω από 1,7 δισ. δολάρια μετά το 2009, σύμφωνα με το Ινστιτούτο Λεβί. Μια μέρα πριν διαρρεύσει η νέα συμφωνία ασφαλείας, ο Υπατος Αρμοστής Λάχλαν Στράταν ήταν στη Χονιάρα όπου ανακοίνωνε ένα νέο πακέτο βοήθειας 22 εκατομμυρίων δολαρίων, το οποίο θα περιλάμβανε χρηματοδότηση σε τηλεπικοινωνίες, υγεία και φυλάκια προστασίας των συνόρων. Η «Ειρηνική Επιτάχυνση» της Καμπέρα έχει επιχειρήσει να ενισχύσει τους διπλωματικούς και οικονομικούς δεσμούς με τα νησιωτικά έθνη του Ειρηνικού προκειμένου να διατηρήσει τη σφαίρα επιρροής της, αλλά όλο και περισσότερο την ξεπερνά σε ταχύτητα η Κίνα.

Οι άρχοντες των Νησιών του Σολομώντα αποφάσισαν ότι τα συμφέροντά τους εξυπηρετούνται καλύτερα από την υπονόμευση των πολιτικών περιορισμών που τους είχε θέσει ο αυστραλιανός ιμπεριαλισμός. Για αυτούς, η απόρριψη των ανοιγμάτων της Κίνας θα σήμαινε ότι θα περιορίζονταν στα περισεύματα της Αυστραλίας και όλες τις πολιτικές παρεμβάσεις που τα συνο-

δεύουν. Το να έχουν δύο μεγάλες περιφερειακές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις να ανταγωνίζονται για εύνοια και χάρες είναι μια πολύ πιο προσοδοφόρα θέση.

Αυτή η συμφωνία θα χρησιμοποιηθεί ως επιχείρημα για την περαιτέρω ενίσχυση του αυστραλιανού μιλιταρισμού και την ενίσχυση της κυριαρχίας του στην περιοχή. Το Αυστραλιανό Ινστιτούτο Στρατηγικής Πολιτικής, που στις αρχές της δεκαετίας του 2000 υποστήριζε την ιδέα μιας δεκαετούς στρατιωτικής κατοχής των Νησιών του Σολομώντα, έχει υποστηρίξει σήμερα ότι η Αυστραλία χρειάζεται να αυξήσει τις στρατιωτικές της δαπάνες και να σκεφτεί την πιθανότητα δημιουργίας μιας μόνιμης ναυτικής βάσης στα Νησιά του Σολομώντα για να αντιμετωπίσει την αυξανόμενη απειλή της Κίνας.

Το αποτέλεσμα όλων αυτών είναι η όξυνση των ιμπεριαλιστικών εντάσεων στην περιοχή και η αναπόφευκτη αναβάθμιση του μιλιταρισμού που τη συνοδεύει. Κάνει πιο πιθανή την προοπτική μιας στρατιωτικής σύγκρουσης στον Ειρηνικό και μαζί την προοπτική καταστροφής και δυστυχίας για τους εργαζόμενους ανθρώπους σε όλο τον Ειρηνικό, στην Κίνα και στην Αυστραλία.

**Αναδημοσίευση από την Red Flag (Αυστραλία)*

του στον Ειρηνικό

Ωκεανό, μέχρι τη Λατινική Αμερική και την Αφρική, η πολιτική μας κριτική στις επιλογές εξωτερικής πολιτικής των κυβερνήσεων δεν σημαίνει καμία ανοχή στο να υποστούν αυτές την κριτική των (ιμπεριαλιστικών) όπλων.

Όσον αφορά τις προοπτικές της περιοχής, το σύμφωνο ήταν μια υπενθύμιση των πολλών ανοιχτών μετώπων σε αυτή την επικίνδυνη εποχή.

Στα ίδια τα Νησιά του Σολομώντα υπάρχουν κι άλλα «υλικά» που θυμίζουν «Ουκρανία»: οι δύσκολες ιστορικές σχέσεις των κατοίκων των φτωχών νησιών Μαλάιτα με την πρωτεύουσα Γκουανταλκανάλ, αξιοποιούνται από τη διαφορά προσανατολισμού του τοπικού κυβερνήτη των Μαλάιτα με τον πρωθυπουργό (ως προς τις σχέσεις με την Ταϊβάν) και οξύνονται από τον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό (τα Μαλάιτα αποκόπηκαν από την πρόσβαση στα χρήματα της κινεζικής βοήθειας, ενώ σε απάντηση οι ΗΠΑ δεκαπλασίασαν τα χρήματα ξένης βοήθειας ειδικά στα συγκεκριμένα νησιά...).

Στην Αυστραλία, η αντικινεζική υστερία και το κλίμα αναβάθμισης του μιλιταρισμού είχε ξεκινήσει από πριν την υπογραφή της ΑΥΚΥΣ. Γνωρίζοντας από την αρθρογραφία των συντρόφων μας, που απαντούσε στην κούρσα εξοπλισμών, ότι είχε ήδη δημιουργηθεί ένα κλίμα επικείμενης... κινεζικής εισβολής, μόνο να φανταστούμε μπορούμε τα επίπεδα εθνικισμού και προώθησης του μιλιταρισμού που θα υποκινηθούν έχοντας πλέον να αξιοποιήσουν και τον «μπαμπούλα» μιας κινεζικής ναυτικής παρουσίας κοντά στις αυστραλιανές ακτές...

Ευρύτερα, στο μεγάλο ανταγωνισμό, όλοι γνωρίζουν ότι το μεγάλο «σημείο τριβής» είναι η Ταϊβάν. Συνδυάζει κορυφαία οικονομική σημασία (παραγωγή των υπερπολύτιμων στο σύγχρονο τεχνολογικό ανταγωνισμό ημι-αγωγών) αλλά και μια πιο «πολιτική» σημασία για τον κινεζικό εθνικισμό. Αυτό το μέτωπο δείχνει «παγωμένο».

Πρώτον, πολλοί εκτιμούν ότι ο Ξι

χρειάζεται ηρεμία στην πορεία προς το 20ο Συνέδριο στα τέλη του 2022, που παρουσιάζεται ως «μεγάλο γεγονός» για την πορεία της κινεζικής πολιτικής (αλλά και της εμπέδωσης της παντοδυναμίας του Ξι στο εσωτερικό).

Δεύτερον, η Κίνα χρειάζεται χρόνο για να αντιμετωπίσει τον πονοκέφαλο μιας πιθανής αμερικανικής στρατιωτικής απάντησης (οι «δεσμεύσεις» των ΗΠΑ προς την Ταϊβάν είναι πιο ισχυρές από εκείνες προς την Ουκρανία). Όπως σημειώνει ο Μάικλ Τ. Κλερ, ένα μεγάλο πρόγραμμα τεχνολογικής αναβάθμισης των κινεζικών ενόπλων δυνάμεων, που θα τους επιτρέψει να διεξάγουν «έξυπνο» πόλεμο (ηλεκτρονικά συστήματα, «πλατφόρμες» συντονισμού ναυτικού-αεροπορίας-πυραύλων κ.ο.κ.), καλύπτοντας και το τελευταίο εναπομείναν μειονέκτημα απέναντι στον αμερικανικό στρατό, θα έχει ολοκληρωθεί το 2027.

Έπειτα, για το Πεκίνο, οι ανασταλτικοί παράγοντες μιας εισβολής στην Ταϊβάν περιλάμβαναν πάντα τους κινδύνους

μιας ντόπιας παρατεταμένης αντίστασης (μιας και είναι δεδομένο ότι ο PLA δεν θα γίνει δεκτός ως απελευθερωτής από το σημερινό πληθυσμό της Ταϊβάν) αλλά και της εξώθησης γειτονικών χωρών ακόμα πιο βαθιά μέσα στο αμερικανικό στρατόπεδο μετά από μια επίδειξη κινεζικής επιθετικότητας. Με αυτή την έννοια, οι χαράσσοντες στρατηγική σίγουρα έχουν σημειώσει τα σχετικά προβλήματα του Πούτιν στην Ουκρανία (ντόπια αντίσταση, «αντισυσπείρωση» της Ευρώπης).

Αλλά η μεγάλη εικόνα, της οικονομικής κρίσης, των ανακατατάξεων στο διεθνή συσχετισμό να παραμένουν «εν κινήσει», της τάσης να διαμορφωθούν «σφαίρες επιρροής» στον παγκοσμιοποιημένο κόσμο όπου δύσκολα μπορούν να σταθούν «δόγματα Μονρόε» και η πίεση της Ουάσινγκτον να αντιμετωπίσει τον μεγάλο ανταγωνιστή «πριν είναι αργά», υπενθυμίζουν ότι η ανάφλεξη μπορεί να έρθει και όταν δεν το περιμένει κανείς αλλά και από εκεί που δεν το περιμένει κανείς...

Το πρώτο Φεμινιστικό Φεστιβάλ στην Ελλάδα είναι γεγονός!

Της Χρύσας Τσικαλουδάκη

Η Συνέλευση 8 Μάρτη οργανώνει το Φεμινιστικό Φεστιβάλ 2022, γιατί «[...] τώρα περισσότερο από ποτέ είναι η ώρα να βαθύνει ο διάλογος που έχει ανοίξει πλατιά στην κοινωνία για το σεξισμό και την έμφυλη ανισότητα και να οργανώσουμε τις δράσεις και παρεμβάσεις μας στους χώρους δουλειάς, τις σχολές, τα σχολεία και κάθε κοινωνικό χώρο». Στις 11 και 12 Ιουνίου ο Κήπος του Συλλόγου Ελλήνων Αρχαιολόγων θα ζωντανέψει μέσα από πολιτικές εκδηλώσεις – συζητήσεις, workshops, εκθέσεις, μουσικά και θεατρικά δράματα.

Μετά από δύο χρόνια πανδημίας, περιστολής της πολιτικής διαμαρτυρίας και ψηφιακής «κανονικότητας», το πρώτο Φεμινιστικό Φεστιβάλ φιλοδοξεί να αποτελέσει φυσικό χώρο συνάντησης, ορατότητας, καταγραφής εμπειριών, διαμόρφωσης διεκδικήσεων, συλλογικής πολιτικοποίησης, κοινωνικοποίησης και ψυχαγωγίας.

Στη συνθήκη της πανδημίας οι γυναίκες βρέθηκαν πολλαπλά εγκλωβισμένες στην ενδοοικογενειακή βία, τη φτώχεια, την ανεργία, την απλήρωτη οικιακή εργασία, την απουσία κρατικής μέριμνας και στήριξης. Η έξαρση της έμφυλης βίας όλων των βαθμών και των εκφάνσεων (γυναικοκτονιών, βιασμών, παρενόχλησεων, trafficking, "revenge porn", κ.ά.) σφράγισε τον περασμένο χρόνο και απέδειξε «[...] ότι ο σεξισμός αποτελεί κανονικότητα στις έμφυλες σχέσεις ακόμη και στις σύγχρονες κοινωνίες της "πολιτισμέ-

νης Δύσης"», όπως σημειώνει η Συνέλευση 8 Μάρτη στο Δελτίο Τύπου που εξέδωσε για το Φεστιβάλ.

Όσο ορατές είναι, όμως, η επιθέσεις που δέχονται τα δικαιώματα των γυναικών και των έμφυλων μειονοτήτων, τόσο ορατή είναι και η ανάγκη σημαντικού τμήματος της κοινωνίας να απαντήσει σε αυτές. Με τα λόγια της Συνέλευσης: «Το συνεχιζόμενο κίνημα #metoo, οι μεγάλες και ζωντανές αντισεξιστικές κινητοποιήσεις, η εδραίωση της 8ης Μάρτη ως ημέρας φεμινιστικής απεργίας σε σπίτι και δουλειά μαρτυρούν την αυξημένη ορατότητα και την περιορισμένη ανοχή που πλέον επιδεικνύει η κοινωνία στις έμφυλες διακρίσεις». Είναι αυτή η αυξημένη κοινωνική ευαισθητοποίηση που συχνά υποχρεώνει ακόμη και συστημικές φωνές να αναδέχονται πτυχές του λόγου του φεμινιστικού κινήματος (π.χ. όρος γυναικοκτονία).

Θεματικές

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο, αντιλαμβανόμαστε το Φεμινιστικό Φεστιβάλ 2022 ως ευκαιρία να βαθύνει η συζήτηση γύρω από την έμφυλη βία και τη γυναικοκτονία ως την πιο ακραία μορφή της. Με αφετηρία την κεντρική διεκδίκηση της νομικής κατοχύρωσης του όρου «γυναικοκτονία» μπορούμε να αναζητήσουμε τα οφέλη και τα όρια μίας παρέμβασης του νομοθέτη και να συζητήσουμε πώς μπορεί η πάλη ενάντια στην έμφυλη βία και το θεσμικό σεξισμό να γίνει υπόθεση όλων των αγωνιζόμενων τμημάτων της κοινωνίας (συλλογικότητων, σωματείων, φορέων, ατόμων, κ.λ.π.).

Ταυτόχρονα, επιδιώκουμε μέσα από τις εκδηλώσεις του Φεμινιστικού Φεστιβάλ να συναντηθούν οι

εμπειρίες και οι διεκδικήσεις φεμινιστικού και εργατικού κινήματος, σε μία συγκυρία που ο σκληρά νεοφιλελεύθερος νόμος Χατζηδάκη συνθλίβει θεμελιώδεις κατακτήσεις για το σύνολο των εργαζομένων, αλλά και ειδικότερα επιχειρεί επικίνδυνες αναδιαρθρώσεις για τις γυναίκες εργαζόμενες. Όπως επισημαίνει η Συνέλευση 8 Μάρτη, «τη στιγμή που οι καταγγελίες για κακοποιητικές συμπεριφορές σε χώρους δουλειάς είναι σχεδόν αόρατες και οι αρμόδιες δομές ανύπαρκτες, ο Νόμος Χατζηδάκη αναθέτει στην εργοδοσία την πρόληψη και καταπολέμηση της έμφυλης βίας και παρενόχλησης. Συγχρόνως, παγώνει τη γυναικεία ελαστική (τηλ)εργασία χάριν της "εναρμόνισης της επαγγελματικής και οικογενειακής ζωής"». Τους προηγούμενους μήνες έγιναν σοβαρές προσπάθειες από γυναίκες συνδικαλίστριες να αναδειχθούν τα ζητήματα της έμφυλης βίας και παρενόχλησης στον κόσμο της δουλειάς, να οργανωθούν αντιστάσεις και να αναβαθμιστεί η συμβολή των σωματείων στην προώθηση των γυναικείων διεκδικήσεων. Οι προσπάθειες αυτές έχουν ήδη παράξει κάποια πρώτα αποτελέσματα που εκφράστηκαν στη φεμινιστική απεργία της 8ης Μάρτη και θέλουμε να πλουτίσουν τη συζήτηση του Φεμινιστικού Φεστιβάλ 2022.

Την ίδια στιγμή, δε θα μπορούσε να μη μας απασχολεί ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος που μαίνεται στη γειτονία μας, σπέρνοντας το θάνατο, την εξαθλίωση και την προσφυγιά. Με τα λόγια της Συνέλευσης, «γνωρίζουμε ότι σε συνθήκες πολέμου και ανθρωπιστικής κρίσης, οι γυναίκες, ως πολλαπλά καταπιεζόμενες, πληρώνουν το δικό τους φόρο αίματος. Εμπνεόμαστε από την αντιπολεμική

παράδοση του διεθνούς φεμινιστικού κινήματος και επιδιώκουμε να ανοίξουμε διαύλους επικοινωνίας και κοινού αγώνα με αγωνίστριες από όλο τον κόσμο που δίνουν στις χώρες τους τη μάχη ενάντια στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, το милитарισμό, τη φτώχεια, την ξενοφοβία. Η υπογραφή και διακίνηση του Φεμινιστικού Αντιπολεμικού Μανιφέστου από εκατοντάδες φεμινίστριες από διαφορετικές χώρες του κόσμου αποτελεί πολύτιμη αφετηρία ενός διαλόγου στον οποίο το Φεμινιστικό Φεστιβάλ θέλει να συμβάλει.

Δρώμενα

Από το Φεστιβάλ, φυσικά, δε θα μπορούσαν να λείπουν συζητήσεις και workshops για τα ΛΟΑΤΚΙ+ δικαιώματα και διεκδικήσεις, αλλά και βιωματικά εργαστήρια, βιβλιοπαρουσιάσεις, κυκλικές συζητήσεις για πολλά άλλα θέματα.

Πέρα από τις πολύπλευρες συζητήσεις και εκδηλώσεις, το Φεμινιστικό Φεστιβάλ δε θα μπορούσε να μην πλαισιώνεται από ένα πλούσιο πολιτιστικό πρόγραμμα που θέλει να αποτελέσει ένα αντιπρόταγμα συλλογικής ψυχαγωγίας, με τις ανάγκες των καταπιεσμένων και τις φωνές των γυναικών στο επίκεντρο: μουσικές εκδηλώσεις και συναυλίες, stand-up comedy, θεατρικό παιχνίδι, εκθέσεις, κ.ά.

Φιλοδοξώντας να αποτελέσει εστία συνάντησης, διαλόγου και αγώνα, μπαίνουμε σε τροχιά προετοιμασίας του Φεμινιστικού Φεστιβάλ 2022 «για να απαντήσουμε στη δυστοπία του σεξισμού, του πολέμου, της κοινωνικής αδικίας με συλλογικότητα, διεκδίκηση, αλληλεγγύη!».